

THEOCRITVS
SCRIPTVRAM
SACRAM
ILLVSTRANS

SIVE
SENTENTIÆ AC PHRA-
SES E POETIS GRÆCIS

ET INPRIMIS

BYCOLICIS THEOCRITIC MOSCHO
ET BIONE

AD ILLVSTRANDA QVAM PLVRIMA SA-
CRI CODICIS ORACVLA

ERVTAË STUDIOQVE COLLECTAË

M. CHRISTIANO PORSCHBERGERO
NEOSTAD. MISN. PAST. SCHOENERSTAD.

DE
DEPOSITO PAVLLINO

EX 2. TIM. I. 12.

PRÆFATVS EST
D. GOTTLIEB GAVDLIZ.

DRESDÆ ET LIPSIAË,
APVD FRIDERICVM HEKEL
M DCC XLIV.

Bayern
Staatsbibliothek
München

VIRIS

PER-ILLVSTTRIBVS ATQVE EX-
CELLENTISSIMIS,

DOMINO

Johanni Friderico

S. R. I. COMITI

de Schœenberg,

DYNASTÆ IN BERTHELSDORFF,
OTTENDORFF &c.

POTENTISSIMO POLO-
NIARVM REGI ET SERENISSIMO
ELECTORI SAXONIÆ A CONSILIIS IN-
TIMIS ET LEGATIONIBVS,

VT ET

DOMINO
Christiano Gottl.
de Holzendorff,

DYNASTÆ IN BÄRNSTEIN, OBERLICH-
TENAV ET REL.

REGIÆ HVJVS MAJESTATIS
CONSILIARIO INTIMO, ET SVMMI SENA-
TVS ECCLESIASTICI, QVI DRESDÆ
EST, PRÆSIDI,

DOMINIS PATRONIS AC
MECÆNATIBVS SVIS

DEMISSA MENTIS RELIGIONE
COLENDIS,

D. D. D.

M. CHRISTIANVS PORSCHBERGER.

PER-ILLVSTRES ATQVE EXCEL-
LENTISSIMI DOMINI,
PATRONI AC MECÆNA-
TES SVMMI,

Non dubito, fore plerosque,
qui hoc specimen Philologi-
co-Theologicum leve, & tan-
torum Virorum personis indignum
prorsus judicent, adeoque audaciam
hanc meam non parum mihi vitio ver-
tant. Sed eandem ob causam EXCEL-
LENTISSIMIS VESTRIS NOMINIBVS has
lucubrationes consecrare sustinui, ut
huic, luce publica ferme indigno, opu-
sculo splendorem non exiguum con-
ciliarem, & præterea Vos, MECÆ-
NATES meos maximos, publice ve-
nerarer. Desinent igitur admirari, qui
hac ratione norunt, quare in ejus
fronte Splendidissima VESTRA NOMINA
præfulgeant, & cur eo progressus sim
audaciæ, ut hos labores VOBIS, VIRI

PER-ILLVSTRES ATQVE EXCELLENTIS-
SIMI, sacros esse voluerim. Vestra quo-
que incomparabilis humanitas & insi-
gnis in ejusmodi studia amor, (quæ
quidem multis multo minoribus erudi-
tis hodie sordent,) me omnino sperare
jubent, Vos, VIRI PER-ILLVSTRES EX-
CELLENTISSIMIQVE, has lucubrationes
meas non repudiaturos, sed gratiose &
serena fronte accepturos, & saltem ut
devotissimi gratique animi monimen-
tum comprobaturos esse. Cumque de
ea re certus, firmiterque persuasus sim,
Vos, MECÆNATES ILLVSTRES, vel
voluntatem meam & conatus nonnullis
sacri codicis oraculis lucem quandam
affundendi, & puritatem styli novi fœ-
deris vindicandi æqui bonique consul-
turos esse; parum mea referet, si non
æquale immo si iniquum de hoc meo
labore prodierit judicium. Multis
enim, ut facile prævidere augurarique
possum, istud, quod mihi jucundum
fuit, & cum utili conjungendum duxi,
superfluum & inutilis labor videbitur;
alii minutias vocum, quas non præter-
misi,

mihi, nec interpreti negligendas esse, a quibusdam jam dudum demonstratum est, alto supercilio despicient; alii vero multis in locis plura testimonia desiderabunt aliena, cum tamen aliorum labores meos facere, & cramben bis immo sæpius coctam adponere non voluerim, mihi que jam non tam Poëtæ, quam Prophetæ evolvendi sedulaque versandi sint manu. Sed hæc aliaque tela prævisa mihi minus nocebunt, & sicuti non omnia omnibus placent, & nemo quibusvis satisfacere valet: ita nec aliorum opinionibus de hoc vel illo studiorum genere me regi patiar, sed hoc otium literarium in proprium certe usum mihi imposterum quoque reservabo. Cum enim græcæ literæ quodammodo meæ præcipuæ sint deliciæ, & iisdem jam alumnus quondam Portensis mirifice delectatus fuerim; & porro mihi istæ oblectamento erunt, nec dubitavi aliorum exemplo easdem specimine quodam & prolusione in sacrum adeoque non contemnendum transferre usum, & insimul experti-

bus atque oforibus harum literarum
& necessitatem & utilitatem earun-
dem commonstrare. Sed quo dela-
bor? Vos, VIRI PER-ILLVSTRES AT-
QVE EXCELLENTISSIMI, sane non estis,
quibus hac in re a me dissentire vi-
sum fuit, sed VOBIS potius, strenuis
literarum statoribus vindicibusque ac
Mecænatibus meis summis me iterum
iterumque submisso commendo, &
ut Vos DEVS, rerum omnium ar-
biter, REGI, puriori nostræ doctri-
næ, Splendidissimis Vestris Familiis,
Reipublicæ & Clientum multitudini,
(in quorum me quoque numero esse
libens gratusque profiteor,) quam
diutissime fervet ac protegat, ex ani-
mo opto precorque. Scribebam
Schœnerstadii die 9. Septem-
bris, 1743.

Ex

LECTORI BENEVOLO

S. D.

D. GOTTLIEB GAUDELIZ.

Nihil equidem cum Græcorum disciplina commune habent sanctissimæ Religionis nostræ mysteria ; Vnde si quis POETARVM, qui primi fuerunt GENTILIVM THEOLOGI, narrationes & figmenta ad res sacras velit accommodare, is, *Augustino* saltem iudice, *L. II. c. 17. de Doctr. Christ. Opp. T. III. f. 31.* omnino perperam agere videri poterat. Quoniam vero, eodem Episcopo *Cap. seq.* dicente. *Quisquis bonus verusque Christianus est. Domini sui esse intelligit, ubicunque invenerit veritatem, operæ pretium erit, inprimis cum Spiritus Sanctus ipsa τῆ θεῆ λόγισι, oratione Græca, ex parte saltem, scriptitaverit, omnem curam eo intendere, ut*

* 5

etiam

etiam ex profanorum loquendi formulis discamus, quæ sub hac, vel illa voce, cujus alias anceps, aut multiplex est potestas, subjicienda sit sententia.

Exemplum rei, ut statim adjungamus, oportet. Mentionem facit *D. Paullus 2. Tim. I. 12. depositi* cujusdam nobilissimi, quod custodire possit ille, cui crediderat. Hoc, quid sit, plane & perspicue nobis dicent illi, qui ob patrium, quo utuntur, sermonem, bene intelligunt, quæ hujus verbi sit virtus.

Non omnes legunt *Codd. sacri παραθήκην*, sed uti *1. Tim. VI. 20. & 2. Tim. I. 14. παρακαταθήκην*, id, quod te docebit *Mill. N. T. f. 496. 500. Bengel. N. T. p. 713.* Vtrumque sane agnoscunt probati Auctores. *Παραθήκην* habent, qui *Ελληνικώς*, seu Dialecto communi, verba faciunt; *Αττικώς* autem, qui loquuntur, *παρακαταθήκην* usurpant. Conf. *Moevis. Atticist. Αεχ. π. p. 35. Phrynich. Eclog. p. 139.* Exempla dabunt *Elsner. Obs. sacr. T. II. p. 310. Raphel. in Annot. Herod. p. 583. Schwarz. ad Olear. de stilo N. T. p. 184.* Adderem, si opus esset,

P R Æ F A T I O.

esset, *Pausan. in Messen. seu. Libr. IV. f. 328.* vbi *Aristomenes* dicitur, ηγμενος Φυλακας μιναι της παρακαταθηκης, & alios plures.

Παρακατατιθεσθαι, vnde παρακαταθηκη est dare quippiam fiducia contracta, vid. *Buddæi Comm. L. Gr. f. 538.* Vocabulum ergo hoc proprie ad forense dicendi genus pertinere videbis, vnde παρακαταθηκη erit *depositum*, seu vt *Ambrosio* audit, *commendatum*. Græcos vocem Latinam in suos quondam transtulisse vsus, *S. Ignatii ad Polycarp.* docet interpolata Epistola apud *Coteler. P.P. Apost. T. II. f. 92.* vbi legitur: τα δεποσιτα υμων, τα εργα υμων. *Deposita vestra, sint opera vestra.* In *Glossario Basilicorum*, Δεποσιτον per παρακαταθηκην exponi annotat *Vsserius*, *Conf. du Fresne Gloss. med. & infim. Græcit. T. I. f. 279.* Cognoscas, si volueris, licet, *depositi* exempla, ejusdemque Leges & formulas ex *Barn. Brissou. de Form. L. VI. p. 94. fol. 503.* Deponebantur enim olim vel homo, vel equus, vel nummi, & inprimis Testamenti tabulæ. Apud *Libanium* in *Declamat. Orestis Agamemnon* in bellum profecturus, cum suis valedixisset, ad *Clytemnestram*

stram, uxorem, conuersus: Te, vero, inquit, uxor, quid potissimum facere volo? Ταυτα σοι παρακατατιθεμαι τα παιδια. Et apud Paullum l. 26. D. depos. Lucius Titius ita cavit: Ελαβον και εχω εις λογον παρακαταθηκης τα προγεγραμμενα τς αργυρις δηναρια μυρια κ. τ. λ. Egregius est, qui huc pertinet ille Thucydidis Hist. Lib. II. §. 72. f. 144. edit. Duck. locus, ubi Archidamus, Platæensium Legatis sic respondet, eosdemque bene sperare iubet: Vos urbem & ædificia nobis Lacedæmoniis tradite, & fines agri demonstrate, & numerum uestrarum arborum, & quidquid aliud in numerum cadere potest. Vos vero abite quocunque vultis, quamdiu bellum durarit. Vbi autem hoc fuerit confectum reddemus. Μεχρι δε τσδε εχομεν παρακαταθηκην; Interea vero, ut depositum seruabimus, agrum colentes & tributum pendentes, quod vobis suppetere possit. Conf. quoque Dionys. Halicarnass. Opp. Tom II. f. m. 154. Testamentum a D. Octavio, Cæsare Augusto, factum apud Virgines vestales depositum fuisse testatur Sueton. in Vit. Octav. C. CII. p. 380. Sic itidem, eodem auctore, fecerat D. Julius, Cæsar, qui testamentum suum in agro Laviniano

cano confectum, demandasse dicitur virgini vestali maximæ, seu in illo sacerdotio antiquissimæ. *Vit. Jul. C. LXXXIII. p. 145.* Templâ enim veteres auctumabant esse loca tutissima, vti etiam sacerdotes habebant pro custodibus fidelissimis, apud quos tutissime Testamentorum tabulæ possent reponi. Vt taceam, loca sacra perpetuo fere milite fuisse custodita. Forfan & hac ratione Testamentorum violatoribus iram Deorum imprecati sunt longe gravissimam. *Conf. Pitisc. in l. c. & Just. Lips. in Tacit. Libr. I. f. 7.* Παρακαταθήκην, ὡς περ ἱερὸν τι καὶ θεῖον ἔσται, ὁ παραλαβὼν φυλάκῃς ἀξιώτω, h. e. *Depositum, qui accipit, illud tanquam rem sacram & divinam servet & custodiat*, inquit *Iosephus Antiq. Jud. L. IV. C. VIII. §. 38. f. m. 247.* Sine dubio istas respiciens Leges divinas, quæ depositum bona fide servandum nobis præcipiunt. *Exod. XXII. 7. Levit. VI. 1. XIX. 11.*

Non solum autem hominum fidei committebantur bona, sed & doctrinæ, ac quævis arcana, quorum quilibet Χρησος esse debebat φυλάξ. Παρακαταθήκην δὲ μὴ χρημάτων
μόνον,

μονον, αλλα και λογον πιςως τω παρακαταθεμενω
 φυλασσειν, *Non solum pecuniarum, sed & ser-*
monum depositum depository bona fide servandum,
 inquit *Porphyrius Vit. Pythag. N. 39. p. 40.*
 Conf. etiam *Rittershus. Not. in b. l.* Idem re-
 quirat *Isocrates ad Dæmonic. Opp. f. m. 8. scri-*
 bens: Μαλλον τηρει τας των λογων, η τας των
 χρηματων παρακαταθηκας. *Diligentius tuere de-*
posita verborum, quam nummorum. Aliam vero
 hanc παρακαταθηκην, de qua jam *Paullus lo-*
 quitur, esse ab illa, cujus 1. *Tim. VI. 20.* &
 2. *Tim. I. 14.* meminit, plures sunt, qui pu-
 tant. Nam isti hic, ajunt, παρακαταθηκη est sana
 doctrina, quæ *Timotheo a Paulo*, tanquam sa-
 crum depositum, ut illam asservaret, erat tra-
 dita 1. *Tim. I. 18.* 2. *Tim. II. 2.* At hic παρα-
 καταθηκην contendunt esse animam, quam cor-
 pore hoc emigrantem, tanquam depositum
 Deo committimus ab eo asservandam. Sic
 equidem *Davides*, seu potius *Christus*, *Psal.*
XXXI. 6. בִּידֶךָ אֶפְקִיד רוּחִי, *in manum tuam*
commendo, & velut depositum committo, ani-
 mam, vel spiritum meum, (conf. 2. *Reg. XIV. 2.*)
 quippe qui in cruce animam agens clamavit:
 Πατερ,

Πατερ, εις χειρας σε παραδισομαι το πνευμα μου,
Luc. XXIII. 46. Nominant autem Judæi παρα-
 διστην, seu depositum פקדון; Vnde in *Eu-*
chologiis suis animas suas Deo traditas מקורות
 esse profitentur. Conf. *Ludov. Cappel. Spicileg.*
p. 116. Cum Judæi nollent olim se Romanis
 dedere, mallentque propriis gladiis ac mutuis
 vulneribus sese conficere, *Iosephus*, qui ejus-
 dem erat populi ac civitatis, hoc illis dissua-
 debat mortis genus, quoniam anima nostra
 sit depositum Dei, quatenus ille nobis eam
 tradidit in corpore nostro asservandam, ita
 ut nefas sit, eam ultro per αυτοχειριαν, ac per
 vim ejicere. Verba leguntur de *Bell. Jud.*
Lib. III. C. VIII. Opp. T. II. f. m. 247. Ειτα
 αν μεν αφανιση τις ανθρωπος παρακαταδιστην, η
 διαδισται κακως, πονηρος ειναι δοκει και απιστος. Ει
 δε τις τε σφετερες σωματος εκβαλη την παρακα-
 ταδιστην τε Θεος λεληθεναι δοκει τον αδικεμενον;
 h. e. Si quis hominis depositum profuderit, aut
 male tractauerit, improbus esse videtur, & perf-
 diosus: Sin vero Dei depositum e corpore ejece-
 rit, num eum se latuisse putabit, quem injuria
 ad-

adfecit? *Job. Clericus in N. T. Gallico, p. 260.*
Mon dépôt, itidem per mon ame explicat ad
Luc. XXIII. lectorem remittens. Vatablus au-
tem per depositum salutem, & Castalio, per
illud vitam Paulli intelligit. Conf. quoque
Hammond. in N. T. f. 413. At hæc omnia
meam nondum mouent adprobationem, quin
potius per παρακαταθήκην, etiam hoc loco,
salutarem Evangelii doctrinam Paulli fidei accredi-
tam intelligi existimo. Id me docet textus co-
hærentia, a qua illam, quæ nobis placet, ex-
positionem non abhorrire ipse agnovit Suicer.
Thes. eccles. T. II. f. 528. Adhortatus scilicet
huc vsque fuerat Apostolus Timotheum, ne
erubesceret testificationem Domini nostri J. C.
neque Paulum vinculis constrictum, sed po-
tius Evangelii aduersa, Dei virtute, vt liben-
ter in se susciperet, perferenda. Nam licet
ipse Apostolus, externarum gentium præco
& magister constitutus, id, quod perpeßu ma-
xime asperum est, experiatur, eo tamen pu-
dore se nequaquam frangi, testabatur, ac de-
terreri, sciens, cui crediderit, persuasumque
habens,

habens, eum posse suum depositum custodire ad illum usque, qui in omnium expectatione est, diem. Ideo retinendum esse sanorum dictorum, quæ ex *Paullo* audiverat carus ejusdem filius, exemplum, servandumque præclarum istud depositum per Spiritum in nobis habitantem sanctum. Eo enim in maximis suis doloribus *Paullus* inprimis utebatur solatio, se non tradere præceptionem, vel a se ipso, vel ab aliis excogitatam, sed certo noverat, se sub Magistro haud poenitendo illam didicisse doctrinam, quæ vel vitiosissimam excolere possit naturam, quamque nulla unquam temporis mensura sit circumscriptio. Hinc *1. Corinth. XI. 23.* scribit: *Εγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν.* Conf. *Rom. XV. 18.* Illa autem, quæ a Domino accipimus, præcepta & verba, non fluxa sunt & caduca, quemadmodum in falsis id deprehenditur doctrinis, ubi omnia sunt incerta ac mobilia, sed manent semper ac permanebunt juxta Christi promissionem *Matth. V. 18.* datam. *Abr. Scultetus* quando ex *Theophylacto* varias

Inter-

P R Æ F A T I O.

Interpretum sententias, quibus, quid per *παρεστηκην* intelligendum sit, tradunt, profert, illam merito rejiciendam esse putat, quæ fidem ac prædicationem, quam apud Apostolum Christus reposuerit, h. e. doctrinam Evangelii, eadem voce vult innui. *Repugnat*, inquit, *huic sententiæ pronomen µε, meum Depositedum. Bibl. Crit. Tom. V. f. 1039.* Fortasse, cum hæc scriberet ex memoria deposuit vir doctus, quod *Paullus* alibi *Evangelium*, quod alios docuit, *suum* nominauerit. *Rom. II. 16. κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον µε.* Cur *meum*? Respondetur: quia ipse tanquam Apostolus J. C. & quidem ad gentes speciatim missus, id prædicavit. Sic recte *Phil. a Limborgh ad h. l. f. 259.* Nam quid quæso obstat, quo minus id, quod Apostolo erat concreditum, dicere possit suum? *1. Tim. I. 11.* Vnum potius superest, quod animum ad timorem traducere poterat *meum*, si communem sententiam, quæ per *παρεστηκην* *piorum salutem* intelligit, deferere vellem. Quando enim nostrates, contra negantes quosvis, tuentur certitudinem fidei,

fidei, justificationis atque salutis æternæ, qua credentes in Christum gaudent tantum non omnes, pro argumento adprobandum firmo, plerumque hoc habent *Pauli* dictum, quo de suæ fidei ac salutis certitudine testimonium perhibere satis aptum creditur. Scias igitur velim, me illorum abominari averſarique conatus, qui levi de caussa, sanctissimam, quæ inter nos creditur, fidem, dicta Scripturæ sacræ vere & accomodate probantia enervando, funditus evertere student, quasi soli consularem haberent prudentiam. Absit a nobis inconsideratissima ac dementissima hæc temeritas. Diligentissime autem, tecum ut reputes, rogo, an bene nobiscum agatur, si fidei fundamentum in eo posueris, cui probationis & confirmationis parum inesse, multis & gravibus argumentis, docere potest adversarius quilibet? In simili, mea quidem opinione, versatur culpa & ille, qui ad fidem rectam cuniculos agit, ac iste, qui veræ doctrinæ capita lubrico superstruit fundamento. Vtraque enim ratione in hostium ludibrium abibit veritas. Quoniam itaque inter Interpretes nondum convenit

P R Æ F A T I O.

omnes, an per *παράκλησιν* vna salus æterna *b. l.* intelligenda sit, vsusque verbi ac textus cohærentia me aliud, quam vulgo creditur, docet, illaque, quæ credentium certitudinem tum fidei, tum justificationis & salutis, adstruit, thesis aliis, iisdemque exquisitissimis Scripturæ S. testimoniis confirmari potest: Nullus facile mihi vitio vertet ac crimini, quod in rite explicando hoc dicto Paullino virium mearum fecerim periculum. Nequaquam enim verbis subscribere possum *Petri Lansselii*, Societ. Jesu quondam Presbyteri, in *calum. Casaubon. Disput. C. XII.* vbi ait: *Quot habemus præclara nostræ religionis præcepta, seu potius fundamenta, vno tantum, aut altero testimonio innixa? Percurramus Scripturam S. multa profecto in ea reperiemus ad salutem omnino necessaria, vno tamen, aut altero tantum, loco fulta & stabilita, cui unico & solitario loco, si fidem & auctoritatem derogaremus, facile reliqua, de quibus constat inter nos, in dubium vocarentur, vel tandem omnino præcipiti lapsu corruerent.* Hæc de suæ religionis fortasse dixerit homo Pontificius com-
men-

mentis. Nos singularem potius in eo deprehendisse videmur Dei sapientiam, pariter ac bonitatem, quod doctrinæ Christianæ fundamenta pluribus simul locis in Scriptura S. iacta inveniamus & confirmata, ut eo magis firmitior constet, contra quasvis incurfiones fides nostra. Nec dum eo ipso, quidquid est in his Apostoli verbis nervorum ac roboris, ad probandam salutis certitudinem, id penitus confractum esse putamus, siquidem omnes Dei promissiones, quales & illæ sunt, quibus in Christum vere credentes de salute sua adeo certiores, quam qui maxime, redduntur, Evangelium pro fundamento habent, euge! bonum illud, minimeque fallax.

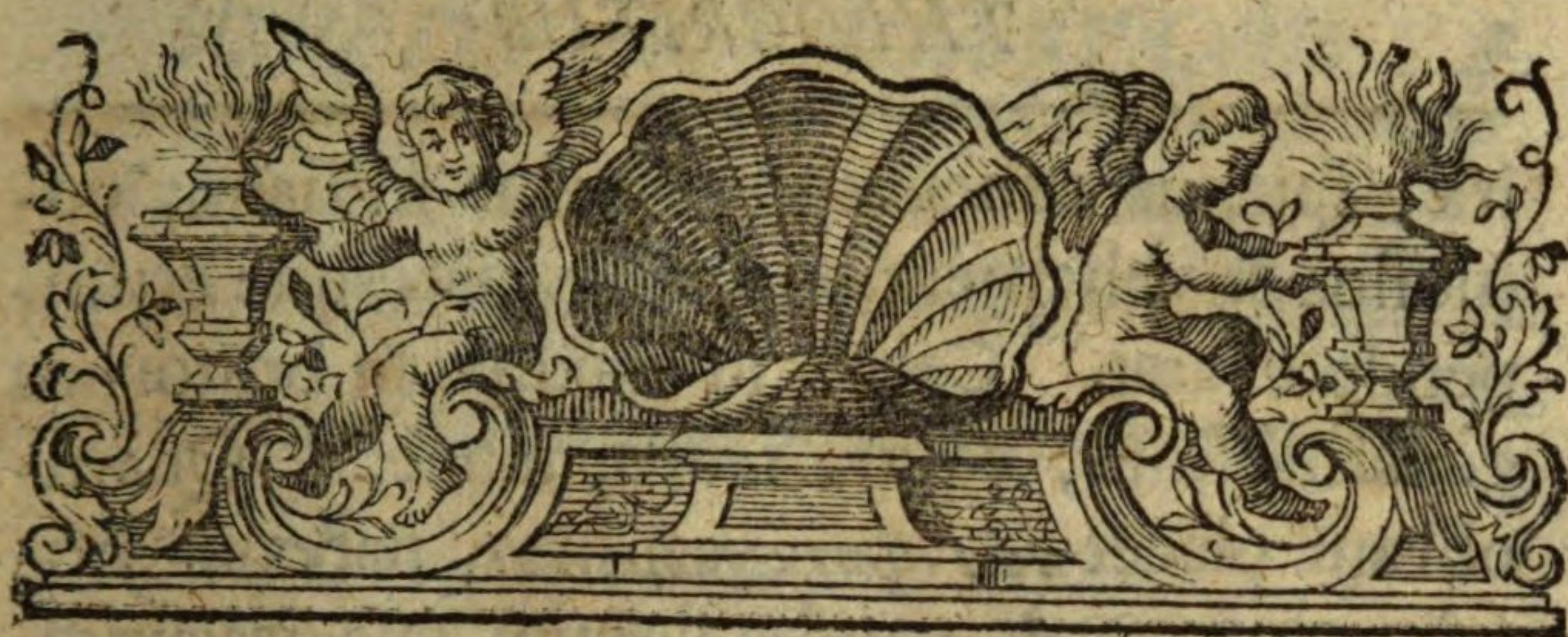
Ceterum dicendi forma hac, quando scilicet veram pietatis doctrinam *depositum* adpellamus, sæpius vfos esse Patres & Doctores antiquos, constat. In *Epist. ad Antiochen S. Ignatio* adscripta, legitur: *Paulli & Petri fuistis discipuli, μη απολεσητε την παραθηκην, ne perdatis depositum.* *Coteler. f. 106. & ibid. in Epist. ad Heron. Diac. f. 110. exstat: φυλαξον με την παραθηκην, ην εγω και ο Χριστος παρεθεμεθα σοι: Custodi*

stodi depositum meum, quod ego & Christus tibi commendavimus. Clemens Alexandr. Strom. Lib. VI. f. m. 676. inquit: Παρακαταθήκη αποδομένη Θεῷ, ἡ κατὰ τὴν τῆς Κυρίου διδασκαλίαν, διὰ τῶν Αποστόλων αὐτῆς, τῆς Θεοσεβῆς παραδόσεως συνεστis τε καὶ συνασκηστis. Et Irenæus adu. Hæres. L. III. C. XL. f. m. 198. scribit: Fidem perceptam ab Ecclesia custodimus, quæ semper a Spiritu Dei, quasi in vase bono eximium quoddam depositum, iuvenescens & juvenescere faciens ipsum vas. Capite autem IV. ejusd. Libr. f. 140. Ecclesiam vocat depositorium dives, in quod Apostoli omnia, quæ sunt veritatis, contulerint. Singularem autem subesse rationem ego suspicor, quod Paullus sanam, de Deo rebusque divinis, doctrinam tum V. tum N. T. Libris contentam, Depositum nominare voluerit. Non enim omni prorsus fundamento eorum destituitur sententia, qui ex Epiphaniî testimonio Lib. de Pond. & Mens. C. IV. Opp. T. II. f. 161. colligunt, libros, quos Ecclesia Judaica pro Canonicis habuit, in arca fœderis fuisse repositos. Inde postea nomen venit omnibus γνηστiais καὶ Θεϊστiais πεπιστευμέναις γραφαῖς, vt ενδιαθετοῖ sint dictæ seu ενδιαθετα βιβλία. Locis a Suicero l. c. Tom. I. fol. 687. & fol. iii. adductis vnum saltem addere

dere liceat ex *Origenis c. Marc. Dial. S. V. p. 136.* ubi *Marino* quærenti: Ποιαις γραφαῖς πειθῇ; quibusnam scripturis fidem habes? Respondet *Adamantius*: Πᾶσαι τὰς ἐνδιαθετοῖς πειθομαι: omnibus geminis & canonicis assentior, quos libros alibi in *Ps. 1. f. 41. Comment. ἐνδιαθετῶς* nominat.

Ejusmodi plura sunt, ac fere innumerabilia in N. T. quæ homo, litteris Græcis eruditus, vocabulorum hinc inde ignoratorum virtutem explorando, in lumine collocare potest. Præconium igitur deferendum erit præclara eruditione atque doctrina ornato *hujus Libelli Auctori*, qui, occasione sibi data, *Poetas Græcos* percurrendi, strenue est usus. Inter se quidem pugnare videntur sancti *Prophetæ*, & fatui gentiliū *Poetæ*. Vnde alienum putares ab officio Pastoris esse, relicto, quod solum lectione dignum ac prudentia plenum est, scripto, *Librum Domini* innuo, profanorum volutare quisquiliās; Tantum vero abest, ut *pl. R. Auctor* Scripturæ S. tædio captus se quam bellissime cum *Theocrito*, *Moscho*, *Hesiodo*, & aliis, oblectare voluerit, ut potius Græciæ spolia in civitatem Dei, ad communem usum, transferre studuerit. *Poetæ*,
quos

quos non a faciendis versibus, sed a fingendis fabulis nomen assecutos esse, scimus, primi fuerunt Ethnicorum Theologi, *Lact. de Ira Dei c. XI. p. 932. Augustin. de C. D. L. XLIX. c. XIV. Opp. T. V. f. 1039. it. c. XXXVII. f. 1098. vnde Justinus M. Cohort. ad Græc. Opp. f. 4. Την των ποιητων Θεολογιαν nominat. Talis quoque fuit Epimenides, quem Apostolus Tit. I. 12. Cretensium Prophetam appellavit. Cum igitur ipse Paullus, veritatem Religionis Christianæ, κατ' ανθρωπον probando, Poetarum testimoniis hinc inde usus fuerit; Quid, quæso, quin iisdem utamur, nos interpellare poterit? Modo sic legantur, ut ex ethnicis *Plutarchus*, ex Christianis vero *Basilius*, nos pridem docuerunt. Quo rariores autem sunt ii, qui in agro tempus consumentes, ejusmodi vacant studiis, eo citius ad altiore honoris gradum ascendent, qui litteris, uti Auctor noster, adeo sunt dediti. Vale! *Scrib. Lipsiæ, Nund. Auctum.*
*M DCC XLIII.**

EX IDYLL. I.

Jes. II. 22.

Cessate vobis ab homine, in cu-
jus naso est halitus. conf. Ps. ^{Et pro-}
2. v. ult. 2. Sam. 22, 16. Jes. 30, ^{desse vo-}
33. Job. 4, 9. c. 32, 8. c. 33, 4.
c. 37, 10.

ἐντὶ γὰρ πικρὸς,
καὶ οἱ αἰεὶ δριμύτιαι χολαὶ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

Estque amarulentus, & illi semper acerba
bilis in naribus sedet.

Veterum opinio fuit, ut frontem pudoris,
risus lienem, sic & iræ sedem esse nares. Per-
sius: disce, sed ira cadat naso rugosaque sanna.
Et ante illum dixerat Plautus: fames & mora
bilem in nasum conciunt. Præbuit occasionem
huic sententiæ infimul & dicendi generi, quod
in omni graviore commotione, maxime autem
A ira,

iræ, spiritus concitatus ac velut æstuans, copiosius & vehementius ebullit, naresque erumpendo dilatat. Cernas id maxime in brutorum generosissimis, equo, tauro, leone. Quamobrem placet τοῖς Φυσιογνωμονῶσι, nares in homine apertas & patulas signum esse iracundi, ἀναφέρεται γὰρ, ajunt, εἰς ταύρους καὶ λέοντας. Atque hæc ne nimis rideamus, vetant prisca Hebræi, qui eidem voculæ & narium & iræ significationem tribuerunt. vid. Isaac. Casaub. ad hunc Theocriti locum.

Ψαλ. 3, 14. Ζῆλος πικρός. Act. 8, 23. χολὴ πικρίας, fel amaritudinis.

Pf. VI. 6. Pf. LXXXVIII. 13.

- - τῶν γὰρ αἰδῶν

ἔτι πῶ εἰς αἰδῶν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

Cantum enim non ad Plutonem obliviosum reservabis.

- - βαδίζω,

ἐνθα τὺ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν

ζυγὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ Φάρμακον, ἐνθα τὸ λᾶθος.

Abeo, quo tu me adjudicasti; ubi fama est, esse viam, commune amantibus remedium, ubi oblivio. Theocr. Idyll. 23.

ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην.

Quæ (Proserpina) hominibus præbet oblivionem. Theogn. Gnomol. v. 704.

Matth.

Matth. XVIII. 6. Τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης.

ὃ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ.

Neque enim Anapi magnum flumen tenuistis.

γῆθησεν δὲ βαθύς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

gavisus est profundus pontus maris albicantis.

Theogn. v. 10.

δειλὸς εὖ ἔρδοντι ματαιιοτάτῃ χάρις ἐστίν.

ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.

Improbis vero beneficienti vanissima gratia est:

Perinde est, ac seminare pontum maris albi.

Id. v. 105. 106.

Vobis parva quies, nullum maris æquor aran-
dum. Virg. Æn. III. 495.

1. *Petr. V. 8.* Ὡς λέων ὠρυόμενος.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο.

Illum sane lupi cervarii aliique lupi rugitu de-
ploraverunt.

Sap. XVII. 9. ὠρυομένων ἀπηνεστότων θηρίων φωνή.

Jer. XII. 8. Tanquam leo in sylvâ.

Τῆνον χ' ὡς δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε θανόντα.

Et mortem ipsius leo in sylvis degens flevisset.

Hebr. VI. 1. ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα, h. e.

εἰσχωμεν, πορευώμεθα.

Πᾶσαν ὁδὸν κρέοναι, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

Per fontes omnes sylvasque pedibus discurrit.
Ire, pedes quocunque ferunt. Hor. Epod. Lib.
Od. 16.

Matth. VII. 16. Luc. VI. 44.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκωνθαι.
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
Πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ὅς τις πίτυς ὄχνας ἐνέικαι.

Nunc violas feratis rubi, vos spinæ feratis;
Pulcra narcissus juniperis floreat;
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus
pira ferat.

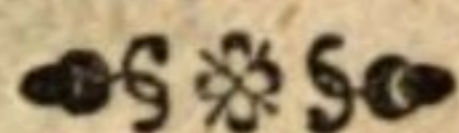
Virg. Ecl. VIII.

- - - aurea duræ
Mala ferant quercus: narcisso floreat alnus:
Pinguia corticibus sudent electra myricæ.
- - ferat rubus asper amomum. id. Ecl. 3.
Incultisque rubens pendebit sentibus uva. id.
Ecl. 4.

Luc. XIII. 13. Luc. VIII. 54.

Ἦνι δέ τοι τὸ δέπας θᾶσαι φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει.
En tibi poculum, contemplare amice, quam
suaviter oleat.

Χαῖρε φίλος, salve dilecte. Mosch. Idyll. 7. conf. Possel. Synt. p. m. 7. & 73. & Glassii Grammat. S. p. 99.

Cant. IV. 15.

Fons hortorum puteus aquarum vi-
ventium & fluentium de Libanon.

& dele-
tare
Poeta.
Hor.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τέον μέλος, ἢ τὸ καταχέει
τῇν' ἀπὸ τᾶς πέτραις καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Dulcius, ô Pastor, tuum carmen est, quam effusa
illa, quæ de rupe ex alto defluit, aqua.
Manabat saxo vena perennis aquæ. Ov.

(Heic multisque aliis in locis non parallelismus,
ut dicitur, realis, sed tantum verbalis quæ-
rendus, adeoque nec mihi profana interpre-
tandi Scripturam S. ratio tribuenda est.)

Οἱ ποιμένες ἀγραιοῖ, pastores in agris perno-
ctantes Hesiodo, & Homero dicuntur, qui Luc.
2. v. 8. ποιμένες ἀγραιοῦντες adpellantur.

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ὅς πίτυς αἰπόλε τήνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγῶσι, μελίσσεται.

Dulcem susurrum & pinus ista, ô pastor capra-
rie, quæ est juxta fontes, resonat. Theocr.
hoc Idyll. I. conf. 2. Sam. 5, 24. & 1. Par. 15, 15.

καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσι.

pulcrum antrum inhabitato concavo in saxo.

Theocr. Idyll. 9.

Gen. XXV. 29. 30.

ἡ γὰρ ἀπ' ἀγρᾶς
Τενίκα κεκμακὼς ἀμπάυεται.

Namque is a venatione tunc fessus requiescere solet.

ἰχθύος ἀγρευτῆρες, piscis i. e. piscium venatores i. e. piscatores, Theocr. Idyll. 21. Luc. 5, 9.
ἡ ἀγρὰ τῶν ἰχθύων.

Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ᾧ δόμος αἱ ναῦς,
Καὶ πόντος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς αἱ πλάγος ἀγρᾶ.

Malam profecto piscator vitam degit, cui domus est navis, & labor in mari, & pisces fallax venatio, Moschus Idyll. 5.

Marc. XIV. 41. Καθέυδειν καὶ ἀναπαύεσθαι.

Ευδεὶς φυλλοστρωτὶ πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὼς
ἀμπάυων.

Dormis in solo foliis constrato, ὁ Daphni, corpus defessum quieti dans. Theocr. Epigr. 3.

1. Sam. IV. 20. & quidem verba ultima hujus commatis.

Hæc

Hæc verbis Theocriti ita reddi possunt :

- - Τὰ δ' ἔφρενός ἀπλεταὶ αὐτᾶς.

Id vero nihil movet ipsam.

Exod. II. 13.

- - ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικέϊσ' ἐπέεσσι.

Vicissim, hinc ille, inde alter, verbis altercantur.

Ψαλ. I, 23. ἔσος ἔοικεν ἀνδρὶ κ. τ. λ.

Ὁ πρέσβυς κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἔοικώς.

Senex valde laboranti viro similis.

- - αἰπόλῳ ἔζοχ' ἑώκει
ἐκ μὲν γὰρ λασίῳ δασύτριχος εἶχε τρώγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι.

Caprario admodum similis erat. Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat fulvam pellem humeris indutam. Theocr. Idyll. 7.

Ps. XCII. 15. Ψαλ. XL. 29. 31.

Καὶ πολιῷ περ ἐόντι, τὸ δὲ θένος ἄξιον ἄβας.

Quamvis jam cano, robur ipsi est juventute dignum.

Esa. XI. 6.

- . ὀλίγος τις κῶρος.

parvus quidam puer. Joh. 6, 9. παιδάριον.

Cant. II. 15.

ἄμφι δὲ μιν δὺ αἰλώπекες· αἱ μὲν ἀν' ὄρχως
φοιτᾷ, σινομένα τὰν τρώξιμον. κ. τ. λ.

Quem circum duæ vulpes : altera per ordines
vitium incedit lædens maturas uvas.

Μισέω τοὺς δασυκέρκους αἰλώπекας, αἱ τὰ Μίκωνος
ἄιδι φοιτᾷσαι τὰ ποθέσπερα ξαγίζοντι.

Odi densicaudatas vulpes, quæ vites Miconis
semper frequentantes, ex illis uvas comedunt.

Idyll. 5.

Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes.

Horat.

Pelliculam veterem retines, & fronte politus
Astutam vapido servas sub pectore vulpem.

Perf. Satyr. 5. conf. Luc. 13, 32.

2. Sam. XIII. 4.

Τίς τυ κατατρεύχει; τίνος ὦ γαθὲ τέσπον ἔρασσαί;
Quis te ita conficit? cujus obsecro amore ita
ardes?

Κῆφαι, Δάφνι τάλας, τί τὸ τάκεαι;
Et ait: Daphni miser, quid ita tabescis?

1. Petr. V. 8. ὁ ἀνιδίκος ὑμῶν διάβολος.

Κύπρι βαρεῖαι,

Κυπρί γεμεσσατά, κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.

O gra-

O gravis Venus, Venus odiosa, Venus hominibus inimica.

- - Σατανᾶς θνητοῖσιν ἀπεχθής.

Amos VII. 14.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὥδε νομεύων,

Δάφνις ὁ τὼς ταύρους καὶ πόρτικας ὥδε ποτίσδων.

Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam,
Daphnis ego, qui tauros & vitulos hic potabam.

Βωκόλος ἐμὲ, bubulcus sum. *Idyll. 20.*

- - βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.

Vir bouum pastor. *Idyll. 25.*

1. Petr. I. 12.

- - τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαπὸν.

Quod & Diis beatissimis est venerabile s. admirabile.

Job. XXXI. v. ult. Jer. LI. 64.

Χ' ὃ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο.

Et ille quidem tantum locutus desit. *Idyll.*
hoc I. & VII.

Prov. XXIV. 13.

Πληρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν σῶμα Θύρσι γένοιτο,

Πληρὲς δὲ χαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰχάδα τρώγοις

Ἀδεῖαν· τέτλιγος ἐπεὶ τὴν γε φέρτερον ἀδεῖς.

Utinam tibi melle plenum sit pulcrum os, ple-

num & favis : atque edas ficum ex Ægilo decerptam dulcem : suavius enim canis , quam cicada.

Cant. IV. 2.

Αἴζ διδυματούκος , capra gemellorum mater.

Job. XXXI. 1.

Καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι ἐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.

Sic tu cum adspicis virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis.

Ὅμμασιν ἐκ ἐσορᾶν τὰς παρθένους, οἷα γελῶντι.

Jer. XV. 9.

Ἦδη γὰρ φράσδῃ, πᾶνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν,
Jam ergo ais, omnem solem nobis occidisse.

Luc. 4, 40. δύνοντος τῆ ἡλίου.

EX IDYLL. II.

Job. XI. 39. Τεταρταῖός ἐστι.

Ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ τάλας ἐδέποθ' ἦκει,
Qui miser jam duodecim dies a me abest.

Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ τέ νιν ἐδέ ποκ' εἶδον.
Nunc vero dies duodecimus, ex quo ipsum non vidi.

Sir.

Sir. XIX. 4. Κἄρος καρδία.

ᾧχετ' ἔχων ὁ, τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας.

Abiit habens Amor levem animum.

Κἄρον ἔχουσα νόον, levem habens mentem.

Theogn. v. 580.

Κἄρον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.

Animo levi præditus multa cogitat irrita.

Simonid.

Matth. XXVII. 22. Τί ἔν ποιήσω Ἰησὺν;

- - μέμφομαι οἷά με ποιεῖ,

Expostulabo cum eo, quod ita mecum agit.

conf. Glass. Grammat. S. p. 342.

Sir. XVIII. 32.

Ποιήσεις ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σ8.

Ἡ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;

An vero scelesti tibi quoque ludibrio sum?

Esa. LXIV. 2.

Ὡς κηρὸς ἀπὸ πυρὸς τήκεται.

Pf. XXII. 15.

Ὡς τῆτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω.

Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio.

Sic mea perpetuis liquefcunt pectora curis,

Ignibus admotis ut nova cera solet.

Zach.

Zach. VII. 12. Ezech. III. 9.

Κινήσεις ἔ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο,
Adamantem movere posses, & si quid aliud
firmum.

Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδῃ. ἐπεὶ ἐκ ἀδαμαντίνῃς ἐντί.
Et forte me adspiciet, quoniam non adaman-
tina est. Theocr. Idyll 3.
Et lacrymæ profunt; lacrymis adamantina move-
bis. Ovid.

1. *Cor. XIII. 1.* γέγονα χαλκὸς ἡχῶν.
- - τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει,
Vas æneum quam primum pulsa.

Pf. LXII. 2.

Ἦνίδε σιγαῖ μὲν πόντος, σιγαῶντι δ' αἰῆται,
Ἄ δ' ἐμὰ ἔ σιγαῖ σέρνων ἔντροπον ὄνεια.

Ecce jam mare filet, silent & venti, sed meus
dolor in pectore non quiescit.

Et nunc omne tibi stratum filet æquor, & omnes
(Aspice) ventosi ceciderunt murmuris auræ.
Virg. Ecl. 9.

2. *Cor. XII 8.* ὑπὲρ τέττ' τρεῖς τὸν Κύριον παρεκά-
λεσα. Τρεῖς τέτ' ἐσι πολλάκις.

Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, ter i. e. sæpius libo.

Ἦ γάρ

Ἡ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφείτη.
 Nam ad me prius ter aut quater commeare so-
 lebat.

Marc. I. 16. Βάλλειν ἀμφίβλητρον ἐν τῇ θαλάσῃ
 pro eis τὴν θαλάσσαν.

Τὶ ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλειν, aliquid in fœvum
 ignem injicere. Theocr. Idyll. hoc II.

Ep. Jud. v. 13. Κύματα ἄγρια θαλάσσης.

Thren. IV. 8.

- - αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ὅς ἐ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα.

Ipsaque sola reliqua ossa erant & cutis.

Τήνας αὐτὰ λείπειται τ' ὥσέα, huic tantum reli-
 qua sunt ossa. Idyll. 4.

- - vix ossibus hærent. Virg. Ecl. 3.

Ego, qui tuo mœrore maceror,
 Marcesco, consenesco & tabesco miser:
 Ossa atque pellis sum, miser a macritudine.
 Plaut.

Pf. XC. 11. Job. IX. 25.

- - ὁ δὲ χρόνος ἀνυτο φεύγων,

Tempus consumebatur fugiens.

Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.
 Virg. L. III. Georg. 284.

Tem-

Tempora labuntur, tacitisque senescimus annis,
Et fugiunt freno non remorante dies. Ov.

Optima quæque dies miseris mortalibus ævi
Prima fugit. Virg. Georg. III. 66.

Exod. XV. 16.

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, tota quidem
obrigui plus nive.

Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.

Sed obrigui toto corpore, sicut monile riget.
Obstupuere animi gelidusque per ima cucurrit
Ossa tremor. Virg. L. II. Æn.

Obstupui, steteruntque comæ, & vox faucibus
hæsit. id.

Matth. VIII. 8. Luc. VII. 6.

Ἐς τὸ τέον καλέσασα τόδε σέγος, ἥ με παρῆμεν,
Cum me ad tectum tuum vocasti, ut certo ve
nirem.

Ἄσεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει,
Exulem in domum recipias, & cæcum ducas.
Phocyl. Sentent. conf. Jes. 58. 7.

Tecta meæ subeas quantulacunque casæ. Ov.
Quare agite, ô tectis juvenes succedite nostri
Virg. Æn. I. 631.

Cant. I. 8.

καὶ γὰρ ἐλαφρός

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡιθέοισι καλεῦμαι.

Nam celer & formosus inter omnes juvenes
vocator. v. Glass. Grammat. S. p. 57.

Luc. l. 35. 1. Job. III. 1. καλεῖσθαι pro εἶναι.

- Καλὸς πάντεσσι μετ' ἡιθεοισι καλεῦμαι.

Sir. XIX. 4. ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων.

- - ἐγὼ δὲ οἱ ἄ ταχυπειθής, ego vero illi fa-
cile credula &c.

- - κῆμὲ λέγοντι

Πάντες αἰοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις ἔ ταχυπειθής.

Meque dicunt omnes Cantorem optimum, sed
ego non facile illis credo. Idyll. 7.

- - me quo dicunt

Vatem Pastores; sed non ego credulus illis.
Virg. Ecl. 9.

Μὴ πίστευε τάχιστα, ne credas temere. Phocyl.

Job. XXXVIII. 17. Jes. XXXVIII. 10. Sap.
XVI. 13. conf. Matth. XVI. 18.

- - αἶ, δ' ἔτι κῆμὲ

Λυπηῖ, τὰν αἰδοῦσαν πύλαιν ναὶ μοῖραις ἀραξεῖ.

Sin autem me magis offenderit, orci fores per
Parcas pulsabit.

Lucret. L. III. 67.

Et quasi jam lethi portas cunctarier ante.

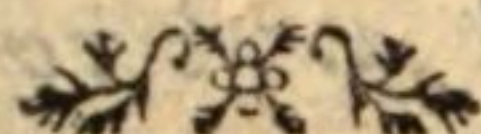
Virg.

Virg. L. II. Æn. 661.

- - patet isthic janua lethi.

Luc. XVIII. 5. Εἰς τέλος, tandem i. Thess. II, 16.

Ἐς τέλος ὤχετο φεύγων, tandem fugiens abiit
ὤχετο φεύγων i. e. ἔφευγε.

Job. XIV. 21.

Adplicare hîc possis verba Theocriti :

ἔδ' ἔγνω πρότερον τεθνάνκαμες, ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
neque scit, utrum mortui simus, an vivi.

Psf. LIX. 7. 15.

- - κύνες ἄμμιν ὀνὰ πτόλιν ὠρύονταί,
Canes nobis per urbem latrant.

Virg. Georg. I. 486.

Per noctem resonare lupis ululantibus urbes.

Hom. Il. ψ. v. 173.

Ἐννέα τῷ γε ὀνακίῃ τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Novem huic Regi mensarii canes erant.

Τραπεζίτης κύων, ὁ ὑπὸ τῆς τραπέζης. Suic
conf. Matth. 15. 27.

Jes. XXXVIII. 12. sec. version. germ.

Ἄι ἄι Ἐρως ἀνιηρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἵμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας.

Hei mihi tristis amor, qui mihi atrum e corpore sanguinem, veluti palustris hirudo inhaerens, omnem exuxisti.

Non missura cutem, nisi plena cruoris, hirudo.
Horat.

Pf. VI. 7.

Τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, forma mea tabescebat.

Joh. XVIII, 1. 2.

Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ αἰδὺ καθῆσθαι.

Eo enim commeari solet, ibique ei est gratum desiderium.

1. Sam. IV. 13. 14.

Ἐζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον,

Adseditque in sellâ, atque sedens sic ait.

2. Reg. IV. 34.

Καὶ ταχὺ χρώς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα

θερμότερ' ἢς ἦ πρότε.

Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero calidiora erant, quam prius.

2. Reg. II. 11.

ποτ' ἔρᾶνόν ἐτρεχον ἵπποι,

Ad cœlum adscenderunt equi.

Mich. VII. 9.

- ἐγὼ δ' οἶσ' ὃν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.

Ego vero dolorem meum feram, sicut suscepi.

Pf. CXXXVI. 9.

Χαῖρε Σελαναία λιπαρέχρ' οὐρανὸν, χαίρετε δ' ἄλλοι
'Ασέρες, εὐκῆλοιο κατ' ὄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Vale luna nitido corpore: valet & alia sidera,
quæ placidæ noctis currum comitari soletis.

- ὃ φθονέει μῆνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου ἀνγαῖς.

Non invidet luna longe præstantioribus solis
radiis. Phocyl. Sent. v. 68.

Job. III. 26. sec. versionem german.

- τίς μοι κακὸν ἔγαγε τῷ; quis mihi hoc
malum attulit?

- βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,

Trahens pulcrum ex bysso tunicam. Luc. 16, 19.

Τῷτ' ἀπὸ τῆς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὥλεσε.

Hanc a vestimento fimbriam amisit. Matt. 9, 20.

Κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἡμέρας ἢ δέκα νύκτας.

Decubui in lecto dies decem & noctes decem.
Matth. 12, 40.

Εἰ δ' ἄλλαι μ' ὠθεῖτε, καὶ αἱ θύραι εἶχετο μοχλῶ,

Πάντως καὶ πελέκεις ἢ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Sin alio repulissetis me, & fores pessulo oc-
clusæ

clusæ fuissent, omnino & secures & faces ad vos venissent.

Virg. Æn. l. 153. 154.

sævitque animis ignobile vulgus,
Jamque faces & saxa volant. conf. Matth. 26.
55. Joh. 8, 59.

Κ' ἔτε τι τῆνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές.
Neque post id tempus me ille culpavit usque
in hesternum diem.

Ἐχθές ἢ χθές sæpe idem valet ac χθές καὶ πρῶην.
Neque hesternum diem præcise notat, sed latius
multo extenditur, ut in fine hujus carminis
minimum ad dies duodecim, illo versu:

Κ' ἔτε τι τῆνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο, μέσφα τοι ἐχθές
dixit enim initio:

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τέ νιν εἶδ' ἐπὶ ποτ' εἶδον.

Isaac. Casaub. ad h. l.

In Scriptura S. etiam dies hesternus tempus
præteritum, proximum ac brevissimum signi-
ficat, ut B. Casp. Finckius inter alias observa-
tiones sacras adnotavit.

EX IDYLL. III.

Gen. XXIX. 7.

• • βόσκει τὰς αἰγας,

Καὶ ποτὶ τὸν κρῶναν ἄγα Τίτυρε.

Pasce capellas, & ad fontem duc, ô Tityre.

Tityre, dum redeo, (brevis est via,) pasce capellas:

Et potum pastas age. Virg. Ecl. 9. v. 23. 24.

Joh. 21, 15. βόσκει τὰ ἀρνία μκ. Luc. 15, 15.

βόσκειν χοίρας.

Jer. V. 3. conf. Jer. XLVIII. 4. Job. IX. 34.

ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος.

ὦ τὸ καλὸν ποθοῦσα τὸ πᾶν λίθος.

O puella dulci adspectu, rota faxea.

Virg. Æn. VI. 465. 466.

Nec magis incepto vultum sermone movetur,
Quam si dura filex, aut flet Marpesia cautes.

Ovid. L. I. Trist.

Et tua sunt filicis circum præcordia venæ,
Et rigidum ferri semina pectus habent.

2. Tim. IV. 7. Τὸν δρόμον τετέλεκα.

Δρόμον ἄνυσεν, cursum perfecit.

Coh. IV. 2.

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν αἰτροπον ὕπνον ἰαύων,
beatus meo iudicio est, qui æterno somno sopitus jacet.

Horat. L. I. Sat. 9.

Omnes composui felices, nunc ego resto.

2. Reg. IV. 19. Caput meum, caput meum.

Ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, doleo caput.

vid. Possel. Synt. Reg. 6. de verbis cum Accusativo p. m. 132.

Pf LXIII. 11.

Κεῖσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι,
Jacebo hic stratus, & lupi hic me comedent.

Joh. 11, 41. ἔ ἦν ὁ τεθνηκὼς κείμενος.

Cant. II. 3. Apoc. X. 9. 10.

Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῷτο κατὰ βρόγχαιο γένοιτο,
Ut istud tibi mel dulce sit in gutture.

EX IDYLL. IV.

Luc. XXIV. 31. Ἀφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

Utrum Servator noster hîc plane evanuerit, an vero oculis solummodo discipulorum suorum clam sese subduxerit, mihi jam disquirendum

haud est; quo minus vero priorem sententiam solâ voce ἀφαντος prorsus comprobare possimus, vel ista verba Theocriti prohibent:

Ὁ αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἀφαντος ὁ βωκόλος ἄχετο χάριαν;
Ipse vero bubulcus absens quo tandem abiit?
Quis enim sibi persuadebit, hunc bubulcum procul in tenuem, ut Poëtæ verbis utar, ex oculis evanuisse auram?

Pf. XCI. 8. in oculis tuis adspicies.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
Quando ille unquam oleum in oculis suis vidit?

Ὡσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν,
Nam coram intuentur illum velut turrim. Tyrtae
sentent.

ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Simonid. sentent.

Ejusmodi phrasæ in N. T. occurrentes plurimorum opinione sunt Hebraismi, cum tamen & alii Græci Autores, iidemque purissimi, ita locuti sint.

Pf. LXXX. 11.

- - σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.
Saltat circa umbrosum Latymnum.

Ὁρος τανύφυλλον, mons frondosus. Idyll. 25.

Δάσκιος ὄρη. Aristophan.

Ma-

Majoresque cadunt altis de montibus umbræ.

Virg. Ecl. 1.

Et sol crescentes decedens duplicat umbras.

Virg. Ecl. 2.

Sol ruit interea, & montes umbrantur opaci.

id. L. III. Æn. v. 508.

conf. Jer. 6. v. 4. c. 13, 16.

1. *Theff. IV. 13.* Οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδας.

Confirmant inter alia hoc Apostoli effatum verba, alioqui non inelegantia, Theocriti :

Θαρσύνε χεῖρ, φίλε Βάττε, τάχ' αὖριον ἔσσετ' ἄμεινον,

Ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Χ' ὡς Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Fidere decet, care Batte, forsan cras melius erit.

Spes sunt inter vivos, expertes autem spei sunt mortui. Et Jupiter interdum serenus est, interdum vero pluit.

Neque vero sapientissimum Regem Coh. 9, 4.

Theocrito nostro, homini veri Numinis ac reditus mortuorum in vitam ignaro, ullo modo suffragari, quivis facile intelligit.

Mosch. Idyll. 3.

Ὅππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκκοι ἐν χθονὶ κοίλας

Ἐυδομες εὖ μαλὰ μακρὸν, αἰτέρμονα, νήγρετον ὕπνον.

Ubi semel mortui fuerimus, obscuri in terrâ

concavâ dormimus valde longum, infinitum,
inexcitabilem somnum.

Virg. Æn. XII. 309. 310.

Olli dura quies oculos, & ferreus urget
Somnus, in æternam clauduntur lumina noctem.

Cat. Epigr. 5.

Soles occidere & redire possunt,
Nobis quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

Τάχ' αὖριον || - - credula vitam
Spes fovet, & melius cras fore, semper ait.
Tib.

- - non, si male nunc, & olim
Sic erit. Hor. L. II. Carm. Od. 10.

Ἐλπίδες ἐν ||

Ἐλπεῖσθαι χρὴ πάντ' ἐπεὶ ἐκ ἑς' ἔδεν ἀελπίον,
Ῥάδια πάντα Θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον ἔδεν.

Speranda sunt omnia: quia nihil non sperari
potest.

Omnia Deo facilia factu sunt, nihilque impos-
sibile. Linus.

Χ' ὡς ζεὺς ἄλλοκα || Tob. 3, 23.

Χειμῶν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς εὐδίαν,

Tempestas facile mutatur in serenitatem. Men.
Nube solet pulsa candidus ire dies. Ov.

Ἰεσ.

Jes. I. 4. c. XXX. 9.

- - Κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος,
Improbus enim est populus.

Marc. IV. 28.

- - Ὅπου καλὰ πάντα φύονται,
Ubi omnia præclare nascuntur.

Hes. ε. 117. 118.

- Καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρσος
Ἀυτομάτῃ πολλὸν τε καὶ ἄφθονον.
Fructum autem ferebat fertile arvom sponte
suâ multumque & copiosum.

Virg. Georg. I. 127. 128.

- ipsaque tellus
Omnia liberius nullo poscente ferebat.

Apos. XIX. 20. καὶ ἐπιάθη τὸ θηρίον.

- τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάζας
τὰς ὀπλάς.

Taurum a monte duxit prehensum ungula.

EX IDYLL. V.

Joh. X. 5. Φεύγονται ἀπ' ἀλλοτρίῃς.

Ἄγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα.

Capellæ meæ, pastorem illum Sybaritam fugite
Laconem.

Matth. XVI. 22. ἰλεώς σοι Κύριε scil. ὁ Θεὸς
γενέσθω.

Αἱ τέ μοι ἰλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθουσιν,
Quæ (Nymphæ) mihi placatæ & benevolæ sint.
conf. Henr. Bened. Starckii notæ selectæ ad
hunc Matthæi locum.

2. *Tim. IV. 7. 8.* Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσμαί.
Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης σέφος.
vos.

Ἦς ποτ' Ἀθανάσιον ἔριν ἤρυσεν, ἥνι δὲ κεῖται
ὦ ρίφος.

Sus contra Minervam certamen certavit: ecce
depositus est hædus.

Matth. XI. 8. Luc. VII. 25. Μαλακὰ ἱμάτια.
Ἡ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἷρας ταῦδε πατησεῖς,
Αἱ κ' ἐνθης, ὑπὸ μαλακώτερά.

Atqui pelles agninas & lanam hic calcabis, si
veneris, somno molliorem.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὅππότε
πέζω,

Τὸν οἶν τὸν πέλλαν Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

Ego vero ad vestem mollem lanam, cum ton-
debo, ovem nigram Cratidæ donabo ipse. Id.
hoc V.

Bion Idyll. I.

Καὶ νέκυσ ὧν καλὸς ἐστὶ, καλὸς νέκυσ οἷα καθεύδων,
Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ Φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν.

Et licet mortuus, (Adonis) tamen pulcher est:
pulcher mortuus, quasi dormiens. Depone eum
in mollibus vestibus, in quibus cubabat.

Matth. XI. 8. Οἱ τὰ μαλακὰ φορῶντες scil. ἱμάτια.

- - τὰ δὲ τραγεῖα (scil. δορά.)

Τὰ παρὰ τὴν ἔσδοντι κακώτερον, ἢ τὸ περ' ὅσδεις.

Pelles caprinæ, quæ apud te sunt, pejus olent,
quam tu oles. Joh. II, 39.

Ebr. II. v. 37. Περιῆλθον ἐν αἰγείροις δέρμασι.

Theocr. Idyll. 7. Τράγοιο κνακὸν δέρμα, hirci ful-
va pellis. vid. Glaff. Grammat. S. p. 50.

Luc. XI. 11. 12.

Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίζατο; τίς δὲ παρεύσας

Ἀιγὸς πρωτοτόκοιο κακὸν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

Quis pilos pro lana detondeat? quis, cum ad-
fit capra, quæ primum peperit, malam canem
velit mulgere?

Pf. CIV. 10. 12.

- - Τέτω δρύες, ὧδε κύπειρος,

ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμόνεσσι μέλισσαι

Ἐνθ'

Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι δύο · Ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
 Ὀρνιχες λαλαγεῦντι · Καὶ αἱ σκιαὶ ἐδὲν ὁμοίαι
 Ταῖ παρὰ τίν.

Hic quercus, hic cyperus est, hic suaviter su-
 furrant apes circum alvearia. Hic & aquæ ge-
 lidæ fontes duo sunt, ipsæque super arbores
 volucres garriunt, & umbra nihil similis est illi,
 quæ apud te est.

Sap. 17. 19. Περὶ ἀμφιλαφεῖς κλάδεις ὀρνέων ἦχος
 εὐμελῆς, circum densos ramos avium so-
 nitus suavis.

2. Tim. II. 7.

- - ἐγὼ μὲν, ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
 Κ' ἐδὲν καυχέομαι.

Ego, quæ vera sunt, dico, neque arroganter
 glorior.

Ψεύδεα μὴ βάζεις, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύεις.
 Mendacia ne dixeris, sed omnia vera loquaris.
 Phocyl. sent. Eph. 4. 25.

Psf. L. 20.

- - Τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
 Tu vero nimium mordax es.

Hes. ε. v. 786. 787.

- - Φιλέεις δὲ τε κέρτομα βάζεις,

Ψεύδεά

Ψεύδεά θ', αἰμυλίῃς τε λόγοις, κρυφαῖς τ' ὁα-
ρισμέσ.

Amatque convicia loqui, mendaciaque & blan-
cos sermones, & occulta colloquia.

Job. XXX. 1. Canes gregis.

Χ' αἰμῶν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος.

Et nobis canis est custos gregis.

- Πάλιν αὖθ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει,
Ἄ τοι τῶν οἴων ἔπετα σκοπός.

Ecce illa iterum canem petit, quæ te sequitur
custos ovium. *Idyll. 6.*

Jer. XI. 5. Sir. XLI. 10.

Κ. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα· καὶ τὸ δὲ Κραθί
οἶνω πορφύροισ.

Λ. ρεῖτω χ' ὡς Συβαρίτις ἐμὴν μέλι. καὶ τὸ ποτ'
ὄρθρον

ὡς παῖς ἀνθ' ὕδατος τῶν κάλπιδα κηρία βάψαι.

C. Hимера pro aqua lacte fluat, tuque ô Crathi,
vino rubescas.

L. Fluat mihi & fons Sybaritis melle, atque
mane puella pro aquâ urnam favis intingat.

Joseph. Scaliger : Τῶ κάλπιδι κηρία βάψαι.

Mella fluant illi, ferat & rubus asper amomum.

Virg. Ecl. 3.

Luc.

Luc. XV. 6.

Transferas huc verba Theocriti:

Ἀγυσάμεν τὸν ἄμνον, εἰς ἔρσενόν ὑμῖν ἔλκευμαι.

Agnum acquisivi, nunc vobis in coelum saliam.

Prop. L. I. El. 8.

Nunc mihi summa licet contingere fidera plantis.

Hor. L. I. Carm. Od. 1.

Quod si me Lyricis vatibus inferes,
Sublimi feriam fidera vertice.

Cant. IV. 2.

= = αὐριὸν ὑμέ

Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθὶ κρᾶναις.

Cras vos omnes ego in Sybaritide fonte lavabo,
Balantumque gregem fluvio mersare salubri.

Virg. Georg. I. 272.

Ipse, ubi tempus erit, omnes in fonte lavabo.

id. Ecl. 3.

Matth. XXI. 8.

Ἄν δὲ καὶ τὸ μόλης, ἀπαλὸν πτέριν ὡδὲ πατή-
σεις,

Καὶ γλάχων ἀνθεῦσαν ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρῶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκισ
ἀρνῶν.

Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
& pulegium, quod floret: substernentur

tur vero caprarum pelles, molliores quadruplo, quam quæ apud te sunt agninæ.

ἐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδεύομαι, nihil ego illo opus habeo. Act. 17, 25.

· · ὥς λόλος ἐσσί.

Quam garrulus es. Rom. 1, 30. Κατάλαλος.

Τοὶ τέτλιγες ὀρῆτε τὸν αἰπύλον ὥς ἐρεθίσδω,
ἔτω δ' ὑμεῖς θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

Cicadæ videte, ut ego capraprium irrito: sic & vos scil. irritatis messorum. Col. 3, 21. hæc vox ἐρεθίζω etiam legitur.

ἐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὸν ἐκ ἐφίλασθε
Τῶν ὧτων καθελοῖς, ἕκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκε.

Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est aures prehensens, cum ipsi palumbum donarem. Luc. 1, 52. Καθεῖλε δυνάσας ἀπὸ θρόνου.

Ἄλλ' ἐ σύμβλητ' ἐς κύνος βατος ἐδ' ἀνεμώνας
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδρῶν παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.
ἔδ' γὰρ ἐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες.

Sed non conferenda sunt rubus caninus & anemone cum rosis, quarum flores circa sepes nascuntur. Neque enim neque cum glandibus montana poma. conf. Matth. 7. v. 9. 10. Luc. 11. v. 11. 12.

Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων

Nūn ἀγέλα, præ gaudio fremat totus hirco-
rum jam grex. Matth. 8, 30. ἀγέλη χοίρων.

Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλένων ἔσαν, in eo autem &
suum greges agrestium erant. Hes. ἀσπ. 168.

EX IDYLL. VI.

Joh. XIII. 1. Εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτός. i. e.
διαπαντός, perpetuo

Κ' ἔ μ' ἔλαθ', ἔ τὸν ἐμὲν τὸν ἑνὸς γλυκὺν, ᾧ πο-
θήρημι

Ἐς τέλος.

Nec me latuit, neque hunc meum unicum dul-
cem oculum, quo utinam videam usque ad fi-
nem s. perpetuo.

Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος.

Et quidem ipse continue augebat illi armenta
omnia perpetuo. Idyll. 25.

2. Par. XVIII. 7. Jer. V. 13.

αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
ἔχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sed vates Telemus hostilia prædicens, hostilia
ferat domum, ut suis liberis adservet.

Hom.

Hom. Il. α. 106 - 108.

Μόντι κακῶν, ἔ πάποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας.
 Ἀιεῖ τοι τὰ κακ' ἐσι φίλα φρεσὶ μαντεύσθαι.
 Ἐθλὸν δ' ἔδ' τί πω εἶπας ἔπος, ἔδ' ἐτέλεσσας.

Vates rerum malarum, nunquam mihi gratum
 dixisti: semper animo tuo jucundum est mala
 vaticinari: Bonum autem nondum aliquod
 dixisti verbum, neque perfecisti.

Ps. XXXII. 4.

- - Τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει,
 Quando pulcra æstas torret.

Τῷ δὲ θέρεϊ φρύγοντος ἐγὼ τόσπον μελεδαίνω,
 Ὅσπον ἐρῶντι πατὴρς μύθων καὶ μητὴρς ἀκέειν.

Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
 Quantum amans curat sermones patris aut ma-
 tris audire. Idyll. 9.

Æstas torrida. Virg. Ecl. 7.

EX IDYLL. VII.

Joh. I. 46.

- - Καὶ τιν' ὀδίταν
 Ἐθλὸν σὺν μοῖσαισι Κυδωνικὸν εὖρομεν ἄνδρα.

In quendam viatorem Cydonium, virum bo-
 num & Musis dilectum, incidimus.

Ebr. XI. 37. Περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις
 δέρμασι.

- - αἰπέλω ἕζοχ' εἵκει.

Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
 Κνακὸν δέρμ' ὥμοισι.

Caprario admodum similis erat. Ex hirsuto enim & villoso exuvio hirci habebat fulvā pellem humeris indutam.

- ἀμφὶ πλευρῇσι δοράς αἰγῶν κατέτριβον,

Circum latera pellem caprarum atterebant.

Theogn. v. 55.

Luc. VI. 38.

- - μάλα γὰρ σφίσι πῖονι μέτρῳ

Ἄ δαίμων ἔγκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.

Nam ipsis valde pingui mensurâ Dea frumento complevit horreum.

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδέναι
 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἶκε δύνηαι.

Recta quidem mensura a vicino mutuum accipe, rectaque redde, eadem mensura, & amplius, si quidem possis. Hes. ε. 347. 348.

Exod. IV. 16. Jer. XV. 19. sec. fontes.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν εἶμα.

Nam & ego Musarum facundum os sum.

Astor.

Aëtior. VII. 49. Ὁ ἔρανος μοι θρόνος.

- - Τά πρ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἀγαγε Φάμα.

Quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.

1. *Job. III. 17. Κλείειν τὰ σπλάγχχνα αὐτῷ.*

Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχχνοισιν ἔχει πόθον.

Pueri sub visceribus desiderio tenetur.

Ἄνδρὸς πονηρῷ σπλάγχχνον ἔμαλαύσσεται.

Viri improbi cor non emollitur. v. divers. sent.

p. m. 303.

Jes. XL. 6. 7. Ps. CIII. 15. 16. 1. Petr. I. 24.

- - Τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρέει,

Hic pulcer formæ flos tibi defluit.

- - Τέρην ἄνθος ἔχων ἐρικυδέος ἥβης, tenerum

florem habens gloriosæ pubertatis. Hesiod.

Θεογ. 988.

Ἡβης ἄνθος ἀπολλύμενον. Theogn. Ἄνθος ἐμηλικίης. id.

Quod igitur gentes profanæ de caduco juventutis flore dicunt, id Spiritus divinus de tota mortalium vita adfirmat.

Job. XXIV. 19.

Εὖ τε χιῶν ὥς τις κατετάκετο, cum ille velut nix contabesceret.

Non igitur mirum est, si mens mea tabida facta
De nive manantis more liquefcit aquæ. Ov.
L. I. de Ponto.

Ezech. XLVII. 12.

- - Ταὶ δὲ παρ' αὐτῶν
αἰγαιοὶ πτελέαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομώσα.

Natæ vero circa eum fontem populi ulmique
umbrosum nemus efficiebant, viridibus foliis
tectæ frondentes.

Gen. XI. 4.

Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅσις ἐρευνῇ
ἶσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὡρομέδοντος.

Nam & fabrum valde odi, qui conatur extru-
dere domum tam altam, quam est vertex mon-
tis Oromedontis.

Affectasse, ferunt, regnum cœlestæ Gigantes,
Altaque congestos struxisse ad sidera montes.
Ov. I. Met.

Nil mortalibus arduum est;
Cœlum ipsum petimus stultitia. Hor. L. I.
Carm. Od. 3.

Αποκ. XIV. 14. Ἐχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ
ἐφέφανον χρυσὸν.

Κῆγώ

Κῆγὼ τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἡ καὶ λευκοῖων σέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω.

Egoque illo die anethinam vel rosaceam, aut
ex albis violis coronam in capite gestans.

Pf. I. 3. Jer. XVII. 8.

Ὡς δρύες, αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο.
Ut quercus, quæ nascuntur circa ripas fluvii.

Cant. II. 12.

Ἀειδὼν κέρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔσενε τρυγῶν.
Cantabant cassitæ & cardueles, gemebat turtur.

- - ῥοικῶν δ' ἔχεν ἀγριελᾶϊα
δεξιτερᾷ κορυΐαν.

Curvam ferebat ex oleastro dextra manu cla-
vam. Rom. II, 17.

- - Τὸ μελισσᾶν
Κηρίᾳ φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας,

Tu apum favis pastus, totum annum exegisti.

Sir. 24, 28. Ἡ κληρονομία μου ὑπὲρ μέλιτος κηρίου.

Luc. 24, 42. Μελίσσιον κηρίον.

Εἰ δ' ἄλλως νεύσῃς, si aliter annueris. Act. 18,
v. 20. ἔκ ἐπένευσε.

- - ὁ δ' ὄρεθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαϊσιν ἀνιηρῇσι διδοίη.

Matutinus gallus alium cucuriens torporibus
molestis tradat. Luc. 24, 22.

EX IDYLL. VIII.

Matth. VIII. 28. Χαλεποὶ λίαν.

ἐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν.
Nunquam deponam agnum : nam pater meus
difficilis est.

Hom. Od. ε. 8. 9. 10.

Μή τις ἔτι πρίφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔσῃ
Σκηπίλῃχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς,
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἰσυλα ῥέζοι.

Nullus amplius benignus, mitis & mansuetus sit
Sceptrafer Rex, neque mente pia opera cogi-
tans,
Sed semper durus sit, & injusta perpetret.

Luc. II. 49.

- - Τα δὲ τῷ Πατρὸς ἐ καταθησῶ.
Ea, quæ patris sunt, non deponam.

Joh. V. 30. Καθὼς ἀκούω, κρίνω. 1. Cor. XIV. 29

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρίνει; τίς ἐπ' αὐτοῦ ἔσσεται ἀμῶν;
Sed quis judex inter nos? quis noster auditor
erit?

Aët. XVII. 28. 29.

Ἀγκεα καὶ ποταμοὶ θεῖον γένος.

Saltus & fluvii divinum genus.

Denique cœlesti sumus omnes semine nati.

Lucret.

Prov. XXX. 8.

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἶη ἔχειν.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri ta-
lenta liceat habere.

Theogn. v. 1151.

ἔτ' ἔραμαι πλετεῖν, ἔτ' εὐχομαι, ἀλλά μοι εἶη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Neque amo dives esse, neque opto, sed mihi
liceat vivere ex modicis, nullum habenti ma-
lum.

Χρήματα δ' ἰμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
ἐκ ἐθέλω.

Pecunias equidem desidero habere, injuste vero
possidere nolo. Solon sentent.

Aët. XX. 29. Λύκοι μὴ Φειδόμενοι ποιμνίῃς.

Φεῖδευ τῶν ἐρίφων, Φεῖδευ λύκε τῶν τοκάδων μεν.

Parce meis hœdis, lupe, parce fœto meo pecori.

Tib. L. I. El. I.

At vos exiguo pecori, furesque lupique
Parcite, de magno est præda petenda grege.

Act. XX. 9. ὕπνος βαθύς.

- - ἔτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τὸ;

ἔχρη κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Siccine profundus somnus tenet te? non oportet profunde dormire, cum puerum pascentem comitaris.

Nox erat, & terras animalia fessa per omnes
Alituum pecudumque genus sopor altus habebat. Virg. L. VIII. Æn.

Job. XXI. 15. Βόσκει τὰ ἀρνία μου.

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀρνίδας.

Pascite has ex animo agnas.

Jes. VII. 22.

Παντῶ ἔαρ, παντῶ δὲ νομοὶ, παντῶ δὲ γάλακτος
ἔθαστα πλήθουσι.

Ubique ver est, & ubique pascua, & ubique lacte ubera turgent.

Gen. XLI. 19. 27.

Αἱ βόες αὐότεραι, vaccæ sunt aridiores.

Cob.

Cob. IX. 12.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' αὖχμὸς,
Ὅρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λῖνα.

Ἀνδρὶ δὲ κ. τ. λ.

Arboribus tempestas metuendum malum, undis vero squalor, avibus laqueus, feris sylvestribus retia. Viro autem &c.

Spes laqueo volucres, spes captat arundine pisces,

Cum tenues hamos abdidit ante cibos. Tib.

Jes. XI. 6.

Μηδ' αἰδέει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ἐμαρτῶ.

Neque (lupe,) me lædas, quod, cum parvus sim, multas pecudes sequor. Matth. 18, 10.
μικρός.

Cant. II. 14 c. IV. 11.

Ἀδύ τι τὸ σόμα τοι καὶ ἐφίμερος ὦ Δάφνι φωνά.

Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκδέμεν, ἢ μέλι λείχειν.

Quam tibi os dulce est, & vox amabilis, ô Daphni. Jucundius est te audire canentem, quam mel lingere.

Hom. Il. α. 249.

Τῷ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ.

Cujus lingua melle dulcior fluebat sermo.

γλῶσσα μελιχόγηνς, lingua suavissima. Tyrt.

Theocr. Id. 7. v. 82.

Οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ,
 Illi Musa dulce nectar in os infudit.

2. Sam. II. 18.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
 Νικήσας, ἕτως ἐπὶ μητέρας νεβρὸς ἄλοιτο.

Sic quidem puer gavisus est, & exiliit, & plausum dedit, postquam vicit, sicut ad matrem hinnulus saltat.

Act. 3, 8. ἐξαλλόμενος ἔση.

Θύρας ὑπὲρ ἑδὼν ἀμείβεσθαι ποδὶ κέφω. Theocr.
 Idyll. 2.

Ποιμὰν ἐροπύκων ἐΐων, pastor lanigerarum ovium.
 Joh. 10, 2. Hebr. 13, 20. ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων.

Ὡ βάθος ὕλης μύριον, ὁ altitudo sylvæ immensa. Rom. 11, 33.

Γυναικοφίλας, mulierum amator. Tit. 2, 4.
 Φίλανδρος.

Αἰθριοκοιτεῖν, sub dio cubare. Dan. 4, 22.

Καὶ τότε Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἐγέντο,
 Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus
 habitus est. 1. Tim. 1, 15.

Πλευσῆμαι κῆγὼ διαπόντιος, ἕτε κάκιστος,
 ἕτε πρῶτος ἴσως, ὁμαλὸς δὲ τις ὁ στρατιώτης.

Navi-

Navigabo & ego per mare, neque ex postremis ero, neque ex primis fortasse, sed mediocris quidam miles. Idyll. 14.

EX IDYLL. IX.

1. Sam. XXV. 2.

- Ἔχω δὲ τοι ὅσσι ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Possideo, quæcunque in somnio adparent, multas quidem oves, multasque capras.

Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Ex laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti. Hes. ε. 306.

Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε, multæque ei oves
erant. Hom. II. ζ. 164.

Lanigeros agitare greges, hirtasque capellas.
Virg. Georg. III. 287.

Sir. XIII. 18. 19. c. XXVII. 10. conf. Gen.
VIII. 19.

Τέτλιξ μὲν τέτλιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ.
ἴσηκες δ' ἴσηξιν.

Cicada cicadæ amica est, formicæ formica: accipitres accipitribus.

Graculus graculo assidet. Prov.

- Ὀκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις,
 Velox accipiter, latis alis prædita avis. Hes. ε. 210.

Pf. XLX. 9. 11. Pf. CXIX. 103.

- - ἔτε γὰρ ὕπνος
 ἔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, ἔτε μελίσσαις
 ἄνθεα, ὅσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι. ἔς γὰρ ὀρῶσαι
 γαθεῦσιν, τῶς δ' ἔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκαι.

Neque enim somnus, nec ver subitum dulcius
 est, neque tam apibus flores, quam mihi Musæ
 caræ sunt : quos enim adspicientes illæ exhila-
 rant, eos Circe potione sua non fascinaverit.

Cob. V. 11.

- - ἔτε γὰρ ὕπνος
 ἔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον.
 ὕπνος ἀμβρόσιος. Hom. II. β.

- γλυκὺς ὕπνος ἔχει με, dulcis somnus habet
 me, Theocr. Idyll. XI.

- πατρὸς μύθων καὶ μητρὸς ἀκέειν,
 Sermones Patris & matris audire. Prov. I. 8.

Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος, qua utinam mihi
 tota domus plena sit. Luc. 14, 23.

Χ' οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλαυνῶντο,
 Μηδὲν ἀτιμαγελεύντες.

Hique

Hique simul pascantur, & in frondibus errent
non relinquentes gregem. Jer. 50, 6.

Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ.

Virg. Ecl. 2.

EX IDYLL. X.

1. Cor. V. 12. Οἱ ἔζω.

· · Τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάται ἀνδρί;

Quo desiderio exterorum homo operarius te-
neri potest?

Cant. I. 6.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες
ἰχναῖν, ἀλίοκαυσον.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
tenuem, sole adustam.

Ἀ μελανόχρους. Theocr. Id. 3. v. 35.

Candidus in nauta turpis color, æquoris unda
Debet & a radiis fideris esse niger. Ov.

Cant. V. 15, 16.

· · Οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ,
ἃ φωνὰ δὲ τρύχνα.

Pedes tui albi sunt ut tali: vox mollis est.

Πόδες ἀστράγαλοι i. e. ἔρυθροί καὶ ὀρθοί, ἢ λευκοί
ὡς οἱ ἀστράγαλοι. Scholiast,

Cate-

Κάλλιον ὦ ὑπιδμελητά Φιλάργυρε τῶς φακὸς ἔψεν,
Μὴ ὑπιδάμης τῶν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Pulcrius est tibi, ô procurator avare, lentes
coquere: vide, ne manum vulneres, dum cy-
minum dividis. Matth. 23, 23.

EX IDYLL. XI.

Tit. III. 3. Ἐν κακίᾳ καὶ φθόνῳ διάγοντες εἰς,
βίον. conf. 1. Tim. II. 2.

Ἵτω γέν ῥαῖσαι διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Sic Cyclops apud nos commode vixit.

Τερπινότατον βίον ὧδε διάξεις, sic suavissi-
mam vitam ages. Pythag. sent. p. m. 183.

Thren. IV. 7.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός,
Μόχῳ γαυροτέρα, Φιαρωτέρα ἔμφακος ὠμᾶς.

Candidior caseo, cum adspiceris: teneior agno
Vitulo lascivior, lucidior uva immatura.

- thymo mihi dulcior Hyblæ,
Candidior Cynis, hedera formosior alba. Virg.
Ecl. 7.

v. Glass. Gramm. S. p. 660.

2. Cor. XI. 25. Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ
πεποίηκα.

Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' αἰδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὑμῖν.

Ut

Ut sciam, quænam voluptas vobis sit habitare
in profundo.

Ἄλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθῶ ἔλκετε νοῦας,
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis na-
ves. Idyll. 22.

Ἐἰ τις ἀπαξ γήμας, παλιδεύτερα λέκτρα διώκει
Ναυηγὸς πλώει δις βυθὸν ἀργαλέον. Epigr.
- multum ille & terris jactatus, & alto. Virg
Æn. I. 7.

Male igitur Erasmus Roterodamus per τὸν βυθὸν
carcerem, alii vero nescio quid intellexerunt
conf. Celeb. Wolfii Curas Philol. & Crit
in h. l.

Pf. XLV. 11.

Ἐξένθοις γαλάτεια, ἢ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Egredere, ô Galatea, & egressa obliviscaris
(sicut ego nunc hic sedens) domum redire.

- προλιπεῖν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε το-
κήας,

Relinquere domum suam & suos parentes. He-
ἀσπ. 90. conf. Matth. 19, 29. & Marc. 10, 7

Gal. VI. 3. Act. V. 36.

Δηλονότ' ἐν ταῖς γὰρ κήγῳν τις φαίνομαι ἡμεῖς.

Nim

Nimirum & ego in terra aliquis videor esse.

Juv. Sat. I.

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis esse aliquid.

vid. Buchn. Lex. sub voce aliquis.

Sap. XVI. 12.

Ἔδεν ποτὶν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἐγγχεῖσον, (ἐμὴν δοκεῖ,) ἔτ' ἐπίπασον,
Ἥ τα Πιερίδες.

Nullum contra amorem natum est remedium
aliud, o Nicia, neque quod vel inungi vel ad-
spergi possit, ut opinor, quam Musæ.

Ἔδεν πρὸς θάνατόν γε πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Ἥ λόγος ἀθανάτοιο Θεῷ.

Luc. IV. 23. Ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτόν.

Γινώσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς ἱατρὸν ἔόντα.

Puto autem ego, bene nosse te hoc, Medi-
cus cum sis.

ὥς κακῶς ἔχει

ἅπας ἱατρὸς, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχη.

O! quam male Medicus se habet, quum, ne-
minem male se habere, contigit. Philem.

sent.

Matth.

Matth. XIII. 25.

Φοιτῆς δ' αὖθ' ἔτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με
οἰχῇ δ' εὐθὺς ἰοῖσα ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

Soles vero huc venire, cum me dulcis somnus
tenet:

Recedis vero statim abiens, cum dulcis so-
mnus me reliquit.

Marc. 16, 8. εἶχεν αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις.

Pf. L. 10.

- βοτὰ χίλια βόσκω, oves mille pasco.

Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ.

Virg. Ecl. 2.

Jer. XV. 10.

ὦ μοι ὅτ' - ἔτεκέν μ' ἡ μάτηρ.

Hei mihi, quod mater - me peperit.

2. Sam. XIII. 4. 5.

ἔδεν πᾶ ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ με,

Καὶ ταῦτ' ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρώσά με λεπλὸν ἐόντα.

Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως με

Σφύσδειν, ὡς ἀνιᾶσθῃ· ἐπεὶ κήγὼν ἀνιῶμαι.

Nihil prorsus illa unquam amabile tibi dixit
de me, idque indies videns me tenuem magis
fieri. Dicam, mihi caput & ambos pedes
meos dolere, ut crucietur: quoniam & ego
crucior.

- ἀγγεῖτο

• ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα, ducebat autem omnia posthabenda. Phil. 3, 8.

• ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον, ego vero viæ dux eram. Matth. 2, 6. ἡγεμὼν, ἡγέμενος.

Dux ego vester eram. Virg. Ecl. 8. v. 38.

Ψυχρὸν ὕδωρ, gelida aqua. Matth. 10, 42. πο-
τήριον ψυχρῶ sc. ὕδατος.

Gelida unda Hor. L. I. Ep. 15. gelidi fontes. Virg.
Ecl. 10. frigidam suffundere. Plaut.

ἀκαίματον πῦρ, ignis inextinctus. Matt. 3, 12.
πῦρ ἀσβεστον.

EX IDYLL. XII.

Sir. XXX. 25. πρὸ καιρῶ γῆρας ἀγει μέριμνα.

Ἦλυθες ὦ φίλε κῆρε τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ αὐτῇ, ἦλυ-
θες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.

Venisti, care puer, post tertiam jam noctem
& auroram, venisti: qui vero desiderio adfi-
ciuntur, uno die fiunt senes.

Ἀψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

Statim enim in afflictione mortales consene-
scunt. Hes. & Hom.

Cura facit canos, quamvis homo non habet
annos.

Matth. V. 26.

Ἀνέξοδος Ἀχέρων, irremeabilis Acheron.

Virg. *Æn. VI. 126. seqq.*

- - facilis descensus Averni:

Noctes atque dies patet atri janua Ditis:

Sed revocare gradum, superasque evadere ad
auras.

Hoc opus, hic labor est.

EX IDYLL. XIII.

Jes. XXII. 13. 1. Cor. XV. 32. Sir. X. 12.

ἔχ' ἀμῖν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
οἱ θνατοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὖριον ἐκ ἐσορῶμες.

Neque nobis primis ea, quæ pulcra sunt, pul-
cra videntur, qui mortales sumus, & crastinum
non cernimus.

Nemo tam Divos habuit faventes,
Crastinum ut possit sibi polliceri. Sen. in Thy-
este, v. 618.

Non est (crede mihi) sapientis dicere: vivam,
Sera nimis vita est crastina; vive hodie.
Mart.

ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζῶμεν, unum diem nos
mortales vivimus. Simonid. sent. p. m. 263.

Quis

Quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina summæ
Tempora Dî superi? Hor. L. IV. Carm.
Od. 7.

Psf. LV. 18.

Χωρὶς δ' ἐδέε ποικ' ἤς, ἐδ' εἰ μέτον ἄμαρ ὄροιτο,
ἐδ' ὀκχ' αἰ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς αἰὼς,
ἐδ' ὀπότη' ἐρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ἐρῶεν,
Σεισασμένας πλερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετέυρῳ.

Et nunquam ab eo discedebat, neque tempore
meridiano, nec cum in domum Jovis excur-
reret albis quadrigis aurora, neque cum pulli
avium queruli ad nidum respicerent, matre
quatiente alas in fulginosa trabe.

Ante novis rubeant quam prata coloribus, ante
Garrula quam tignis nidum suspendat hirundo.
Virg. L. IV. Geog. 306. 307.

*Luc. VI. 40. 2. Tim. III. 17. conf. Eph. 4.
12. Ebr. 11. 3.*

Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονναμένος εἶη,
Ut ipsi puer ex sententia elaboratus esset.

Job. IX. 26. Thren. IV. 19. Sap. V. 10.

Ἄτις Κυανεῶν ἐχ' ἤψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάιξε, (βαθὺν δ' εἰσέδραμε φᾶσιν),
Ἄιετὸς ὧς, μέγα λαῖτμα.

Quæ navis Cyaneas insulas concurrentes non attigit, sed velociter perripuit, (in profundum autem ingressa est Phasidem,) sicut aquila, magnos fluctus.

Jes. LXVI. 12. 13.

Νύμφαι μὲν σφετέροισι ἐπὶ γένεσσι κῆρον ἔχουσαι
δακρυόεντ' ἀγανοῖσι παρψυχῶντ' ἐπέεσσι.

Nymphæ suo in gremio (in suis genibus) puerum tenentes, lacrymantem blandis consolabantur sermonibus.

Hom. Il. ε. 514. 515.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν τᾶντα Θεῶν ἐν γένεσσι κεῖται,
- τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.

Sed quidem hæc Deorum in genibus posita sunt:

- hæc autem Jovi omnia curæ sunt.

Sap. V. 5. Κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεῶ.

ἔγω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.

Sic pulcerrimus Hylas inter immortales numeratur.

Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι, tibi quidem
sedes est inter divinos viros. Theocrit.

Epigr. 14.

- illum ego lucidas
Inire sedes, ducere nectaris

Suc-

Succos, & adscribi quietis
Ordinibus patiar Deorum. Hor. L. III.
Carm. Od. 3.

Ὡς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος εἰλαπινάζῃ.
Ut Diis adnumeratus epulis eorum fruatur.
Rhian. sent. p. m. 241.

Prov. I. 8. Sir. III. 1.

Καὶ μὴν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσεί φίλον υἱα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.

Ipsum omnia edocuit, sicut pater carum fili-
um, quibus præceptis ipse vir præstans & ce-
lebris effectus erat.

Sic me formabat puerum dictis. Hor. L. I.
Serm. Sat. 4.

- - qui voce paterna
Fingeris ad rectum. id. de arte Poët.

Ἠεβ. XXX. 24.

Ἀυλακας εὐρύνοντι βῆες τρίβοντες ἄροτρον, ful-
cos dilatant boves ducentes aratrum.

1. Cor. 9, 9. βῆς ἀλοῶν. Ἠεβ. ε. 403. βῆς ἀροθήρ.

Gen. XXI. 19.

- - Τάχα δὲ κράναν ἐνέησεν
ἡμένω ἐν χώρῳ.

Statim fontem animadvertit in loco declivi.

Jes. XIV. 12. Apoc. VIII. 10.

Κατήριπε δ' ἐς μέλας ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ' ἑρανῶ ἤριπεν ὡσὴς
Ἀθρόος ἐς πόντον.

Cecidit vero in undas nigrantes confertus i. e. subito, sicut quando rutilans stella de cœlo cecidit præceps in mare.

Virg. Georg. I. 365. seq.

Sæpe etiam stellas, vento impendente, videbis
Præcipites cœlo labi, noctisque per umbras
Flammæ longos a tergo albescere tractus.

Ov. L. II. Metam.

Fertur ut interdum de cœlo stella sereno,
Quæ, si non cecidit, potuit cecidisse videri.

Job. XXIV. 5. Sir. XXVII. 11.

Ὡς δ' ὅπότε ἡϋγένειος ἀπέπροθι λῆς ἐσακέσας νεφρῶ
Φθεγξαμένας τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λῆς ἐξ εὐνῶς
ἔσπευσεν ἐτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα.

Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
hinnulum clamantem, aliquis inquam leo crudivorus
in montibus e cubili suo properat ad paratissimam cœnam.

οἱ δ' αὐτῶ ἀριστῆες συνέποντο
Πασᾶν ἐκ πολέων προλελεγμένοι, ὧν ἕφελός τι.

Et

Et Principes ipsum sequebantur omnibus ex urbibus delecti, quorum usus aliquis poterat esse.

Luc. 8, 4. Marc. 3, 7.

Tandem progreditur magna stipante caterva.

Virg. L. IV. Æn.

Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί.

Hercules vero animo perturbatus ob puerum.

Joh. 11, 33. c. 12, 27.

Proprie hæc vox de aqua dicitur, per metaphoram vero ad animum ejusque commotionem transfertur,

ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταρασσεται, a ventis mare turbatur. Joh. 5, 4.

EX IDYLL. XIV.

Matth. X. 27. Luc. XII. 3.

Χ' ἀμὴν τῆτο δι' ὧτος ἔγεντό ποθ' ἥσυχα ἔτως,

Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.

Stat contra ratio, & secretam gannit in aurem. Juv.

1. Tim. II. 14. 1. Thess. II. 6.

Ἦδη δ' ἐν πένσιός τοι τέτλαρες ἐν βάθει ἡμες,

Nos quatuor jam probe poti eramus.

vid. Glass. Grammat. S. p. 42.

Joh. XIII. 27. Ποίησον τάχιον pro ταχύ.
1. Tim. III. 14.

ἔξω ἀπώχετο θᾶτσον, foras abiit celeriter.

Κινεῦ δὴ, Φέρε θᾶτσον ὕδωρ, move te, affer pro-
 pere aquam. *Idyll. 15. v. 29.*

Prov. XXVI. 2.

Μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν
 ἀψορρόν ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
 ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήναι
 ἰθὺ δι' ἀμφιθύρε καὶ δικλίδος ἃ πόδες ἄγον.

Quemadmodum autem hirundo, quæ cibum
 pullis sub tectum tulit, mox cito revolat, ut
 alium cibum adferat: sic illa celerior e molli
 culcitra cucurrit, recta per portam foresque
 geminas, qua pedes ducebant.

J. f. XXIII. 7.

- - ἃ πόδες ἄγον, qua pedes ducebant.

- - ὁ δ', ἃ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 μαινόμενος *Idyll. 13. 70.*

Τὴν μὲν ἄρ' ἔλυμπνόνδε πόδες φέρον. *Hom. II. σ 149.*

Ire, pedes quocunque ferunt. *Hor. L. Epod.*
Od. 16. conf. Virg. Ecl. 9. v. 1.

Joh. VIII. 37. ὁ λόγος ὁ ἐμὸς ἐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.

Ὡφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις.

Utinam tibi ex animo succedant, quæ cupis.

Matth.

Matth. XX. 22. ἔκ οἶδατε, τί αἰτεῖσθε.

• • αἰτεῖν δὲ δεῖ ἐκ ἐπὶ παντὶ, non de omni
re petere oportet.

Col. XII. 1. sqq.

• ἀπὸ κροτάφων πελόμεθα
πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπιχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
λευκάνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.

A temporibus fieri incipimus omnes senes, at-
que inde ordine in genas serpit ætas, quæ ca-
nos facit; gerere aliquid oportet eos, quibus
est genu viride i. e. qui florent ætate.

Πολιοκρόταφος, cana tempora habens. Hes.
& Phocyl.

Venturæ memores jam nunc estote senectæ,
Sic nullum vobis tempus abibit iners. Ov.

Utendum est ætate: cito pede labitur ætas,
Nec bona tam sequitur, quam bona præte-
riit. id.

At tu, dum primi floret tibi temporis ætas,
Utere, non tardo labitur illa pede. Tib.

Dum vires annique sinunt, tolerate labores,
Jam veniet tacito curva senectæ pede. Ov.

Οἱ δὲ παλαιότεροι, ὧν ἔκέτι γέναιτ' ἐλαφρά.

Seniores, quorum genua non amplius sunt agi-
lia. Tyrt.

Jos.

Jos. IX. 3. 4. 5.

- Ταῦτ' ἄρα λεπὸς

Χ' ὡ μύσαζ πολὺς ἔτος ἄρ', ἀναλέοι δὲ κικῖνοι.

Τοιᾶτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγοριζὰς,

᾽Ωχρὸς καὶ νυπόδατος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμες.

Ἦρατο μὲν καὶ τῆνος (ἐμὴν δοκεῖ,) ὀπίῳ ἀλεύρω.

Propterea sane macer es, & hæc barba inculta est squalidique capilli. Talis nuper huc advenit quidam Pythagoricus, pallens, discalceatus, Atheniensem vero se esse, dicebat. Adpetebat ille, (ut opinor,) farinam assatam.

Κῆφθα· εὐμαρέως κεν ὑπὸ αὐτᾶς καὶ λύχνον ὄψαις.

Et incensa est scil. ira, facile ab ea lucernam incendere potuisses. Luc. 15. 8.

Ἐυμάκης, χ' ἀπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡμες,

Procerus & tener, qui multis pulcer esse videtur. Gal. 6. 3. 1. Cor. 14. 37.

- ἐμὸν κακὸν, ἔ τοι ἀρέσκω;

Ἄλλες τοι γλυκίων ὑποκάλπτios. Ἄλλον ἰοῖσαι

Θάλπει φίλον.

Mea pestis, non tibi placeo? alius tibi jucundior in sinu est, alium abiens calefac amatorum. Eph. 5. 29. Θάλπειν.

- ὕγιής ἐπανεῆλθ' ἐμὸς ἡλικιωτάς, æqualis meus sanus rediit. Luc. 10. 35.

Πλευ.

Πλευσῶμαι κῆγὼ διαπόντιος, ἔτε κάκιςος,
ἔτε πρῶτος ἴσως, ἐμαλὺς δέ τις ὁ στρατιώτας.

Navigabo & ego per mare, neque ex postre-
mis ero, neque ex primis fortasse, sed medio-
cris quidam miles.

Luc. 15. 22. ἡ σολὴ ἡ πρώτη i. e. βελτίστη.
Μισθοδότης, præbens stipendia. Ebr. 11. 6.
μισθαποδότης.

EX IDYLL. XV.

Jes. XXII. 6. 7.

- Μόλις ὑμῖν ἐσώθην
- Πολλῶν μὲν ὄχλος, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.

Vix vobis salva evasi a multa turba & multis
curribus. Ubique sunt crepidæ, ubique chla-
mydati viri.

Matth. XXVI. 8. εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὐτῆς;

Χ' ὥμους ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίσ.

Eodem modo meus maritus agit, pernicies ar-
genti.

Job. XVI. 14. Jes. XXX. 1. addere peccatum
super peccatum.

Phil. II. 27. ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύπῃ ᾔω.

Ἔργον ἐπ' ἔργῳ, laborem super laborem.

- ἔργον

- ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι, operam operæ subinde addito. Hes. ε. v. 380.

- μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος. id. ε. v. 642.

Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς, ἐπὶ πῆματι τῆμα.

Neque nuptiis nuptias addas, malum super malum. Phocyl. sent. p. m. 177. conf. B. J. C. Wolfii Curas Philol. & Crit. in Phil. II. 27.

Αἶ. II. 27. 1. Sam. II. 6. εἰς ἄδρα scil. δόμον.

Βασιλεὺς τῷ βασιλεῖ εἰς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ.

Eamus ad aulam divitis Regis Ptolemæi.

- ἔ τὰ Λύκωνος, ubi ædes Lyconis sunt. Id. 2.

- Καὶ εἰς τίνος ἐκ ἐπέστησα; ad cujus vero ædes non ivi? ibid.

v. Glass. Grammat. S. p. 154.

Hab. I. 14. Jer. LI. 14.

- Μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.

Sunt ut formicæ innumeræ & infinitæ.

Μύρμηκες γαίης μυχάτῃς προλελοιπότες οἴκῃς,

Ἐρχονται βίοτοιο κεχρημένοι, ἐπὶ πότ' ἄρδρα

Λήϊα κειράμεναι καρπῶν πλήθεσιν ἀλωαίς.

Οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,

Ἡ κριθῶν, αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,

Ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες

Ἀτρυτον· Φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.

Formicæ, cavis terræ secessibus relictis, prod-
eunt

eunt victus indigentes, quando agri fruges de-
tonsi, fructibus implent areas: ipsæ vero tri-
tici excussum granum accipiunt, aut hordei,
semperque gestans gestanti instat, ex messe in
hyemem victum suum comportantes indefes-
sum: gens sunt parva, sed laboriosa. Phocyl.
sent. p. m. 173.

- - inopi metuens formica senectæ. Virg.
L. I. Georg. v. 186.

Parvula (nam exemplo est,) magni formica la-
boris,

Ore trahit, quodcunque potest, atque addit
acervo,

Quem struit, haud ignara ac non incauta fu-
turi. Hor. L. I. Serm. Satyr. I. conf. Prov.
6. v. 6. 7. 8.

Αποκ. IX. 7. ἵπποι ἡτοιμασμένοι εἰς πόλεμον.
conf. c. 9. 9.

- - Τοὶ πελεμισαὶ
ἵπποι τῷ βασιλεῖ.

ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, equa ego sum pul-
cra & certatrix. Theogn. sent. v. 257.

Hinc bellator equus campo sese arduus infert.
Virg. L. II. Georg.

Αἰτ. XIV. 10. ἀνάστηθι ὀρθός.

Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς, ἴδ' ὡς ἀγχιος, κυνοθαρσῆς.

Ereetus

Erectus constitit hic rufus (equus): ecce quam
sævus & ferox.

Loripedem rectus derideat, Æthiopem albus.
Juv. Sat. 3.

Apoc. 6. 4. ἵππος πυρρός.

Sir. XXI. 2.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλισσα δεδοίκα,
Equum & frigidum anguem maxime timeo.

Frigidus, ô pueri, fugite hinc, latet anguis in
herba. Virg. Ecl. 3. 92.

Cane pejus & angue aliquid vitare. Hor. L. I.
Ep. 17.

Col. III. 12. Σπλαγγχνὰ οἰκτιρμῶν, Χρησότητα.

- Χρηστὸν καὶ οἰκτίρμονος ἄνδρῶς.

Virum probum & misericordem!

Jes. VI. 3.

Non erravero, si dixerò, non solum summum
Trinitatis mysterium hoc oraculo solide pro-
bari confirmarique posse, sed & perfectissimam
hujus trinunius Dei omnibusque numeris abso-
lutam sanctitatem insimul denotari.

Ὁ τριφίλατος Ἀδωνις, ter i. e. maxime amabi-
lis Adonis.

- - o terque quaterque beati. Virg. L. I.
Æn. 98.

Feli-

Felices ter & amplius. Hor.

Τριπόθητος, Τρισκακοδαίμων, κ. τ. λ.

Act. X. 12, c. XI. 6.

Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τὰδε παύρεσι.

Omnia illi volatilia & reptilia hic adsunt.

Matth. XVIII. 6. 10.

Μὴ λέγε - τοιαῦτα -

Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὅρη γύναι, ὥς ποθορῇ τὸ.

Ne dic talia parvulo præsente: vides mulier,
ut te aspicit.

Maxima debetur puero reverentia, si quid
Turpe paras: nec tu pueri contemseris annos,
Sed peccaturo obsistat tibi filius infans. Juv.

Sat. 14.

Pf. CXIX. 71. Bonum mihi est, quod &c.

Hæc verbis Theocriti verti possunt:

Ὡνόθην μεγάλως, ὅτι κ. τ. λ.

Bene mecum actum est, quod &c.

2. Reg. VI. 16.

- Θάρσει· ἐν καλῷ εἰμές.

Bono animo sis; in tuto sumus.

Act. 1. 8. Ἔως ἐχάτῃ τῆς γῆς.

*Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἑχάτα γῆς ἔλαβ' ἐνθα
Ἰλεὸν, ἐκ οἰκοισιν.*

*Hæc demens ille (maritus meus) extrema te-
ræ occupavit veniens, specum, non domum.*

- ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Otiosis semper sunt feriæ. Matth. 20. 3. 6. ἀργό

- ἐδεῖς κακοεργός

Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Ἀιγυπλίσι.

*Nemo maleficus lædit amplius viatorem, dolo-
subiens more Ægyptio. Joh. 18. 30. κακοποιός*

ὦ μοι δειλάια, δίχα μευ τὸ θερίσιον ἤδη ἔχισαι

*Me miseram, dupliciter vestis mea jam scis-
est. Matth. 27. 51.*

*ἄγ' ὦ δειλὰ τὸ βιάζεαι, age, ô misera,
perrumpé. Luc. 16. 16.*

- ἐνδοῖ πάσαι, ὁ τὰν νύον εἶπ' ἀποκλείξας,

*Jam omnes intus sunt, ait, qui sponsam incl-
fit. Matth. 25. 10.*

Ὁκτωκαιδέκτης ἢ ἐννεακάιδεχ' ὁ γαμβρός.

*Decem & octo, aut decem & novem ann-
rum sponsus. Matth. 2. 16. διετής. Rom.*

V. 19. ἑκατονταέτης.

EX IDYLL. XVI.

Fac. V. 3. conf. Cob. V. 9.

• • Νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδῶν.
 Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῃ χειρὸς ἔχων, πόθεν εἴσεται αἰθεῖ
 Ἄργυρον· εἰδὲ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.

A lucro victi sunt : quilibet vero sub sinu manu tenens circumspicitur, unde ipse auferat argentum, neque deterlam æruginem aliis dedit.

Sap. V. 8.

Ἄλλ' ἔσθιν τῶν ἡδὺς, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
 Θυμὸν εἰς εὐρεΐαν χερίαν συγνῆ Ἀχέροντος.

Sed nulla ex his voluptas ipsis est, postquam dulcem evacuarunt animam in latam cymbam tristis inferni.

Sir. XI. 1.

Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.

A Musis illustris fama venit hominibus.

Artibus ingenuis quæsitæ est gloria multis. *Ov. de Ponto II. 7.*

Cob. II. 18. 19. 21. Sir. XI. 20. c. XIV. 15.

Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνει θανόντων,

Pecuniam vero mortuorum consumunt viventes.

- - Ὅδ' εἰ βίοτοιο ἐπιδευῆς
 Ζώει, ἀποφθιμένους δὲ διὰ κτήσιν δατέονται
 Χηρωσαί.

Si non sine opibus vivat, mortui possessionem
 inter se dividunt remoti cognati. Hes. Θεογ. 605

Prov. XXII. 1. Sir. XLI. 15. 16.

Ἀυτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόθεν ἐλόιμαν.

Verum ego honorem & hominum benevolen-
 tiam multis mulis atque equis præferam.

Καλῶς ἀκέειν μᾶλλον, ἢ πλετεῖν θέλε, bene au-
 dire magis, quam ditescere velis. vid. di-
 vers. Sent. p. m. 281.

Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
 Hes. ε. 46.

Pf. XXX. 9.

Πολλῶν ἡμιόνων. ||

Μὴ γίνεσθε, βροτοὶ, ὥς ἡμίονοί τε καὶ ἵπποι.

1. Sam. IV. 12. seq. Job. I. 17. Jer. LI. 31.

Ἐχθρὸς ἐκ νότοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κατὰ κύμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
 Τέκνοισι ἠδ' αἰλόχοισιν, ἀριθματὸς ἀπὸ πολλῶν.

Hostes ex insula ejiciat malum fatum, per ma-
 re Sardonium, ut amicorum stragem nuntien-
 liberi

liberis & uxoribus, jam numerabiles (i. e. pauci) a multis.

Gen. XXXIV. 30. Jes. X. 19. c. XXII. 10.

Ἀριθματοὶ ἀπὸ πολλῶν.

Exigui numero, sed bello vivida virtus. Virg.
L. V. Æn.

Jes. II. 4. Mich. IV. 3.

- Ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναί

Λεπτοὶ διασήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομα εἴη.

Telas in armis aranæ tenues expandant, clamorisque bellici amplius ne nomen quidem exaudiatur.

Pace bidens vomerque vigent, ac tristia duri
Militis in tenebris occupat arma situs. Tib.

Sarcula nunc durusque bidens & vomer aduncus,

Ruris opes niteant, inquinet arma situs. Ov.
L. IV. Fast.

- - non ullus aratro

Dignus honos; squalent abductis arva colonis;
Et curvæ rigidum falces conflantur in ensen.

Virg. L. I. Georg. 506. ubi contra tristia belli tempora describit.

Sir. XLIV. 1.

Ἀεὶ τῷτο Διὸς κέραις μέλει, αἰὲν αἰδοῖς,

Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Semper hoc Jovis filiabus i. e. Musis curæ est
 semper Poëtis, cantu celebrare Deos immortales,
 celebrare gloriam præstantium virorum.

Luc. XVI. 29.

Τίς δέ κεν ἄλλῃ ἀκούσῃ; ἄλλῃς πάντεσσιν Ὅμηρος.
 Quis enim alium audiat? satis est omnibus
 Homerus.

Τίς δέ κεν ἄλλῃ ἀκούσῃ; ἄλλῃς πάντεσσιν ὁ Μωσῆς
 Ἡδὲ προφῆται.

Luc. XVI Σκάπλειν ἐκ ἰχύω.

Ὡσεὶ τις μακέλαι τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας,
 Ut aliquis fossor, cui manus a ligone callis in-
 tus duræ sunt.

Ἐἰ δέ τις ἔδεδάηκε τέχνην, σκάπλοιτο δικέλλη,
 Quod si quis artem non didicit, fodiat ligone
 Phocyl. sent. p. m. 173.

Pf. XLV. 4.

Προτέροις ἴσος Ἡρώεσσι
 Ζώννυται.

Superioribus par Heroibus armatur.

*Matth. XXIV. 6. Marc. XIII. 7. ἔπω ἐς τὸ
 τέλος.*

ἔπω μῆνας ἄγων ἐκαμ' ἐξανὸς, ἐδ' ἐνιαυτὸς.

Noi

Nondum cœlum motu suo menses efficere des-
sit, nec annos.

Nondum omnium dierum sol occidit. Cic.

Sir. XIV. 6. 11. 13.

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύριος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; ἔχ' αὖτε πλέτ' φρονέειν ὄναισι.

Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δένει αἰοιδῶν.

Πολλὰς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλων

Ἀνθρώπων.

Insani, quid lucri est, si immensum intus au-
rum reconditum sit? non hic pecuniæ usus est
sapientibus: sed inde pars aliqua proprio usui
debetur, aliquid Poëtis dandum est; & mul-
tis affinibus bene faciendum, multis item aliis
hominibus.

Pf. L. 10.

- Αἱ τ' ἀνάρθμοι

Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι

Ἀμπεδίον βλήχοντο.

Innumera ovium millia herbis saginata per
campos valent.

EX IDYLL. XVII.

Joh. XIV. 2.

- Καὶ οἱ χεύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται.

Illi domus aurea in Jovis domo i. e. cœlo ex-
structa est.

- Ὅς ὑπέρτατα δώματα νόει, qui superas do-
mus incolit. Hes. ε. 8.

- Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες id. Θεογ. 783.

Ætherea domus. Hor. L. I. Carm. Od. 3.

Matth. VIII. 11.

Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ἐρανίδησι.

Ubi inter alios cœlicolas convivia agit.

Pf. CXXVIII. 6.

Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσι.

Eximie gaudens nepotum nepotibus.

Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσσω.

Itemque nepotes, & omne posterorum genus.

Tyrt. sent. p. m. 211.

Et nati natorum, & qui nascentur ab illis. Virg.

L. III. Æn.

Luc. XI. 27.

Ὅια δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκῃ

Ἐπρεπε θηλυτέρης, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.

Qualis vero inter sapientes inclyta Berenice ex-
cellit foeminas, magna gloria parentibus!

Ἐξεῖ τὴν χάριν ἢ γυνὴ ἀντὶ τήνων

Ων

Ἐὼν τὸν κἄρον ἔθρεψ'. Ἐτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Habebit gratiam mulier pro eo, quod puerum
nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.
Theocr. Epigr. 18.

Virg. Æn. I. 609. 610.

- - Quæ te tam læta tulerunt
Secula? qui tanti talem genere parentes?

Matth. XX. 8. ὁ ἐπίτροπος. Gal. IV. 2.

- Ἐὼδὲ κα παισὶ
Θαυρήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Sicque liberis confidens suis, committit do-
mum totam.

Gen. XLIX. 4. adscendisti cubilia patris tui.

Ὅππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεῶσης,
Cum amans in amantis torum adscendit.

Ὅς τε κασιγνήτοιο ἐξ ἀνὰ δέμνια βαίνοι
Quique fratris sui cubilia adscenderit. Hes.
8. 326.

Μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν,
Neque fratrum uxorum conscende cubilia.
Phocyl. sent. Lev. 18. 16.

Luc. VIII. 14. Curæ & divitiarum & vo-
luptatum vitæ.

Quod & gentes amorì vel voluptatì carnis ac vitæ curas tribuerint, vel ex sequentibus patet:

Πᾶσιν δ' ἥπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακὲς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κέφας δὲ δίδοι ποθέοντι μέριμνας.

Quare illa omnibus propitia mortalibus faciles quidem amores adspirat, petenti vero faciles curas tribuit.

- χρυσὴν Ἀφροδίτην

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρως μελεδῶνας.

Auream Venerem, & desiderium molestum & membra fatigantes curas. Hes. ε. 65. 66.

Res est solliciti plena timoris amor. Ov. Ep. I.
Her.

Solliciti amores. Virg. Ecl. 10. v. 6.

Si qua tui Corydonis habet te cura, venito. id.
Ecl. 7.

- - - Tua cura Lycoris,
Perque nives alium, perque horrida castra se-
cura est. id. Ecl. 10.

1. Cor. X. 31.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι.

A Jove principium faciamus, & in Jovem de-
finite Musæ.

Ἐκ

Ἐκ Θεοῦ ἀρχώμεθα, καὶ εἰς αὐτὸν λήγεται ἀπάντων
Ἔργων.

Εἰς Δία, in Jovem. Rom. II. 36. εἰς αὐτὸν
τὰ πάντα.

1. Sam. VIII. 3.

- Τέκνα δ' ἔποτ' εἰκότα Πατρί.

Liberi neutiquam similes sunt Patri. (Patris.)

Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι Πατρὶ πέλονται.

Οἱ πλέονες κακίης, παῦροι δέ τε Πατρὸς ἀρείης.

Pauci enim filii similes patri sunt: plerique pe-
jores: pauci vero parentibus meliores. Hom.
Od. β. 276.

Pf. I. 1. Pf. CXII. 1.

- Πολὺς δέ οἱ ἔλβος ἐπηδεῖ.

Multa ipsum felicitas comitatur.

Pf. LXXII. 8.

Πολλὰς δὲ κρατέει γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσης.

Multam vero tenet terram multumque mare.

- Θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα

Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Mare totum, & terra, & fluvii sonori regno
Ptolemæi subiecti sunt.

Pf. CIV. 25. 26.

Νᾶες πόντον ἐπιπλώοντι, naves per mare navigant.
Jes.

7es. XXII. 6. 7.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.

Multi equites, multique milites scutati, ære lu-
centi stipati strepunt.

1. Reg. X. 23-29. 2. Chron. IX. 22.

Ὀλβῶ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας.

Opulentia quidem omnes superat Reges.

Job. XVI. 22. Sap. II. 5.

Ὅθεν πάλιν ἐκέτι νόσος.

Unde non est amplius reditus.

Matth. XXVII. 29. Χαῖρε ὁ βασιλεὺς Ἰσδαίων.

Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε.

Salve Rex Ptolemæe.

Pf. XLV. 2. 3.

Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος καὶ μέσσος Ὁ γὰρ προφερέστατος
ἀνδρῶν.

Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos
commemoretur, & postremus & medius:
nam is præstantissimus Virorum est. *Apos.*

22, 13. Ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔχματος.

Σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων

Μινάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος ἐκ ἀπόβλητον

Φθέγ-

Φθέγξομαι ἑσσομένοις.

Te ego similiter, sicut alios celebrabo Heroas, atque (ut opinor,) carmen non spernendum posteris dicam.

- Ἐπὶ νῶμα κατενθεῖν

Κυάνεον, καὶ συγνὸν αἰεὶ πορθμῆα καμώντων.

Ad rivum pervenire nigrum, & tristem semper portitorem defunctorum. Hebr. 12, 3.

Ἴνα μὴ κάμῃτε, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλύομενοι.

Βρέφος νεογιλὸν, infans recens natus. 1. Petr.

2, 2. βρέφη ἀρτιγέννητα.

Ἔθνεα μυρία φωτῶν, innumeræ gentes hominum. Act. 10, 22. ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων.

Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει, ἕσα χθαμαλὸς Αἰγυπτός,
Νεῖλος ἀναβλύζων διεσὼν ὅτε βώλακα θρύπτει.

Verum nulla terra tam multa gignit, quam humilis Ægyptus, cum Nilus exundans humidam glebas molliter comminuit. Amos 8, 8.

Νεῖλος πολυκήτης, Nilus magnis piscibus abundans. Ps. 104, 25. 26.

Θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι, inclyta Deorum delubra.

Luc. 19, 46. Ὁ οἶκός μοι, οἶκος προσευχῆς ἐστίν.

- - Τὰ δὲ μυρία τῆνα,

Ὅσση μέγαν Πρίαμοιο δόμον κλεάτισσαν ἐλόντες,

Ἀέρι παρ' ἐκέρυπται.

Inf-

Infinitæ illæ opes, quas, capta magna Priami
domo, acquisiverunt, caligine oppressæ alicubi
jacent. Eph. 2, 2. κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας
τῷ αἵθερι. conf. c. 6, 12. πρὸς τὴν κοσμοκράτορα
τῷ σκοτεινῷ τῷ αἰῶνι τέτθ. & Luc. 22, 53.

At Venus obscuro gradientes aëre sepsit. Virg.

EX IDYLL. XVIII.

Job. IV, 4. Jes. XXXV. 3. Hebr. XII. 12.

Ἡ ῥά τις ἐσσι λῆαν βαρυγένατος; nunquid ni-
mis gravia tibi sunt membra? (genua?)

Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γένατα, servi refocil-
lent cara genua. Hes. ε. 606.

- - Sed tarda trementi
Genua labant: vastos quatit æger anhelitus ar-
tus. Virg. L. V. Æn. 431.

1. Thess. V. 6. 7.

Ἐυδειν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ.
Nam volentem dormire, tempestive oportebat
te dormire.

Luc. XXIV. 1. Ὁρθρὰ βαθέος.

Παῖδά δ' ἔσιν σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ μητρί
Παῖσδεν ἐς βαθὺν ὄρθρον.

Puellam finas cum cæteris puellis apud caram
matrem ludere usque ad altum diluculum.

Cant.

Cant. VI. 9.

Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.
Ὡδὲ καὶ ἅ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἡμῖν
Πιείρη, μεγάλη.

Sicut aurora exoriens decorum ostendit adspē-
ctum, sacra cum nox abiit, hyeme candidum
ver laxante: sic & aurea Helena elucebat inter
nos procera, valida.

Sidere pulcrior. Hor. L. III. Carm. Od. 9.

Sir. XLVI. 19. ἐν προσφορᾷ ἀνδρὸς γαλαθηνῆ,
pro quo sine dubio legendum est: ἐν προσφορᾷ
ἀνδρὸς γαλαθηνῆ, uti apud Theocritum:

- - γαλαθηνᾷ

Ἄρνες γειναμένης οἴος μαστὸν ποθέοισα.

Lactantes agnæ, quæ matris oviculæ ubera de-
siderant.

Et pronus saturæ lac bibit agnus ovis. Ovid.
conf. Gen. 33, 13. Ps. 78, 71.

Marc. XIII. 35.

- ἐπεῖκα πρῶτος αἰοιδὸς

Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχῶν ἔυτριχα δειρήν.

Ubi primus cantor e cubili suo insonuerit, sus-
tollens pulcre pennatam cervicem.

- - Ὀρθρίῃ αὖθις ἔσειμι,

Ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγχειρομένων. Theogn.

Jam dederat cantus lucis prænuncius ales. Ov.

Phil. II. 7. Τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ i. e. τὴν τῷ Θεῷ
ισότητά

Λατῶ μὲν δοίῃ Λατῶ κροτοφόρος ὕμνῳ

Ἐυτεκνίην, Κύπρις δὲ Θεὰ Κύπρις ἴσον ἔραθαι

Ἀλλάλων.

Latona quidem, Latona juventutis sustentatrix
det vobis felicem sobolem; Venus autem, Dea
Venus det æqualem amorem inter vos mutuo.

Sir. XXXI. 35. 36.

- - Ἦ ῥα φίλυπνος;

Ἦ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὴν κατεβόλλε;

Num somniculosus es? an vero multum (vini)
bibisti, cum in lectum coniectus es?

Οἶνος πινόμενος πρὸς, κακός· ἦν δέ τις αὐτὸν πίνῃ
ἐπισαμένως, ἔ κακός, ἀλλ' ἀγαθός. Theogn.

v. 509.

ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη.

O pulcra, o amabilis puella, tu vero jam ma-
trona facta es. Tit. 2, 5. οἰκερός.

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
ἀνγνοίη) Δωριεῖ, σέβει μ'. Ἐλένας φυτὸν εἰμί.

Literæ vero in cortice scribentur, (ut quis præ-
teriens

teriens legat,) Dorice : venerare me : nam Helenæ arbor sum. Joh. 19, 19. 20.

- Χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.

Salve felix propter socerum sponse, vel gener.
1. Sam. 18, 23.

EX IDYLL. XIX.

Luc. XVI. 24. Τὸ ἄκρον τῆ δακτύλου.

- Ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξ.

Extremos manuum digitos omnes confixit

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόναι φύσης.

Non amplius in summitate linguæ tuæ pustulam produxeris. Idyll. 9. v. 30.

Sir. XI. 3. μικρὰ ἐν πετεινοῖς μέλισσα.

- Τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα.

Exilis bestiola est apis.

EX IDYLL. XX.

Deut. XXVIII. 35. 2. Sam. XIV. 25. Jes. I. 6.

Καί μ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ποτὶ τῷ πόδε. Συννεχὲς εἶδε.

Et me a capite ad pedes usque continue adspexit.

- - Hic &
Candidus, & talos a vertice pulcer ad imos
fiet. Hor. L. II. Ep. 2. v. 3.

Cant. II. 14. c. IV. 11.

- Ἐκ στομάτων δὲ
Ἐρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρη ἢ μελικήρῳ.
Ex ore fluebat mihi vox dulcior quam favi.
Γλυκύφωνος. Idyll. 15.

Amos VII. 14.

Βωκόλος ἐμμί, bubulcus sum.

Ἐρξ' ἀπ' ἐμοῖο, abi in malam rem a me.

- Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, fuge hinc a me. Matth. 4.
v. 10. ὕπαγε Σατανᾶ.

Μὴ τύ γέ μευ κύσης τὸ καλὸν σόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις,
Non tu meum pulcrum os osculatus fueris, ne
quidem per somnium. Joh. 13, 8. ἔ μὴ νίψης
τὰς πόδας μου.

- Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς, fuge hinc
a me, ne me contamines. Joh. 20. 17.

Ὀμματά μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθά-
νας.

Τὸ σῶμα καὶ πακτῶς γλυκερώτερον.

Oculi mihi erant multo venustiores, quam Minervæ. Os etiam lacte concreto dulcius. Thren. 4. v. 7. εἰς νύκτα καθεύδειν, per noctem dormire, 1. Thess. 5. 7. νυκτὸς καθεύδειν.

EX IDYLL. XXI.

Sir. XXXI. 1. 2.

- εἰδὲ γὰρ εὔδειν

Ἀνδράσιν ἐργατῖναισι κακὰ παρέχοντι μέριμνα.

Καὶν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψεύσῃσι τὸν ὕπνον,

Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμενα μελεδῶνα.

Neque enim dormire viros operarios improbæ curæ sinunt. Et cum brevi noctis tempore quis attigit somnum, subito obturbant instantes curæ.

- Ἀλλὰ τὸν ὕπνον

Ἄφροντις κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Sed somnum cura excutens, longam tibi noctem efficit. v. 27.

Et faciat somnos hæc tibi cura breves. Ov. L. III. de Ponto.

Μελεδῶνες ἀγρυπνοί, curæ insomnes, vigiles.

Attenuant vigiles corpus miserabile curæ. Ov. L. III. Metam.

1. *Theff. V. 3.* αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσαται
ὁλεθρος.

Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφισάμενα μελεδῶνα.

Jes. XXI. 11. 12.

- Χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

Moram noctes trahunt.

- Μακρὰ γὰρ ἐπὶ ῥῆθι εὐφρόνα εἰσί.

Longæ enim noctes succurrunt illis. Hes. ε. 558

**Phosphore, redde diem, quid gaudia nostræ
moraris? Mart.**

Jes. XIX. 8. 9.

- Ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

Κεῖτο τὰ ταῖν χερσῶν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,

Τοὶ κάλαμοι, τῶγκιστρα, τὰ φυκίοντά τε λῆδα,

Ὀρμειὰ, κύρτοι, καὶ ἐκ χοίνων λαβύρινθοι,

Μήρινθοι.

**Prope vero apud ipsos posita erant manuum
exercitia, calathisci, arundines, hami, & al-
gosa retia : funiculi ex fetis equinis : sagenæ
gibbosæ, & viminei labyrinthi, laquei.**

v. Jul. Pollux in Onomast. L. X. c. 30.

§. 122. sq.

Jes. XXIX. 8.

- Καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις

Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται, ἰχθύα κηγάων.

Nam

Nam & in somnis omnis canis offam auguratur,
sic & ego pisces.

Judicibus lites, aurigæ somnia currus;
Et vigil elapsas quærit avarus opem. Claud.

Cob. V. 6. Sir. XXXIV. 2. 3.

- Ἰσχυρὸν δὲ ψεύδουσιν ὄψεις.

Visiones similes sunt mendaciis.

Tib. L. III. Eleg. 4.

Somnia fallaci ludunt temeraria nocte,
Et pavidas mentes falsa timere jubent.

1. Cor. XV. 39. Ἀλλὰ δὲ ἰχθύων σὰρξ ἐστίν.

Σάρκινος ἰχθύς, carneus piscis.

Pontificii, pisces carnem esse, inepte negant.

2. Cor. 3, 3. Αἱ πλάκες καρδίας σάρκιναι.

Gen. XL. 8.

- Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς

Ὅψιν, πάντα τεῶν δὲ λέγων μήνυτον ἑταίρῳ.

Dic mihi noctis visionem, & omnia narrans
tuo indica amico.

Tob. VI. 2 - - 5.

Τὼ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,

Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφανυροτέροισι σιδάροισι.

Εἴθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἅρ' ἐμὲ νύξεις;

Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ ὃ φεύγοντος ἔτεινα.

Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσειον ἰχθύν.

Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen, quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro. Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? inquam. Et pungeris graviter, & cum non fugeret, extendi manum: video, me confecisse certamen: attraxi aureum piscem.

Εἶχέ με δεῖμα, metus me tenebat. Marc. 16. 8.

εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις.

- Ὅρκον γὰρ ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ, jus-jurandum timeo, quod juravi. Luc. 1, 73.

Ὅρκον ὃν ὥμοσε.

Θανεῖν λιμῶ, fame mori. Luc. 15, 17. λιμῶ ἀπο-
λέσθαι.

EX IDYLL. XXII.

Matth. VIII. 26.

Ἄιψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λυπαρὰ δὲ γαλαῖα

Ἀμπέλαγος.

Statim vero venti desinunt, & mitis tranquillitas oritur per mare.

Hom. Od. μ. 168.

Ἀυτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη

Ἐπλετο νηνεμία, κόιμησε δὲ κύματα δάμων.

Sta-

Statim deinceps ventus quievit, atque tranquillitas erat cum venti silentio, sopivit autem fluctus Dæmon.

Et nunc omne tibi stratum filet æquor, & omnes (Aspice) ventosi ceciderunt murmuris auræ.

Virg. Ecl. 9.

Luçtantes ventos, tempestatesque sonoras Imperio premit, ac vinclis, & carcere frenat.

id. Æn. I. 57.

Sic ait ; & dicto citius tumida æquora placat.

v. 146.

Quod de Æolo ejusque potestate in ventos fingunt Poëtæ, istud nos Christiani de Servatore nostro, ventorum & maris Domino, vere dicere possumus.

Gen. XXII. 17. sec. fontes. Ebr. XI. 12.

χειλος τῆς θαλάσσης.

- Νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντος,
Nivosi sævum os Ponti.

Πολλοὶ δ' ἐρρίφαται ποταμῶν παρὰ χεῖλεσιν αὐτῶς.

Multi autem (lapilli) jacent ad ripas fluviorum temere. Naumach. sent. p. m. 229.

Ἀποκ. IV. 6. c. XXII. 1. ποταμὸς λαμπρὸς ὡς κρύσταλλος.

Εὗρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ,

Υδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένευσθεν

Ἄλλα κρυάλλω ἢδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθῶ.

Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe,
plenum pura aqua : atque infra alii fontes cry-
stallo & argento similes erant ex imo fundo sca-
turientes.

Te nemus Anguitiæ, vitrea te Fucinus unda,
Te liquidi flevere lacus. Virg. Æn. VII. 759.

Non umbræ altorum nemorum, non mollia
possunt

Prata movere animum, non qui per saxa vo-
lutus

Purior electro campum petit amnis. id. L. III.
Georg. 520.

Jer. L. 37. Nab. III. 13. 1. Sam. IV, 9.
1. Cor. XVI. 13.

- ἐ γύνῃς ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Non effœminatus s. imbellis existens vocabitur
pugil.

Hom. Il. ζ. 112. & θ. 174.

Ἀνέρες ἐς ἐ φίλοι, μνήσαθε δὲ θέριδος ἀλκῆς.

Viri estote amici, mementote autem strenuæ
fortitudinis.

Vos etiam juvenes animum geritis muliebrem.
Ennius.

Pſ. XXIV. 8. fortis belli i. e. in bello.

- ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάτωρ.

Præstans in pugna Castor.

Act. IX. 1. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόβου.

Ἐς μέσον συναγον, φόβον ἀλλήλοισι πνέοντες.

In medium congressi sunt, cædem sibi mutuo spirantes.

Sir. XXII. 10. Coh. VI. 5. vid. fontes.

Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,

Ὅππότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡλίου.

Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit, uter post tergum acciperet lumen solis.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,

Μηδ' ἐσιδεῖν αὐχὰς ὀξέος ἡλίου.

Omnium quidem non nasci hominibus optimum est, neque intueri radios celeris solis.

Theogn. v. 425.

Jon. I. 5.

Ὁν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,

Patrem suum Neptunum e mari invocans.

Invocat iratos & sibi quisque Deos. On.

1. Sam. XVII. 4. sq.

Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπερόπλος ἐνήμενος ἐνδιαάσκει,

Δεινὸς ἰδεῖν.

Στήθεα δ' ἐσφάριζωτο πελάρῃα, καὶ πλατὺ νῶτο

Σαρκὶ σιδαρέῃ, σφυρήλατος οἷα Κολοσσός.

Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat, sævus adspectu. Pectus eminebat rotundum instar globi, & latum dorsum, carne ferrea, quasi malleis fabricatus instar Colossi.

1. Sam. XVII. 49.

ὁ αὐτὰρ ὁ πλαγεῖς,

ὑπὶ φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύθη.

At ille fauciatus, supinus in foliis virentibus extensus jacuit.

Jud. XX. 22.

Ἐνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετο.

Ibi pugna aspera iterum excitata est.

Matth. XV. 28. γενηθήτω σοι ὡς θέλεις.

ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ

Sicut tu vis, & ut tibi gratum est.

1. Sam. XVII. 49.

πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν

Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν

Ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτῳ χεδὸν ἦεν

Totus vero stratus humi jacebat exanimis, porrigebat, pugnae renuntians, ambas firmas manus, quoniam morti proximus erat.

Dan. IV. 7. 8.

Υψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι.

Sublimes autem prope natae erant tædæ, popu-
lique platanique, & frondosæ cupressi.

Hom. Il. ξ. v. 287.

Εἰς ἐλάτην ἀναβαὺς περιμήκετον, ἥ τότε ἐν Ἰδῇ
Μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε.

In abietem adscendens proceram admodum,
quæ tunc in Ida altissima nata per aërem ad
æthera ibat.

Exiit ad cœlum ramis felicibus arbor. *Virg.*
L. II. Georg. v. 81.

· · · δὺ' ἀδελφοὶ

Ἀνθρώπων σωτῆρες ἐπὶ ξηρῷ ἤδη ἑόντων,

Gemini fratres, hominum servantes in acie
novaculæ jam existentium.

Nos Christiani meliora e sacro Codice edocti
novimus, Jesum unicum esse τὸν Σωτῆρα, *Luc.*
2, 11. & τὸν Σωτῆρα πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα
πιστῶν *I. Tim. 4, 10.* neque proinde Æscula-
pium, neque Castorem & Pollucem, nec alios
fictos gentium Deos hoc præclaro insigniendos
esse nomine. conf. *B. Rambachii Instit. Hermen.*
S. L. III. c. 7. §. 5. p.m. 583. & 584.

- - χαλεποῖς ἐνεκύρσαν αἵταις, in graves inciderunt ventorum flatus.

Μεῖς χαλεπώτατος, mensis difficillimus. Hes.
ε. 555.

Ἡμέραι χαλεπαὶ τε καὶ αἰνάι. Dies difficiles & graves id. ε. 800. 2. Tim. 3, 1. καιροὶ χαλεποί.

Θνατοῖσι βοηθός, mortalibus auxiliator. Jer.
14, 8.

Σός μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κραιθήσω.
Tuus ego, tu vero meus vocabere, si prævaleam. 1. Sam. 17, 9.

Ἔση δὲ πληγαῖς μεθύων, at ille stabat plagis ebrius. Ps. 107, 27.

- ὤμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον, juravit tibi magnum jusjurandum. Luc. 1, 73.

EX ALTERA HVJVS IDYLLII PARTE.

Exod. XX. 17.

Ὑμεῖς δ' εἰ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βασὶ καὶ ἡμιόνοις, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρες παρετρέψαθε.

Vos-

Vosque non decenter in alienos toros, bovesque & mulos & alienas opes irruentes, virum pervertistis.

Rom. 14, 4. κρίνειν ἀλλότριον οἰκέτην.

Act. XVII. 26.

Ἵμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι Ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ὄνωθεν πατρῷον αἷμα.

Vos autem inter omnes excellentes Heroës estis, & patres vestri, & a majoribus omne paternum genus.

Θάρσει ἀριστοκτεία γύναϊ, Περσῆϊον αἷμα, confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex sanguine Persei. Idyll. 24. v. 72.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἔυχομαι εἶναι.
Ex hoc genere & sanguine glorior esse. Hom. Il. ζ. 161.

Non ego pauperum sanguis parentum. Hor. L. II. Carm. Od. 20.

Nunc scio, quid sit Amor: duris in cotibus illum
Aut Tmarus aut Rhodope, aut extremi Garamantes,
Nec nostri generis puerum, nec sanguinis edunt.
Virg, Ecl. 8.

Sir.

Sir. XLVIII. 14. ἐν κοιμήσει προεφήτευσεν τὸ
σῶμα αὐτοῦ. Ἐν κοιμήσει i. e. ἐν θανάτῳ.

Ut alia Scripturæ oracula jam non in medium
proferam. Sæpiissime enim in sacro codice
mors somni nomine adpellatur.

- καὶ δὲ ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Oculosque illi gravis invasit somnus.

Ὑπνος κασίγνητος θανάτῳ, somnus frater mor-
tis. Hes. Θεογ. 756.

Tum consanguineus lethi sopor. Virg. Æn. VI.
278.

Illi dura quies oculos, & ferreus urget
Somnus, in æternam clauduntur lumina no-
ctem. id. Æn. X. 745.

Θνήσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι, moriebantur au-
tem ceu somno domiti. Hes. ε. 116.

Exod. IV. 10.

Ἄυτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα, καὶ εἰ πολὺμυθος ἐὼν περ.
Ipse ego hæc dixi, etsi non verbosus sim.

1. Sam XVII. 8. 9. 10.

Εἰ δ' ὑμῖν κραδίᾳ πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρη
Νεῖκος ἀναβρῆξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,

Nōi

Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάτωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρῆϊ
Ὅπλοτέρω γεγαῶτε.

Sin autem vobis animus bellum cupit, & sanguine oportet prælio ancipiti conferto odia dirimere; nos duo, ego & Castor prælio decertabimus, minores natu existentes.

Job. XI. 50.

- ὀλίγω τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Modico malo par est magnum diffidium dirimere.

Exod. II. 11. 13.

Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

Reclinatus spectabat pugnam intestinam virorum.

2. Sam. II. 23. c. III. 27. c. IV. 6. c. XX. 10.

Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ᾧδε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῶ· ἔγκατα δ'
εἶσω

Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν.

Sed irruens latum ensen penitus adegit Tyn-
darides, per ilia & umbilicum: intestina vero
intus ferrum statim disjecit.

Talia dicta dabat: sed viribus ensis adactus
Transadigit costas, & candida pectora rumpit.
Virg. Æn. IX.

Hoc

Hoc dicens, ferrum adverso sub pectore condit
Fervidus: ast illi solvuntur frigore membra.
id. L. XII. Æn.

Dixit, & in pectus lethalem condidit ensem.
Ov. Metam.

1. Sam. XVII. 49.

.. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκώς.

Ille humi stratus jacebat.

Gal. IV. 2.

Ἐνθα κόρα τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται.

Ubi puellæ sub parentum suorum cura aluntur.

Jer. LIII. 1.

Ἰσκον τοιαύδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾗχετο κύμα,
Πνοὴ ἔχουσ' ἀνέμοιο. Χάρις δ' ἔχ' ἔσπετο μύθοις.

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abierunt, flatus venti auferens, neque gratia secuta est sermonem.

EX IDYLL. XXIII.

Pf. L. 10. Jer. XII. 8.

Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖας ὑποπλεύησι κυναγώς,

Ut fera sylvestris observat venatores.

Ὡς δρυμοῖο λέων, leo in sylvis degens. Idyll. 1.

Luc.

Luc. XVII 13. Act. IV. 24.

· ἔγω δ' ἀνενείκατο φωνάων.

Sic vero extulit vocem.

Jos. XXIII. 14. 1. Reg. II. 2. Job. X. 21.

· βαδίζω,

· Ἐνθα τὸ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος, ἡμεν αἰταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρώσι τὸ φάρμακον, ἐνθα τὸ λάθος.

Adeo, quo tu me adjudicasti; ubi fama est,
esse viam, commune amantibus remedium, ubi
oblivio.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τὰς προσήκοντας φίλους.

· ἔ γὰρ τεθναῖσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν

· Ἡ πᾶσιν ἐλθεῖν ἔς' ἀναγκαίως ἔχον.

Modice propinquos luge amicos tuos. Nam
mortui haud sunt, sed iter emensi prius, eme-
tiendum cæteris quod omnibus. Antiph. sent.
p. m. 329.

· Sed omnes una manet nox,
Et calcanda semel via lethi. Hor. L. I. Carm.
Od. 28. conf. Hebr. 9, 27.

· ibimus, ibimus,
Utcunque præcedes, supremum
Carpere iter comites parati. id. L. II. Carm.
Od. 17.

Tendimus huc omnes, metam properamus ad
unam. Ov. L. IV. de Ponto.

G

Serius

Serius aut citius sedem properamus ad unam :
Tendimus huc omnes, hæc est domus ultima.
id. L. X. Met.

Ergo sollicitæ tu causa pecunia vitæ es,
Per te immaturum mortis adimus iter. Prop.

Sap. II. 6. 7. 8.

Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαρμαίνει.
Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν ἔιαρι, καὶ ταχὺ γηραῖ.
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαρμαίνεται, ὅνικα πίπτῃ,
Ἄ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ὅνικα παχθῇ.
Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ὅλλ' ἐλίγον ζῇ.

Et rosa pulcra est, & tempus eam contabefacit :
& viola pulcra est in vere, & statim senescit :
candidum est lilium, tabescit, cum cecidit. Et
nix candida est, & liquefcit, cum concreverit.
Et forma puerilis pulcra est, sed brevi tempore
durat.

Dum licet, in rebus jucundis vive beatus :
Vive memor, quam sis ævi brevis. Hor. L. II.
Serm. Sat. 6.

- - Festinat enim decurrere velox
Flosculus angustæ miseræque brevissima vitæ
Portio. Dum bibimus, dum fecta, unguenta,
puellas
Poscimus, obrepit non intellecta senectus. Juv.
Sat. 9.

Nec

Nec semper violæ, nec semper lilia florent,
Et riget amissa spina relicta rosa. Ov.

Non semper idem floribus est honos
Vernis. Hor. L. II. Carm. Od. II.

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἴψ' αὐγὴ αὐξεται ἡελίος.
Τοῖς ἱκετοῖ, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἀνθεσιν ἤβης
Τερπόμεθα.

Nos autem velut folia, quæ producit floridum
tempus veris, cum subito splendor solis auge-
tur. His similes ad breve tempus floribus ju-
ventutis delectamur. Mimnerm. sent. p. m. 231.

Ἀνθεα τῆς ἡβης γίγνεται ἀρπαιλέα, rapide car-
pendi sunt juventutis flores. id. p. 233.

Job. IV. 21. ἔρχεται ὥρα. Luc. XVII.

22. ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε &c.

Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὅπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
Veniet tempus illud, cum & tu amabis.

Jes. XXII. 4. Luc. XXII. 62.

Ἀλμυρὰ κλαίειν, amare flere.

1. Cor. VII. 35. ἔχ' ἵνα βρόχον ὑμῶν ἐπιβάλλω.

Proprie sumitur apud Theocritum:

- βρόχον δ' ἐμβαλλε τραχήλῳ

Ἦδ' ἐκρεμάσθην νεκρός.

Laqueum injecit collo, atque pependit mortuus.

Gen. XXVII. 26.

• τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.

Postremum me osculare.

2. Sam. I. 26.

• ὦ φίλε κεῖσαι.

• καλὸς δέ μοι ὦλεθ' ἐταῖρος.

O amice jaces. - Bonus mihi periit sodalis.

2. Sam. XII. 20. 21.

• ἔ κλαῦσε νέον φόνον.

• - βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον

Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπειμάρετο λουτρῶν.

Non deflevit recentem interitum, ivitque ad certamen Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.

Psf. L. 6.

• ὁ γὰρ Θεὸς οἶδε δικάζειν.

Deus enim novit judicare.

2. Sam. XIV. 25.

Τὸν μορφὰν ἀγαθὸς, τὸν δὲ τρέπον ἐκ ἔθ' ὁμοῖος.

Forma quidem bona, sed moribus nequaquam similibus præditus.

• quem

quem vultus honestat,
Dedecorant mores; animus quem pulcrior or-
nat,
Corpus destituit. Claud.

Ὅς κατὰ σῶμα καλὸς, κατὰ νῦν δ' αὖ ἔστιν ἄμορ-
φος,

Ἄιχρὸς δὴ πλεῖόν μοι δοκεῖ, ἢ καλός.

Deformis cui mens in pulcro corpore durat,
Hic non tam pulcer, quam vitiosus erit.
Epigr.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ,

Ὀλβιος, ὅς τέτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.

Paucis hominum virtus & pulcritudo obvenir,
Beatus est, qui hæc ambo sortitus est.
Theogn. v. 929.

Matth V. 6.

Ἐδὲ κε τὰς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον.

Ne sic quidem restinxero meum desiderium.
Quem tenet argenti sitis importuna famesque.
Hor. L. I. Ep. 18.

EX IDYLL. XXIV.

Luc. VII. 16. ἔλαβε φόβος πάντας.

- τὸς δ' ἔλαβ' ὕπνος.

Illos autem occupavit somnus.

Sap. XVI. 10. ἰοβόλων δρακόντων ὀδόντες.

Τῷ δ' ἐξειλυθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμβεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπλυον ἰόν.

Illi vero (Dracones) provoluti in terra, ventres ambo cruorivoros volvebant : ab oculis mala flamma euntibus lucebat, noxiumque exspuebant venenum.

Luc. V. 9. θάμβος γὰρ περιέχεν αὐτόν. Marc. XVI. 8.

- ἐμὲ γὰρ δέος ἵχει ὀκνηρὸν.

Me enim metus tenet formidolosus.

Marc. XIII. 35.

Ὅρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔχρατον ὄρθρον αἰεδον.

Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant.

Pf. XXXVIII. 11. Mattb. VI. 22.

Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποσιχόμενον πάλαι
ὄσσω.

Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis recessit.

Ὅσσω λιπαρὸν σέλας, oculorum nitidum jam
bar. Id. 23.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat. Hor.

- in æternam clauduntur lumina noctem. Virg.
L. X. Æn.

Ψαλ. III. 13. ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν.
Τοῖος ἀνὴρ ὃδε μέλλει εἰς οὐρανὸν ἀστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν.

Talis hic vir in astriferum cœlum adscensusus
est.

Ψαλ. XI. 6. 7. c. LXV. 25.

Ἐσαυ δὴ τῷτ' ὄμμαρ ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχορέδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἐκ ἐθελήσει.

Tempus erit illud, quando hinnulum in suo
lustro ferratis dentibus lupo videns lædere non
volet.

- Nec magnos metuent armenta leones. Virg.
Ecl. 4.

Nunc & oves ultro fugiat lupo. id. Ecl. 8.

- - non ut

Serpentes avibus gementur, tigribus agni.
Hor. de arte Poët.

Credula nec fulvos timeant armenta leones. id.
Epod. L. Od. 16.

Hom. II. χ. 263. 264.

ὁδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν.

Neque lupi & agni concordem animum habent
sed mala cogitant perpetuo sibi invicem.

Hor. Epod. Lib. Od. 4.

Lupis & agnis quanta sortito obtigit,
Tecum mihi discordia est.

Lupi rapaces. Hor. Epod. L. Od. 16. Mat

7, 15. λύκοι ἄρπαγες.

1. Sam. IV. 18.

- πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.

- etsi multis annis gravis erat,

Gravis annis miles. Hor. Serm. L. I, Sat. I.

Hic annis gravis, atque animi maturus Aleth

Virg. L. IX. Æn. 246.

Cob. XII. 1.

- πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Priusquam senium aboleret juventam,

Antequam turpis macies decentes

Occupet malas. Hor. L. III. Carm. Od. 27

Dum melior vires sanguis dabat; æmula n
dum

Temporibus geminis canebat sparsa senect

Virg. L. V. Æn. 415.

Act. XII. 6. 7. 8.

Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης,
 ἔ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἄωρί πρὸ οἶδ' ἔ τε τείχοι

Πάντες ἀριφραδέες, καθαράς ἄτερ Ἡεργενείης;

Surge, neque pedibus tuis sandala subjicias.
 Nonne sentis, quod nocte intempesta adhuc hi
 parietes omnes collucet, cum nondum sit cla-
 ra aurora?

Judith. XIII. 7.

ὁ δ' ἐξ εὐνάς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας.

Δαιδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὅρ' οἱ ὑπερθε

Κλιντήρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.

Ille vero e lecto descendit, conjugii obtempe-
 rans, affabrefactum ad enssem properabat, qui
 illi ad caput lectuli cedrini a clavo semper su-
 spensus erat.

1. Sam. III. 17.

μηδ' εἰ τι Θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,

Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει.

Et ne, si quid (inquit,) Dii adversi cogitant,
 reveritus me celes.

1. Reg. X. 2. 3.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως.

Sic locuta est Regina; ille autem taliter re-
 spondit.

Jud. c. XIV. & XV. in Samsonem :

Οὐ καὶ θηρία πάντα, καὶ ἀνέρες ἥσσονας ἄλλοι,

A quo & belluæ omnes & alii viri superantur

1. Sam. XVII. 24.

τὸν ἔδ' ἄν τηλόθι λεύσσων

Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.

Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.

*Hujus ne procul quidem conspectum audacter
quis sustinuit, pugnantis in certamine : tal
supercilium terribili incumbibat faciei.*

Prov. XXXI. 1.

Ὡδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.

Sic Herculem cara edocuit mater.

Matth. III. 4. Marc. I. 6.

Δέρμα λέοντεινον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.

Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum.

Ῥίγιον εἶμα τριχῶν ἄπο οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ

Πλεῖστα καμήλας ἔην.

Ἀπλομένα δὲ γυναῖ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,

Ἐυδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνῳ

Ἐυδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὖστοα τέκνα.

Ὀλβιοὶ εὐνάζοιθε, καὶ Ὀλβιοὶ αἶῶ ἴκοιθε.

Tangens mulier puerorum capita, sic dixit

Do

Dormite, pueri mei, dulcem & excitabilem somnum :

Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi.

Felices dormiatis, & felices auroram consequamini. Ps. 3, 6.

Διὸς νοέοντος ἅπαντα, Jove prospiciente omnia.

Nos Christiani, de provida divini Numinis cura certi, vere dicere possumus: ἡ δὲ σὴ, Πάτερ, διακυβερινᾷ πρόνοια. (ἅπαντα.) Sap. 14, 3.

- εὐθὺς αὖσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω.

Statim exclamavit, ubi malas bestias sensit.

Tit. 1, 12.

ἐκ αἰέας, παίδων ὁ νεώτερος ἔσπον αὖτεῖ, audisne, filiorum minor natu quam clamat? Luc. 15, 12.

EX IDYLL. XXV.

1. Reg. XIV. 6.

Τὰς δὲ κύνας προσιόντας ἀπέπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,

Ἄμφοτέρων τ' ὁδμῇ τε χροὸς, δέπω τε ποδοῖν.

Hos accedentes canes procul statim senserunt utrumque, & ab odore corporis, & pedum strepitu.

Hebr. XII. 1. τοσῆτον νέφος μαρτύρων.

Ἄυτὰρ

Ἄυτάρ ἐπειτα βίες μαλὰ μυρίοι ἄλλα ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμενα φάινονθ' ὥσεί νεφὴ ὑδατόεντα
 Ὅσσα τ' ἐν ἔραυνῳ εἰσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
 Ἡὲ νότοιο βίῃ ἢ θρηκὸς βορέας.
 Τῶν μὲν τ' ἔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνεται ὄντων
 ἔδ' ἄνυσις. Τόσα γάρ τε μετὰ πρώτοισι κυλίνδει
 Ἴς ἀνέμῳ, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις.
 Τόσσ' αἰεὶ μετόπιθε βοῶν ἐπιβυκόλι' ἦει.

Deinde boves innumeræ aliæ post alias venientes apparebant, sicut nubes pluviosæ, quam multæ in cœlo feruntur impulsæ vel Noti violentia vel Threicii Boreæ: harum autem nullus numerus est in aëre existentium, neque modus; tam multas prioribus agglomerat vis venti, & aliæ subinde assurgunt super alias: Tot semper retro boum armenta ibant.

Matth. XX 3. 6. εἶδεν ἐξῶτας ἀργέες.

Ἐνθα μὲν ἔτις ἔκμηλος, ἀπειρεσίῳν περ ὄντων,
 Εἰσῆκει παρὰ βυσσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργῳ.

Ibi, quamvis innumeris adessent, nullus tamen quietus stabat apud boves vir operis indigens.

Zach. IX 9. Matth. XXI. 5. πῶλος υἱὸς ὑποζυγίου.

Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
 Πινέμενα λιαροῖο· πέπληντο δὲ πᾶγχυ γάλακτος.

Alius autem caris matribus caram sobolem submitte-

mittebat, ut biberent de dulci lacte: prorsus autem lacte distentæ erant.

Ἵχεται ἡ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, ὅιχεται ἐκ
αἵδαν.

Abiit capella, præclara soboles, abiit ad inferos.
Theocr. Epigr. 6.

Gen. 31, 38. αἱ αἰγὲς σε ἐκ ἡτεκνώθησαν.

Jes. III. 25. Viri tui gladio cadent, & fortitudo tua i. e. fortes tui in bello s. prælio.

Σὺν δ' υἱὸς τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.

Una filius, & sapiens Hercules comitabantur Regem perlustrantem magnas suas facultates.

Hom. Od. β. v. 409. κρατερὴ ἴς Τηλεμάχοιο, Telemachus.

conf. Possel. Synt. grac. p. m. 23.

Thren. IV. 7.

• χροὴν δ' ἔσαν ἡὔτε κύκνοι,

• Αργησαί.

Erant colore, velut cycni, candidi.

Joh. XIX. 30. κλίνει τὴν κεφαλὴν.

• Ηκα παρακλίνει κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὤμον.

Leviter inclinans caput in dextrum humerum.

Luc.

Luc. II. 19.

Ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι,
Sicut animo meo nunc repeto.

Pf. XIX. 2.

- δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον.

Pellis belluæ manifeste indicat opus forte manuum.

Jes. XXVIII. 2.

Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς
Λὶς ἁμοτον κεραΐζει.

Omnes enim Piseos inundans ceu fluvius leo assidue vastabat.

Joh. VIII. 59. αἶρειν λίθους.

Τὸς μὲν ὅγε λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσπον αἰείρων
Φευγέμεν ἅψ ὀπίσω δειδίσσετο.

Hos (canes) ille, lapidibus a terra tantum sublatis, in fugam retrorsum perterrebat.

Exod. II. 12.

Πάντη ὅσσε φέρειν, undique oculos circumferre.

- πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκέπτομενος.

Undique circumvolvitur oculos, observans.

- - περι

- - - περὶ δ' ὀμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πρόπλαινεν.

Oculis huc illuc circumspiciebat. Moschus
Idyll. 4. v. 108.

Luc. V. 26. ἐπλήθησαν φόβῳ. Act. III. 10.
Θυμῷ ἐνεπλήθη, ira repletus est.

Matth. XXVII. 5. ῥίψας τὰ ἀργύρια.

Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρρεαπλόν τε φαρέτρην,
abjecto in terram arcu & subtili pharetra.

1. Sam. XVII. 28.

- ἔτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλθας;

Cujus indigus huc venisti?

Psf. CXV. 3. Psf. CXXXV. 5.

Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.

Nam tibi omne negotium, quod vis, statim
confectum est.

2. Reg. VI. 19.

Ἀλλ' ἵομεν μάλα πρὸς μιν. Ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω.

Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο.

Sed eamus ad eum, egoque tibi Dux ero. Sic
locutus, præibat.

- ἐγὼ

ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον, ego vero viæ d
eram. Idyll. 11.

Job. I. 3.

ὦ παιδί τόδ' ἔζοχον ὥπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοισι περὶ πάντων ἔμμενα ἀνδρῶν.

Filio suo eximium hoc donum præbuit, ut
vitiis pecuariis præcelleret omnibus homi
bus.

Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε. I
ε. 306

2. Reg. II. 24.

Καί ῥ' ὅπότε ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδῖον δρυμοῖο.

Cumque ex densis celeres venirent feræ sa
bus in campum.

Gen. XXXIV. 25.

Τῷ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίνοντας αἰγ
Ἐσιχέτην.

Hi duo vero, relictis illic pinguibus agris,
urbem ibant.

Mattb. XXII. 22.

Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκρόντες τότε μῦθον.

Quocirca mirabantur, qui illum tunc serm
nem audiebant.

Gen. XXVII. 3.

Ἄυτάρ ἐγὼ κέραις ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραιν
ἰῶν ἐμπλέειν, νεόμην.

Ego itaque, flexibilem arcum, & cavam pharetram cum acceperissem sagittis plenam, ibam.

Exod. II. 12.

Ἐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βασι καὶ ἔργοις,
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος.

Nec quisquam hominum boves custodiens, aut
opus faciens aderat, apparens in arvis.

Jes. XXVIII. 7. Ps. CVII. 27.

- Καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευσάζων κεφαλῇ.

Tremulis pedibus constitit, nutans capite.

Gen. XXVII. 1. 1. Sam. III. 2.

- περὶ γὰρ σκότος ὅσσε οἱ ἄμφω
ἦλθε.

Nam caligo illi oculos ambos invasit.

Ps. VII. 13. 14.

Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, ἑρεπτῇ ἐπέλασσε κορώνη
Νευρεὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέσονον εἶθαρ ἔβησε.

Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
nervum, & sagittam exitialem statim imposui.

Πολυώδυνος ἰὸς, dolorifera sagitta.

Πρόπαν ἡμαρ, toto die. Πάγκακον ἡμαρ, mala
prorsus dies. Hes. ε. 811. Matth. 6, 34. ἡ κακία
ἡμέρας.

λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο. Ego
Lucebat, & insigniter conspicuus erat. Matth.
17. v. 2.

ῥέα μὲν γὰρ βριαίει, ῥέα δὲ βριαίοντα χαλέπλει.

ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἀδηλον αἰέζει.

ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγήνορα κέρφει.

Facile enim extollit, facile etiam elatum depri-
mit: facile præclarum minuit, & obscurum
adauget: facileque corrigit incurvum, & su-
perbum contrahit. Hes. ε. 5. conf. Luc. 1, 51. 52.

χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον,

Pallidus metus quemque habebat. Marc. 16, 8.

EX IDYLL. XXVI.

Joh. III. 7. γνώση μετὰ ταῦτα.

τάχα γνώση, πρὶν ἀκῆσαι.

Statimque cognosces, priusquam audias.

Exod. XX. 5. 6. Ps. CXII. 2. Prov. XX. 7.

Ἐυσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' ἔ.

Piorum liberis bona eveniunt, impiorum ve-
ro non.

Deut.

* * *
Deut. XXXIV. 1.

- ὀλιβάτῃ πέτρᾳ ἀπὸ πάντ' ἐθεώρει.

Ex alta rupe omnia spectabat.

Ies. V. 29.

Μάτῃς μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,

Ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.

Mater immugit, capite filii sublato, tanto mugitu, quantus est foetæ leonæ.

Jud. XI. 37. 38.

Ἐξ ὄρεος πένθημα φέρουσαι, *ex monte luctum reportantes.*

1. *Tim. I. 9. ἀνόσιοι καὶ βέβηλοι.*

- τὰ δ' ἔχ' ὀρώωντι βέβαλοι, *hæc non adspiciunt profani.*

Virg. Æn. VI. 258. 259.

- procul, ô, procul este profani,
Conclamat vates.

Psf. XCI. 13.

Λάξ ἐπὶ γαστέρα βαίνειν, *pedibus ventrem calcare.*

EX IDYLL. XXVII.

Psf. LXXIII. 20. Coh. XI. 10.

- τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦβη.

Statim tibi transibit, sicut somnium, flos ætatis.

Ἄλλ' ἐλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
Ἡβη τιμήεσσα· τόδ' ἐλόμενον καὶ ἄμορφον
Ἀυτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπεκρέμαται.

Brevis est, velut somnium, adolescentia pretiosa: sed perniciofa & deformis confestim super caput senectus pendet. Theogn. v. 1014. & Mimnerm. sent. p. m. 231.

Colb. XI. 9.

Τὴν σαυτῆ φρένα τέρψαν, tuum animum oblecta.

Τὴν σαυτῆ φρένα τέρπε. Theogn. v. 793.

Τέρπεό μοι φίλε θυμὲ, oblectare mihi, care anime. id. v. 1067. Luc. 12, 19.

Ἐρξον ὅπως ἐθέλεις, καὶ τοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Fac, ut vis, & tibi jucundum est animo. Hom. Od. V. v. 145.

Dum licet, in rebus jucundis vive beatus:
Vive memor, quam sis ævi brevis. Hor. Serm. II. 6.

Not. Eadem quidem verba sunt; sed non eundem illis inesse sensum, neque malum consilium sapientissimum Regem hic dare junioribus, quilibet videt, & ex consequentibus quoque clarum & manifestum est.

Sir!

Sir. XLII. 9.

Δημαίνω, μὴ δὴ σε κακοτέρῳ ἀνέρι δώσῃ,

Metuo, ne te pejori viro jungat, scil. Amor.

Filius hunc miles, hunc filia nubilis angit.

Et quis non causas mille doloris habet. Ov.

1. Cor. VII. 28.

- γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, nuptiæ plenæ sunt molestiarum.

- ἔχεις γάμον; ἐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι.

Si nuptus es, non sine curis eris. Posidipp.

Ἄλυτον ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.

Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν.

Expertem molestiarum vitam habebis absque nuptiis. Nuptiæ enim hominibus optabile malum. v. divers. Sent. p. m. 273. & 275.

Jer. VII. 34. c. XVI. 9. Apoc. XVIII. 23.

ἐκ ὀδύνην, ἐκ ἀλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.

Non dolorem, non tristitiam afferunt nuptiæ, sed choream. Ebr. 13, 4. τίμιος ὁ γάμος.

Esth. VIII. 16. Ps. CXII. 4.

Ἦν δὲ τέκνης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἱας.

Si pepereris caros liberos, videbis filios, novam lucem.

Tob. IV. 17. σὺ τυγχάνεις ἀδελφός μου ἐκ τῆς
καλῆς καὶ ἀγαθῆς γενεᾶς.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' ὃ σέθεν εἰμὶ χειρείων.

Ex bene natis ortus es, sed non sum te igno-
rior.

Hom. II. ξ. 113.

Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς καὶ ἐγὼ γένος ἔυχομαι εἶναι.

Patre ex nobili & ego quoad genus glorior es.

Joh. I. 47. c. IV. 29. c. XI. 34. Apoc. VI. 1.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ξαδιναὶ κυπάρισσοι.

Veni, vide, ut florent meæ procerae cupressi.

Pf. 66, 5. δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τῆς Κυρίου.

Pf. CXIII. 9.

- γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, *mulier mater*
liberorum nutrix.

1. Cor. VI. 15.

Ὡς οἱ μὲν χλωεροῖσιν ἰσινόμενοι μελέεσσιν,

Ἀλλήλοισι ψιθύριζον· ἀνίστατο Φώριος εὐνή.

Sic illi florentibus oblectati membris, inter
blande susurrabant: consurgit furtivum cubi-

Γαμοκλοπέειν, furtivis nuptiis vacare. Phoc.

V. I.

G

Gen. XXII. 12.

Μὴ 'πιβάλης τὴν χεῖρα, ne injicias manum.

2. Macc. VII. 16.

ὃ φεύγεις τὸν ἔρωτα, τὸν ὃ φύγε παρθένος ἄλλη.
Non effugies amorem, quem non ulla effugit
puella.

ὃ φεύγεις θάνατον, τὸν μὴ φύγεν ὁ βροτὸς ἄλλος.

Gen. XXXIV. 12.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμος ἄξιον, ἣν ἐπινέυσω;
Quam mihi dotem affers, nuptiis dignam, si
annuero? Act. 18, 20. ὃκ ἐπένευσε.

Gen. XXXII. 27. 29.

ἔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ἔνομα πολλάκι τέρπει.
Dic nomen illud tuum: nam & nomen saepe
delectat.

Cant. II. 14.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ostende mihi tuum
nemus.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν εἶδος, ἐπεὶ πολυήρατόν ἐσι.

Matth. IX. 22. Marc. V. 33. 34. Matt. IX. 2.

Θάρσει κώρα φίλα. Τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα
δειλά.

Confide, cara puella : quid tremis ? ut valde timida !

· θάρσει γύναι · ἐν καλῷ εἰμές.

Bono animo sis mulier, in tuto sumus. Idyll. 15.

Θάρσει, μήτ' ἀδίκας, μήτ' ἐξ ἀδίκων Φόβῳ λεύσειν.

Bono animo sis : neque injustos, neque ex injustis natos te videre, existima. Idyll. 22.

Matth. XV. 26. ἔκ' ἐστὶ καλόν.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, ἔκ' ἄζυγα κώρειν,

Decet te vitulas osculari, non innuptam puellam.

· τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρᾶν, quod pulcrum & decens est, videre. Theocr. Epigr. 12.

Rom. XVI. 18.

· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἠδ' εἰ μύθῳ.

Et antea me dulci sermone fefellisti.

· δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας

Αἰμυλίοισι λόγοις. Hes. Θεογ. 889. 890.

Ebr. XIII. 4. ἡ κοίτη, conjugium, concubitus.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, probabit connubium tuum.

Matth.

Matth. XXII. 37.

ἐχ' ὅλας φιλέειν μ' ἐθέληθ' ἀπὸ καρδίας.

Non integro me pectore voluisti amare. Idyll. 29.

Sap. XVII. 19. ὀρνέων ἦχος εὐμελής.

εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς

Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη.

Vernæ autem stridulis cantibus merulæ modulantur varie sonora carmina. Theocr. Epigr. 4.

Gal. V. 16. ἐπιθυμίαν σαρκὸς τελεῖν.

Κύπριδος ἔργα τελεῖν. *Veneris opera perficere. ibid.*

1. Thess. II. 17. ἡμεῖς ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Πᾶνα τὸν αἰγοβόταν ἐρφανίσωμεν ὑπνῶ.

Pana caprarium privaverimus somno. Epigr. 5.

Job. XIV. 1.

ἐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Non est magna homini vita. Epigr. 9.

ἐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν.

Non longum tempus vivimus homines, sed ad tempus. Phocyl. in Gnom. p. m. 169.

Sir. XIX. 16. ἀπὸ ὀρέσεως ἐπιγνωθήσεται ἀνὴρ.

Φυσιγνώμων ὁ σεφιστής

Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.

Physiognomon est Philosophus, peritus ex oculo mentem etiam cognoscere. Epigr. 11.

Matth. XI. 9. περισσότερος Προφήτης.

Τῶν προῶ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.

Si quid antiquorum Poëtarum præstans fu-
Epigr. 16.

2. Petr. I. 9. αἱ πάλαι ἀμαρτίαι.

• • • • • ἴσθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι Ποιητὰν,

Consiste & adspice veterem Poëtam. Epigr. 17.

Tob. XII. 12. (15.) ἐγὼ εἰμι Ῥαφαήλ εἷς ἐκ
τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

"Ἄλλος ὁ χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὅς τ' αὖτε γράψ-
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκοσίων.

Alius est (Theocritus) Chius: ego aute-
Theocritus, qui hæc scripsi, unus ex plebe
suum Syracusana. Epigr. 22.

2
E
MOSCHI
ET
BIONIS
IDYLLIIS.

E
MOSCHI
ET
BIONIS
IDYLLIS.

EX IDYLL. I. MOSCHI.

1. *Cor. XV. 37.* γυμνὸς κόκκος.

Γυμνὸν τὸ φίλαμα, nudum suavium.

Matth. XXVII. 16. Ἐ' *Rom. XVI. 7.* ἐπίσημος.

"Εσι δ' ὁ παῖς περίσαμος, ἐν εἴκοσι παισὶ μάθοις
νιν.

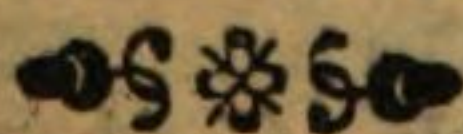
Insunt plurima signa puero : inter viginti alios
cognoveris ipsum.

2. *Tim. IV. 15.* "Ον καὶ σὺ φυλάσσε.

"Ην τύ γ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσης,

Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο, μή σε πλανήσῃ.

Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miserearis ; & si quando flentem videris, cave, ne te fallat.

Prov. I. 20. 21.

- - τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώσρει,
Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδε.

Filium alta voce inclamans, dicebat: si quis
triviis vagantem vidit.

Gen. XXV. 25.

Χρῶτα μὲν ὁ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος.

Corpore non albus, verum igni similis.

Apoc. I. 14. c. II. 18.

- - ὄμματα δ' αὐτῷ
Δριμύλα καὶ φλογέεντα.

Oculi ipsius acres & flammei.

2. Sam. XX. 9. 10. Matth. XXIII. 49.

- - κακὰ φρένες, αἰδὺ λάλημα.

ὁ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά.
Mala mens, dulcia verba: non enim idem
fit, quod loquitur, vox illi dulcis ut mel.

- κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντ.

Malum est osculum, ipsa labra sunt venenum.

Plaut. in Trucul.

In melle sunt linguæ sitæ vestrae atque orationes.
Corda in felle sunt sita atque acerbo aceto.
Impia sub dulci melle venena latent. Ov.

Pf. VII. 13. 14.

Τόξον ἔχει, - ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.

Arcu

Arcum habet, super arcu vero sagittam.

- - ἔνδοθι δ' ἐντὶ

Τοὶ πικροὶ κάλαμοι.

In ea (pharetra) sunt amarulentæ arundines.

Hostis habens arcus imbutaque tela veneno.

Ov. L. IV. Trist.

Gen. XXXIII. 10.

- λάβε ταῦτα, χαρίζομαι, ὅσα μοι.

Cape hæc dono tibi, quæcunque mihi sunt.

Job. IX. 26.

Ὁ πλερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται, volucris sicut
avis involat.

EX IDYLL. II.

Marc. XIII. 35.

Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἡώς.

Quum tertia pars noctis i. e. gallicinium stat,
& aurora prope est.

Job. XXXIII. 15.

Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,

Λυσιμελὴς, πεδάει μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ.

Εὔτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ἐνείρων.

Quum somnus melle dulcior in palpebris se-
dens,

dens, membra solvens, oculos molli vinculo
ligat, quum & veracium pascitur turba somnio-
rum.

Nox erat, & terras animalia fessa per omnes,
Alituum, pecudumque genus sopor altus ha-
bebat. Virg. L. VIII. Æn.

Job. II. 13. c. IV. 1.

Ἐξομένη δ' ἐπὶ θηρόν ἀκὴν ἔχεν. - -

Ὅψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνεείκατο παρθένος αὐδὴν.

Diu taciturna sedebat: verum postea valde fe-
ro extulit virgo vocem.

Luc. 17, 13. αὐτοὶ ἤσαν φωνὴν, λέγοντες.

Job. I. 26. μέσος ὑμῶν ἔσηκε. Job. XIX. 18.

μέσον τὸν Ἰησοῦν. pro ἐν μέσῳ.

- - ἀταρ μέση ἔση ἀνασσα.

Verum in medio stabat ipsa Regina.

*Rom. XVI. 18. ἐξαπατᾷν ταῖς καρδίαις τῶν
ἀκούων.*

Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατήσαι.

Quum vellet teneram puellæ mentem fallere.

Pf. CIV. 25. 26.

· νηυσὶν γὰρ ἐπιδρομέσ' ἐς θάλασσαν

Ὠκυθάλαις.

Navibus pervium est mare velocibus.

· νηὸς

νηὸς πλερὰ ποντοπόροιο, navis alæ pontigra-
dæ. Hes. ε. 626.

Πλωΐζεσκεν νηυσὶ, βίε κεχρημένος ἐὼλθῃ, navi-
gabat navibus, victus indigus boni. ib. v. 632.

Sap. 14, 2. πλοῖον ὅρεξις πορισμῶν ἐπενέησε.

Sap. V. 10. ἀτραπὸς πορείας ναὸς ἐν κύμασι.
Ἀλίη ἀτραπὸς, marinum iter.

Luc. VIII. 54. ἡ παῖς.

- - ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὥς σφετέρην ἴδε παῖδα.

2. Macc. VII. 28.

Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτὴ.
Dicebat, quod eam (eum) genuisset & enutri-
visset ipsa.

Gen. XLI. 16.

Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
Sed mihi Dii bene vertant somnium.

Ἀλλὰ σοι εἰς ἀγαθὸν κρίνει Θεὸς αὐτὸς ὄνειρον.

Act. 1. 10. Matth XIII. 2.

Δοιοὶ δ' ἔξασαν ὑψὺ ἐπ' ὀφρύος ἀνγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην.

Duo stabant superne in litoris supercilio v
simul.

Sap. V. 10.

- ὥσεί τῶ τις ὠκύαλος νηῦς, sicut aliqua vel
navis.

Dan. IV. 29. 30. in Nebucadnezaris obb
tescentis metamorphosin :

- τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος.

Mutavit corpus, & factus est taurus.

Gen. XXVII. 27.

- τῷ ἁμβροτος ὀσμὴ

Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκάνυτο λαγρόν αὐτμήν.

Cujus divinus odor procul etiam prati supe
bat dulcem halitum.

Num. XXII. 27. in asinam Bileami :

- - ἐδέ τι ταύροις

" Ἀλλοισι προσέοικε· νόος δ' οἱ ἦν τε φωτός

" Αἰσιμος ἀμφιθέει, μένης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.

Neque tauris aliis similis: mens enim ei ta
quam viro benigna versatur, & sola indig
voce.

- - ἐδὲν ὄνοισιν

" Ἀλλησι προσέοικε. Νόος δ' οἱ ἦν τε φωτός

" Αἰσιμος ἀμφιθέει, τῆς δ' ἐκ ἐπιδεύεται αὐδῆς.

Jon. I. 3.

ὥκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανε.

Celeriter ad mare pervenit.

Luc. XV. 9.

Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταίρας.

Ipsa conversa caras vocabat sodales.

Jes. XLIII. 16. Sap. XIV. 3.

ὑπὲρ αἰλὸς

Κῦμα κατιθύνων, αἰλῆς ἠγεῖτο κελεύθας.

Supra mare fluctus complanans, marini dux
erat itineris. conf. Sap. 5, 10.

Jes. XLIII. 1. 2. 3.

ἐκ ὁθεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθας.

Non sine Deo per has humidas transeo vias.

Θάρσει, παρθενικῇ, μὴ δέιδιθι πόντιον οἶδμα.

Ἄυτός τοι Ζεὺς εἰμί.

Bono animo esto, virgo, ne time marinos flu-
ctus. Ipse enim sum Jupiter.

Psf. XLV. 17.

κλυτὰς μάλα φύσσεαι υἱὰς,

οἳ σκηπτῆχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Inclytos paries filios, qui Reges sceptrigeri in-
ter omnes homines erunt.

Gen. I. 3. Ps. XXXIII. 9.

Ὡς Φάτο, καὶ τετέλεστο, τάπερ Φάτο.

Sic dixit : & facta sunt, quæ dixit.

Dan. IV. 2.

Τίς μοι τοιάδε Φάσματ' ἐπερανίων πρόηλε;

Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν

Ἡδὺ μαλαὰ κνώσσεσαν ἀνεπλοίσαν ὄνειροι;

Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit? qualia me super stratum thorum in thalamis suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?

Cant. VI. 1.

Ἀγλαίην πυρσοῖο ῥόδῳ χεῖρεσσι λέγῃσα.

Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens.

- ὅπ' ἐκ λειμῶνος εὐπνοᾷ λείρια κέρσοι.

Cum e prato odorata lilia tonderet i. e. carperet.

Ps. CVI. 20.

- τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,

ἐχ' οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται -

ἐδ' οἷος ποιμνῆς ἐπιβίσκεται.

Mutavit corpus, & factus est taurus; non qualis in stabulis nutritur, neque qualis inter armenta pascitur.

Matth. XXV. 34. δεῦτε οἱ εὐλογημένοι.

Δεῦθ' ἐτάρααι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, huc adeste,
caræ sodales atque æquales.

Pf. LXXXIX. 10.

Μεδέων πολιῆς ὁλὸς, cano in mari regnum te-
nens.

EX IDYLL. III.

Joël. I. 18.

- αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι, γοάοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
Vaccæ, quæ apud tauros, vagantur, plorant,
& non volunt pasci.

Pf. XXXVIII. 7. sec. fontes. Mal. III. 14.
vid. iterum fontes.

Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελόγχλαινοί τε Πρίηπτοι.
Et Satyri lugebant, atque atris vestibus induti
Priapi.

Hæc data pœna diu viventibus, ut renovata
Semper clade domus multis in luctibus, inque
Perpetuo mœrore, & nigra veste senescant.
Juv. Sat. 6.

Exod. IV. 16. Jer. XV. 19. sec. fontes.

- ἀπώλετο πρῶν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα.
Interiit tibi prius Homerus, illud Calliopes
dulce os.

Jes. XIV. 31.

Πᾶσαι Βίων θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσκρα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοᾷ σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο.

O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida
te deplorant; Ascra te deflet multo magis,
quam Hesiodum.

Job. XIV. 7--10.

Respondet huic oraculo, certe quod ad verba
attinet, istud Moschi effatum:

Ἄι ἄι, τὰ μαλαῖχα μὲν ἐπαὶν κατὰ κῆπον ἄλωνται,
Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα, τά, τ' εὐθαλὲς ἔλον ἀνήθον.
Ἵσπερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι.

Ἀμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὅππότε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κόιλαο
Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα, νήγρετον ὕπνον.

Hei, hei, malvæ quum in horto interierunt,
vel viride apium, vel florens crispum anethum,
postea reviviscunt, & altero anno renascuntur.

Nos vero, qui magni, & fortes aut sapientes
viri sumus, ubi semel mortui fuerimus, ob-
scuri in terra concava dormimus valde lon-
gum, infinitum, inexcitabilem somnum.

Arboribus redeunt detonsæ frigore frondes.
Ovid.

Jer.

Jer. IX. 23.

- οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες.

Μὴ γαυρῇ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλέτῳ.

Ne efferaris sapientia, neque viribus, neque opibus. Phocyl. Gnom. p. m. 163.

Job. XIV. 12. Jer. LI. 39. 57.

- - ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κόιλαι

Ἐυδομεσ εὖ μάλα μακρὸν, αἰτέρμονα, νήγρετον ὕπνον.

Not. Eadem quidem verba sunt, sed nequaquam idem sensus habetur.

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς, κρυφθεὶς δὲ ὑπὸ γῆς, κεῖται θνητὸς τὸν ἀπαντα χρόνον.

Tempus vivendi breve est; qui vero semel occultatus fuerit sub terra, jacet mortalis (mortuus) per omne ævum. Simonid. sent. p. m. 265.

- - in æternam clauduntur lumina noctem.

Virg. L. XII. Æn.

Stulte, quid est somnus, gelidæ nisi mortis imago?

Longa quiescendi tempora fata dabunt. Ov.

Ὕπνος δὲ θανάτῳ τις προμελέτησις πέλει.

Ὕπνος τὰ μικρὰ τῷ θανάτῳ μυθήρια.

Somnus mortis præmeditatio quædam est.

Somnus, parva mortis mysteria. vid. dive
Sentent. p. m. 309.

Pf. XCIV. 17. Pf. CXV. 17.

Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ.
Et tu quidem in silentio conditus eris in ter.

Σιγὰ δ' ἐν νεκύεσσι, silentium inter mortuos e
Simonid. sent. p. m. 265.

Et Chaos & Phlegethon loca nocte silentia la
Hinc & filentes umbræ Poëtis dicuntur.

Jer. IX. 1. Thren. II. 18. c. III. 48. 49.

- ὕδατα δάκρυα γέντο.

Undæ factæ sunt lacrymæ.

1. Reg. XVI. 34.

- καὶ σὲ λέγοντι

Μύρεσθαι καλὸν υἱὸς πολυκλαύστοις ῥεέθροισι,

Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον

Ἰέει δακρύεις, αἰνῶ δ' ἐπὶ πένθει τούκῃ.

Te ajunt deplorasse pulcrum filium flebilib
undis, totumque replevisse voce tua mare
nunc iterum alium filium deploras, & tri
luctu contabescis.

Sap. XVII. 19. ἀμφιλαφεῖς κλάδοι κ. τ. λ.

Pf. CIV. 12.

Ἀδόνες αἱ πυκινόισιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις.

Lusc

Luscinia, quæ densis lugent in foliis.

Qualis populea mœrens philomela sub umbra
Amissos queritur fœtus, quos durus arator
Observans nido implumes detraxit; at illa
Flet noctem, ramoque sedens miserabile car-
men

Integrat, & mœstis late loca questibus implet.
Virg. L. IV. Georg. 511. sqq.

Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ὅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοισι,
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυν, αἱ δ' ὑπεφώνευν
Ὀρνίθες.

Luscinia, omnesque hirundines, quas olim
oblectabat, quas loqui docebat, residentes in
arborum ramis, ex adverso alia lamentabantur,
alia vero respondebant volucres.

Luc. XI. 1.

μέλπω μέλος, ἔ ξένος ὠδῶς
Βωκολικῶς, ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαιο σεῖο μαθητῶς.

Carmen cano, non alienus a cantione Bucolica,
quam docuisti tuos discipulos.

2. Sam. I. 26.

ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
Δακρυχέων τεδὸν οἶτον ὀδύρομαι.

Ego in hoc luctu lacrymas fundo, tuumque fa-
tum deploro.

Eph. IV. 9. καταβαίνειν εἰς τὰ κατώτερα
μέρη τῆς γῆς.

Καταβαίνειν ποτὶ τάρταρον, descendere ad inferos.

EX IDYLL. IV.

Gal. IV. 15.

Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,

Ἡ δ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.

Eum quidem colebam sicut oculos meos, &
adhuc veneror ac revereor ex animo.

Eripiet quivis oculos citius mihi, quam te
Contemtum cassa nuce pauperet. Hor. L. II.
Serm. Sat. 5.

Ferre aliquem in oculis i. e. carum habere. Cic.
Gestare in oculis. Ter.

Act. XIII. 10. Rom. I. 29. μετοὶ φθόνος, φόνος.

- - ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνου.

Plenus cædis erat.

Job. XLII. 5.

Τὸς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ἐφθαλμοῖσι

Βαλλομένους ὑπὸ πατρί.

Hos ego infelix oculis meis vidi a patre con-
fixos.

Ὁφθαλ-

Ὁφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἢ δ' ἔασιν ὅσσαν ἀκῆσαι, oculis adspicere, ac auribus vocem audire.

Hel. Θεογ. 701.

- vocemque his auribus hausi. Virg. L. IV.
Æn. 359.

Matth. XXIII. 15. περιάγειν τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν ξηράν.

- - πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
Μόχθων, τὰς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἡδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει.

Illi multorum paratum est opus laborum, quos
terra marique oberrans sustinet.

- - ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν.

Supra terram & mare. Hom. Il. ζ. 308.

Job. XLI. 15. *Ezech. XXXVI. 26.*

- - πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρεα
Καρτερόν ἐν στήθεσσι.

Ex saxo aut ferro animum habens rigidum in
pectore.

Natus es e scopulis, nutritus lacte ferino,
Et dicam, filices pectus habere tuum. Ov.
L. III. Trist.

Pf. XXII. 15. *Thren. II. 19.*

- - σὺ δ' ἡὔτε λείβεαι ὕδωρ
Νύκτας τε κλαίεσαι καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπόσσαι.

Tu

Tu sicut aqua liquefcis, per noctes lugens, &
ex Jove quotquot dies sunt.

Jer. IX. 1.

Νύκτας τε κλαίῃσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπόσσα.

2. Macc. VII. 7. Tob. IV. 4.

ἔδ' ἐν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάαθαι
Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα.

Neque enim culpanda est, si propter filium lu-
geat mater adflictum: quoniam decem men-
sium laborem sustinui, priusquam ipsum adspi-
cerem, quem sub hepate meo habebam.

Matri longa decem tulerunt fastidia menses.
Virg. Ecl. 4.

1. Sam. II. 6. Jer. XXXVIII. 10.

Καί με πυλάρταο χεδὸν ἡγαγεν Ἀιδωνῆος.

Et me adduxit prope munitas habentem por-
tas Plutonem.

Aet. IX. 3. ἑξαίφνης φῶς κ. τ. λ.

Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον.

Subito eluxit supra fossam profundam ignis in-
defessus.

Hebr. XI. 34. ἔσβεσαν δύναμιν πυρός.

Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἡφάισοιο.

Effugere cupiens sævam vim Vulcani. Rom. 2, 3.

Πυρὸς μένος αἰθομένοιο, ignis robur ardentis.

Hes. Θεογ. v. 324.

Πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο, ignis robur indefessi.

id. ib. v. 563.

Exod. II. 12. respexit huc & illuc.

- περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα

Πάπλαινεν, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.

Oculis huc illuc circumspiciebat, ne ipsum
adureret infestus ignis.

Act. XIV. 10. ἀνάσθητι ἐπὶ τὰς πόδας σε
ὀρθός.

- ἔδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,

Ἄλλ' ἄσεμφές ἔκειτο, γέρον ὥσεί τ' αἰμενηνὸς

ὄντε καὶ ἐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπές

Καππεσέειν.

Neque rectus rursus resurgere potuit, sed
immobiliter jacebat, sicut imbecillis senex,
quem etiam invitum coëgit injucunda senectus
concidere.

Coh. XII. 1.

Γῆρας ἀτερπές, injucunda senectus.

Γῆρας κακὸν, δειλὸν, ὀλοὸν, χαλεπὸν, ἀργαλέον

καὶ ἄμορφον, ὀδυνηρὸν, ἐλόμενον, νεσοφόν.

Hæc

Hæc & alia ejusmodi epitheta Poëtæ græci senectuti tribuere consueverunt.

Γῆρας ἐπὶ μὲν ἀπῆ, πᾶς εὐχεται· ἦν δέ ποτ' ἔλθῃ,
μέμφεται· ἔσι δ' αἰεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

Senectutem absentem quilibet exoptat; si quando venerit, incusat; & futura semper melior est. e Menecrate.

Χαλεπὸν τὸ γῆρας ἐστὶν ἀνθρώποις βάρος.
Grave senectus est hominibus pondus.

Gen. XXXII. 26.

· ἥως δὲ παρευτῖκα φαίδιμος ἦλθε.

Aurora statim illustris prodiit.

Jamque rubescebat stellis aurora fugatis. Virg.
L. III. Æn. 521.

Dan. IV. 2. 16.

Τοῖα φίλῃ μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
Παννυχίῃ τὰ δὲ πάντα πρὸς Ἐυρυθῆα τρέποιτο,
Οἶκος ἀφ' ἡμετέρου.

Talia mihi somnia mentem perterruerunt de nocte: verum omnia ad Eurysthea vertantur a domo nostra.

Somnia fallaci ludunt temeraria nocte,
Et pavidas mentes falsa timere jubent. Tib.
L. III. El. 4.

Gen.

Gen. XXXI. 40.

• μοὶ ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν.

Excussus est mihi dulcis somnus ex oculis.

Matth. XXIII. 37. Luc. II. 24.

Ὡς δὲ τ' ἐδύρεται ἔρως ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλυμένοις, ἕς τ' αἰνὸς ἔφης ἔτι νηπιᾶχοντας
Θάμνοισι ἐν πυκινόισι κατεδίει.

Ut queritur avicula ob suos pullos pereuntes,
quos sævus anguis adhuc parvulos in densis ar-
bustis devorat.

Matth. VI. 34.

• πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφο,
Κήδε' ἄλασα λέγεσθαι; τὰ δ' εἰ νῦν πρῶτα κέκλαυ-
ται.

ἔχ ἄλλοις οἷς ἐχόμεθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἡμᾶς
γιγνομένοις;

Quomodo nos vis commovere ambas, intole-
rabiles curas commemorans? quas non nunc
primum deflevimus. Annon sufficiunt, qui-
bus adficimur semper in proximum quemque
diem incidentibus?

Num. XII. 3. sec. versionem germanicam.
Nam vox Hebraica etiam per mansuetum red-
di potest.

Τῷ δ' ἔτις γένητ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων,
 ἔδ' ἔτις σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.

Sed hoc nemo fuit alius miserior viventium,
 neque gustavit suis curis tantum dolorum.

Thren. III. 49.

- δακρύων δὲ πάρεσί μοι ἔδ' ἢ ἔρωή·

Neque lacrymis ulla est quies.

Thren. I. 2.

Ἄλλος μὲν ἐκ ἄν τ' ἑὺφρήναι με παρασάσ
 Κηδεμόνων.

Alius autem nemo me exhilaraverit adstans af-
 finium.

- ἔδ' ἐμοὶ ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ παυρόπολις ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ.

Neque ullus est, ad quem respiciens, ut mulier
 afflicta, carum cor recreare possim.

Ὡς δ' αὖτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινε.

Eodem modo lacrymis albas genas rigabat

Jer. XXXI. 15. Matth. II. 18.

- τὰ δὲ οἱ θαλερώτεραι δάκρυα μῆλων
 Κόλπον ἐς ἡμετέοντα κατὰ βλεφάρων ἔχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων.

Teneriores lacrymæ malis in pulcrum ipsius si-
 num e palpebris fundebantur recordanti libe-
 rorum.

Ruth.

Ruth. II. 22. c. III. 1.

Μύθοισιν πυκνοῖσι Φίλην νυὲν ᾧδε μετηύδα,
Verbis sapientibus caram nurum sic allocuta est:

Φίλον τέκος, cara filia.

μηδὲν σε χειριότερον Φρεσὶν ἤσι
Στέργειν ἢ εἰπέρ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα.

(Sciat,) quod te non minus in animo caram
habeam, quam si mihi ex utero egressa esses,
& mihi unica in domo virgo esses.

Joh. XI. 41. ἔ ἦν ὁ τεθνηκὼς κείμενος.

Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκειν καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι.

Utinam cum filiis simul mortua & ipsa strata
jacuissem.

Matth. XIX. 4. ἄρσεν καὶ θῆλυ. Rom. I.
26. 27. θήλεια.

Θηλύτεραι γυναῖκες, molles mulieres. conf.
Hom. Od. ψ. 166.

Joh. VII. 33. ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν
εἶμι.

Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὄρω παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Ὅτι καὶ ἐν ἡμετέρῳ.

Sed maritum exiguo tempore oculis conspicio
in domo nostra.

Dan. IV. 2.

Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπλοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
 Ὑπνον· δημαίνω δὲ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδῆσα,
 Ἐκπαύλως, μή μοι τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.

Præterea etiam somnium triste terruit me p
 dulcem somnum : quare metuo, cum infesta
 visionem viderim, vehementer, ne quid libe
 injucundum afferat.

Jes. V. 2.

Καρτερόν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς.

Validum vitiferæ elaborans munimentum are

EX IDYLL. V.

Pf. XLVI. 4.

Ἄλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολὺς βυθὸς, αἱ δὲ θάλασσα
 Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα . . . μεμήνη.

Quando resonat canum pelagus, & unda ma
 na incurvata spumat, ac plurimi fluctus ag
 tantur.

2. Cor. II, 25. νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκε

*Matth. VII. 25. Job. VI. 18. ἀνέμῃ μεγάλῃ
 πνέοντος.*

Ἐνθα καὶ ἦν πνεύσῃ πολὺς ὄνεμος, αἱ πίτυς ἄδει

In qua (sylva) magno etiam spirante vento p
 nus canit.

Apoc.

Apos. XII. 17. ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται.

Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ὃ δόμος αἱ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς αἱ πλάγος ἄγρᾱ.

Malam profecto piscator vitam degit, cui domus est navis, & labor in mari, & pisces fallax venatio.

Luc. 5, 9. ἡ ἄγρᾱ τῶν ἰχθύων.

Luc. XXI. 25. ἡχέσης θαλάσσης καὶ σάλας.

Παγᾶς τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκέειν, *fontis vicinum murmur audire.*

Marc. XIII. 37.

Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα, *hæc ego documenta do omnibus.* *Idyll. 7.*

Matth. V. 46. Luc. VI. 32. ἀγαπᾶν τοὺς ἀγαπῶντας.

Στέργετε τοὺς φιλέοντας, *diligite amantes. ibid.*

Luc. VIII. 54. ἡ παῖς, ἐγείρε. *Luc.*

XVIII. 13. ὁ Θεὸς ἰλαάσθητί μοι.

Χαῖρε φίλος, *salve dilecte. Idyll. 7.*

Luc. XIV. 19. ζεύγη βοῶν πέντε.

Ζευγνύειν ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,

Jungere sub jugum patiens collum taurorum.
ex epigr. ejusdem.

EX IDYLL. I. BIONIS SMYRNÆI.

*Pf. XXXVIII. 7. vid. font. Luc. XVIII. 13.
c. XXIII. 48.*

Ἐγρεο δειλαία, κυανοσόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα.

Surge misera, pullata, & plange pectora.

Job. XVIII. 14.

- ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ συγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον.

Abis ad Acherontem, & tristem Regem & in-
mitem.

- - manesque adiit, Regemque tremendum
Nesciaque humanis precibus mansuescere co-
da. *Virg. Georg. IV. 469. 470.*

Job. XX. 8. sicut somnium volabit.

- πόθος δέ μοι ὥς ὄναρ ἔπλη.

Desiderium sicut somnium mihi avolavit.

Matth. XI. 8. Luc. VII. 25.

Καὶ νέκυσ ὧν καλὸς ἐστὶ, καλὸς νέκυσ οἷα καθεύδαι
Καίτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν.

Et licet mortuus, tamen pulcer est: pulcer mor-
tuus, quasi dormiens. Depone eum in mol-
bus vestimentis, in quibus cubabat.

Χλαῖνάν τε μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.

Lænam mollem, & talarem tunicam. Hes. ε. 535.

Verſio Gallica Matth. ii. v. 8. ita habet : Mais qu'êtes vous allez voir ? une homme vetû de précieux vêtemens ? voici ceux qui portent des habits précieux ſont dans les maiſons des Rois.

conf. Luc. 7, 25. ubi οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδύζω καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες dicuntur.

Joh. I. 27. Aet. XIII. 25.

Χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, alius calceamentum Adonidis ſolvit.

Thren. V. 15.

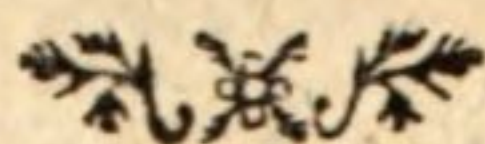
- - ἐκέτι δ' Ὑμῶν,

Ὑμῶν ἐκέτ' αἰεδόμενον μέλος, ἄδεται, αἰ' αἰ.

Non amplius hymen ; hymen non amplius cantilena eſt : ſed cantatur ah ! ah !

Joh. XIX. 2. ἱμάτιον πορφυρῆν.

Πορφυρέοις ἐνὶ Φάρεσι καθεύδειν, in purpureis veſtibus dormire.

Cant. VIII. 1.

- μεῖνον, πανύστατον ὥς σε κιχείω,

Ὡς σε περιπλύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.

Mane, ut te poſtremum inveniam, ut te amplectar, & labra labris miſceam.

Gen. XXVII. 26.

- τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον, *jani pos-*
mo me osculare.

Jer. XXII. 18. c. XXXIV. 5. (Hoi Adón.)

Ὡρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἱ τὸν Ἀδων
Montes omnes & quercus dicunt: Ah Adon

1. Reg. XVIII. 26.

Καὶ μὴν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφίσιν ἐκ ἐπακέρει.
Cantu ipsum invocant: at ille non exaudit.

Hebr. VI. 1. ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα.

- - δι' ὄγκου μακρὰ φορεῖται, *per long-*
valles fertur.

Jes. V. 14.

- τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρέει.

Quicquid pulcrum est, ad te, (Proserpina,) c-
volvitur.

1. Cor. XV. 32. θηριομαχεῖν.

Θηρεῖ παλαίειν, *cum feris congredi.*

Joh. XI. 2. ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρω.

ῤαῖνε δὲ μιν μύρτοισιν, ἀλείψασι, ῤαῖνε μύρτοισιν.

Riga ipsum myrtis, variis olei generibus, r-
unguentis.

EX IDYLL. II.

Matth. XXVII. 39. Sir. XII. 19. (17.)

- - ὁ πρέσβυς

Μειδιόων κίνησε κόρη.

Senex subridens movit caput.

Eph. IV. 13.

- - ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης, si viri mensuram attigeris.

Ἄλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἡβης μέτρον ἴκοιτο, cum adolevisset, & pubertatis terminum attigisset. Hes. ε. 131.

Ἡβης μέτρον ἔχεν. id. ε. 436.

Luc. XIX. 30. εἶπ' ὃν (πῶλον) εἰς πρόποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε.

- - αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ

Ἐλθὼν ἐξαπίνης κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.

Ipse sua sponte accedens subito capiti tuo insidebit.

EX IDYLL. III.

Act. XXVII. 23.

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέσα,
Νηπίαχον τὸν ἔρωτα καλῶς ἐκ χειρὸς ἀγοῖσα,

Ἐς χθόνα νευσάζοντα.

Magna mihi Venus adhuc dormienti adstitit
infantem Amorem pulcra manu ducens, in te-
ram nutantem.

Act. XIX. 28. 34. 35. μεγάλη ἡ Ἀρτεμις
Ἐφεσίων.

Ἄ μεγάλη Κύπρις, magna Venus.

Magnus Apollo. Virg. Ecl. 3. v. 104.

Gentes veri Dei ignaræ fictis suis Numinibus
nomen MAGNI attribuerunt, cum tamen isti
soli Deo trinuni & Christi competat, utpote qui
est ὁ μέγας Θεός. Tit. II. 13. conf. Jer. 10.
Ps. 95. 3. Ps. 147. 5.

2. Thess. II. 15. παραδύσεis ἐδιδάχθητε.

Ὅσσοι - μὲν ἐδίδασκεν, πάντ' ἐδιδάχθη.

Quæcunque me docebat, cuncta didici.

EX IDYLL. IV.

Joh. X. 4. 5.

· · ἐκ ποδῶς αὐτῶν ἔπονται.

Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχῶν τις ἔχων ἀνέρας οὐκ ἠδὲν,

τῆνον ὑπεκφεύγοντι.

Vestigia ejus sequuntur. Ac si quis ingenio pro-
dic

ditus inamabili (Mufas) sequatur, illum refugiant.

Job. XXI. 24.

Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὃς ἐπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Quod hic sermo plane verus sit, ego testis sum.

EX IDYLL. V.

Præpositio *εἰς* sæpius etiam in sacris novi fœderis scriptis pro *ἐν* ponitur.

Ἀνύειν χρόνον ἐς εὐφροσύνην καὶ χάρματος, tempus consumere in lætitia & gaudio.

ὅκ ἐν' ἐς αἶδην ὄλβον ἔχειν, καὶ χρήματ' ἀγέοθαι,
Non licet in inferno opes habere, vel pecuniam colligere. Phocyl. sent. v. 105. Act. 2. v. 27.

Job. XIV. 1.

Χρόνος ἐς βίον βραχύς καὶ μῆων πάντων, tempus ad vitam transigendam breve & minus omnibus.

Pf. XC. 12.

Ἐς πόσον ἃ δειλοὶ καμμάτων καὶ εἰς ἔργα πονεῦμες;
ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
βάλλομες, ἰμείροντες αἰεὶ πολὺ πλήρονος ὄλβου;
Λαθίμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεθα.

Quam diu vah miseri in labores & opera nos fatigamus ? & quousque animum ad lucra & artes adplicamus , semper desiderando multo majores opes ? omnes sane obliti sumus, mortales nos esse.

EX RELIQUIS BIONIS FRAGMENTIS.

Eph. V. 29. 1. Thess. II. 7. θάλλπειν.

· χεῖμα δύσεργον · ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὄκνῳ.

Hyems ad opera pigra ; quoniam & hyeme multi, dum se calefaciunt, oblectantur otio & pigritia.

Phil. I. 22. τί αἰρήσομαι, ἔ γινωρίζω.

· · · ἐπεὶ τί τοι φεῖν
Αἰρεῖται.

Dic, quid tibi animus eligat ?

Act. XXI. 39. ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι.

· λαλέειν γὰρ ἐπέτρεπεν ἡ χολὰ ἡμῖν.

Loqui enim permittit otium nobis.

Apos. VII. 16.

· Ἀνίκα μήτε κρύος μηθ' ἄλιος ἄμμι βαρύνει.

Ubi neque frigus, neque sol nos gravat.

Ad-

Adpendicis loco ea, quæ jam subsequuntur, & rursus non unius ejusdemque sunt generis, adjiciam.

Pf. II. 4. Tob. V. 19. ὁ ἐν τῷ ἐρανῷ κατοικῶν
Θεός. conf. *Job. XIV. 2.*

- - ὅς ὑπέρτατα (ὀλύμπια) δώματα ναίει,
Qui supremas (cœlestes) domos incolit. *Hef.*
ε. v. 8. & 110.

Luc. XII. 19. ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά.

Ὡς τέ σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν εἶντα,
Ut in annum quoque satis haberes, etiam otiosus. *id. ε. 44.*

Jes LXV. 20.

Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
ἐτρέφετ' αὐτόθλων, μέγα νήπιος, ὧ ἐνὶ οἴκῳ.

Sed centum annis puer apud matrem sedulam
nutriebatur crescens, valde rudis, domi suæ.
Hef. ε. 129.

Pf. XLVIII. 11. Rom. X. 18. εἰς τὰ πέρατα
τῆς οἰκουμένης.

- - εἰς πείρατα γαίης, ad terræ fines. *Hef.*
ε. 167.

- - με-

μεγάλης ἐν πείρασι γάιης. id. Θεογ. 622

Jer. IX. 4. 5.

ἐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
ἐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.

Neque hospes hospiti, neque amicus amicus
neque frater amicus erit, ut antehac. H
ε. 181.

Vivitur ex rapto, non hospes ab hospite tutus
Ov. Met. I.

Sir. III. 14. 16. 1. Tim. V. 4. Sir. VII. 29.

Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπλήρια δέναι,
Senibus parentibus educationis præmia redde
Hes. ε. 186.

Τοκεῦσι θρέπια φίλοις ἀποδέναι. Hom.

Pf. XXXVII. 25.

ἐδὲ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ἀπηδεῖ,
ἐδ' ἄτη.

Nec unquam justos inter homines fames vorax
satur, neque noxa. Hes. ε. 228.

Pf. VII. 16. 17. Pf. IX. 16. Job. V. 12. 13.

Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων·
Ἡ δὲ κακὴ βελὴ τῷ βελεύσαντι κακίση.

Sibi ipsi mala fabricatur vir, alii mala fab
car

cans : malumque consilium ei, qui concepit,
pessimum. Hes. ε. 263.

Pœna reversura est in caput ista tuum. Ov.

In laqueos auceps decidit ille suos. id.

Exod. XX. 5. 6. Prov. XX. 7.

Ὅς δὲ κε μαρτυρήσιν ἐκῶν ἐπίορκον ὁμόσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβας, νήκεσον αἰάσθῃ,
Τῷ δὲ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέλειπται.
Ἄνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.

Qui vero testimoniis volens perjurium jurando
mentietur, adversus justitiam delinquens, im-
medicabiliter læditur, atque ejus obscurior po-
steritas postea relinquitur. Viri autem justī ge-
neratio apud posteros præstantior. Hes. ε. 280.

In prolem dilata ruunt perjuria patris. Claud.

Νῦν μὲν δὴ τῷ Πατρὸς αἰκνέει τίσετε λῶσθην.

Nunc quidem Patris fœdam luetis injuriam.
Hom. Il. λ.

Ἐυσεβέων παίδεσσι τὰ λῶία, δυσσεβέων δ' ἔ.

Piorum liberis bona eveniunt, impiorum vero
non. Theocr. Idyll. 26. v. 32.

Prov. X. 4. c. XIX. 15.

Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.

Ἐξ

Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.

Fames namque semper ignavo comes est viro;
ex laboribus autem viri evadunt pecorosi &
opulenti. Hes. ε. v. 300. & 306.

Sir. VII. 16.

- - ἐργάζεο, νήπιε Πέρση,

Ἔργα, τά τ' ἀνθρώποισι Θεοὶ διετεκμήσαντο.

Labora, stolide Persa, opera, quæ hominibus
Dii destinarunt. Hes. ε. 395.

Rom. XI. 34. τίς ἔγνω νῦν Κυρίῃ;

Ἄλλοτε δ' ἄλλοῖος ζηνὸς νόος Ἀιγιοχίου.

Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.

Aliaſ vero alia Jovis mens Ægiochi: sed mor-
talibus hominibus eam deprehendere difficile.
Hes. ε. 481.

Judith. X. 3.

Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χροά, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρῖσασμένη.

Bene lota tenerum corpus, & pingui oleo un-
cta. Hes. ε. 520.

Sir. XL. 1.

- - εἰσόκεν αὐθις

Γῇ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκη.

Donec rursus terra omnium mater fructum
omnigenum proferat. Hes. ε. 560.

Hes.

Thes. XXXV. 3.

Ἀναψύξαι φίλα γένατα, refocillare cara genua. Hes. ε. 606.

Pf. CIV. 15. Sir. XXXI. 34. 35.

Δῶρα Διωνύσῃ πολυγηθέος, dona lætitiæ datoris Bacchi. Hes. ε. 612.

Sæpe ego tentavi curas deponere vino. Tib.

Vina parant animos, faciuntque coloribus aptos,
Cura fugit multo diluiturque mero.

Tunc veniunt risus, tunc pauper cornua sumit:
Tunc dolor & curæ, rugaque frontis abit.

Ov.

Bacchus & agricolæ magno confecta labore
Pectora tristitiæ dissoluenda dedit.

Bacchus & afflictis requiem mortalibus affert,
Crura licet dura compede pulsa sonent. Tib.

Ὅταν πίων τὸν οἶνον,

Εὐδῶσιν αἱ μέριμναί. Anacr. Od. 25.

Prov. XXII. 2.

Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσὶ δίδωσι,

Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat. Hes. ε. 636.

Luc. XXI. 29. 30.

Ἡμὸς δὲ τὸ πρῶτον ὅσον τ' ἐπιβάσῃ κορώνη

Ἰχθυος

Matth. XXVII. 24.

Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.

Manus lotus amoena aqua limpida. Hes. ε. 737.

*Ah! nimium faciles, qui tristia crimina cædis
Fluminea tolli posse putatis aqua. Ov. L. II.
Fast.*

2. Tim. III. 1. καιροὶ χαλεποί.

*Ἡμέραι χαλεπαί τε καὶ αἰνά, dies difficiles &
graves. Hes. ε. 800.*

Αποκ. I. 14.

Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο.

*Et quasi quidam ignis ex oculis effulgebat.
Hes. α. 72. conf. v. 145.*

- - oculis micat acribus ignis. Virg. L. XII. Æn.

1. Sam. XVII. 38.

*Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυε
Καλόν.*

*Mox & thoracem pectori induit pulcrum.
Hes. α. 124.*

Psf. VII. 12.

- πολλοὶ δ' ἐντοθεν οἶσοι

Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.

*In hac (pharetra) multæ erant sagittæ horrendæ,
mortis vocem reprimentis datrices. Hes. α. 130.*

Jes. IX. 5.

Εἴμα δαφείνεον αἵματι Φωτῶν, vestis cru-
sanguine virorum. Hes. α. 159.

Joh. XXI. 15. 16. σὺ οἶδας.

- σὺ δ' εὖ μάλα οἶδα καὶ αὐτός.

Tu vero satis hoc scis etiam ipse. Hes. α.

Deut. XXXIV. 6.

Τῷ δὲ τάφῳ καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησε, illius se-
crum & monimentum obscurum reddo
id. α. 47

Tit. I. 12. ex Epimenide.

- κακ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον.

Mala probra, ventres solum. Hes. Θεογ. 2

Vivite lurcones, comedonex, vivite ventri-
Luci

Tit. I. 2. ὁ ἀψευδὴς Θεός.

Ἀψευδὴς καὶ ἀληθής. Hes. Θεογ. 233.

Matth. V. 45.

Ἡὼ, ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει,

Aurora, quæ omnibus terrestribus lumen p-
bet. Hes. Θεογ. 372.

Pf. CXLVIII. 3. stellæ lucis.

Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ' ἐρανόσ ἐσεφάνο

Al

Astraque fulgentia, quibus cœlum cinctum est.

Hes. θ. 382.

Pf. CIII. 11. Hes. LV. 9.

- - ὅσον ἔρκενς ἔς' ἀπὸ γαίης.

Quantum cœlum distat a terra. Hes. Θεογ. 720.

- - sidera terra

Ut distant, & flamma mari: sic utile recto.

Lucan.

*Sir. XXII. 10. ἐπὶ νεκρῷ κλαῦσον, ἐξέλιπε
γὰρ φῶς.*

- θάνατος δὲ καὶ ἐκπύγλας περ ἔοντας

Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο.

Mors vero, tametsi stupendi essent, invasit
atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

Hes. ε. 153.

Ἀυτῶγρετοι λείπεσιν ἡλὶς φάος, sua sponte lu-
men solis relinquunt. Simonid. sent. p. m.

263.

Luc. VI. 38. δίδοτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν.

Καὶ δόμεν, ὅσκειν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅσκειν μὴ δῶ.

Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδῶτῃ δ' ἔτις ἔδωκεν.

Et da ei, qui dederit, neque da, qui non de-
derit.

Datori namque est, qui dat, non danti vero
nemo dat. Hes. ε. 352.

Sir. XIII. 1. 1. Cor. XV. 33.

- - κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
 Καὶ μετὰ τοῖσιν πίνε καὶ ἔθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
 Ἴζε, καὶ ὀνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
 Ἐθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐθλὰ μαθήσεαι· ἦν δὲ κακοῖσι
 Συμμιχθῆς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
 Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει.

Cum malis ne conversare viris, sed semper cum bonis conversare: & cum eis bibe & comede, & cum eis sede: & place illis, quorum magna potestas est. A bonis enim viris bona disces: si vero malis commiscearis, perdes &, quam habes, mentem. Hæc cum didiceris, cum bonis conversare. Theogn. Gnomol. v. 31. conf. etiam v. 1167.

Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐθλῶν νεικεσῆρα.
 Neve malorum socius (sis,) neque bonorum conviciator. Hel. ε. 714.

Σοφοῖς ὁμιλῶν, καὶ τ' ἐκβήσῃ σοφός.
 Κακοῖς ὁμιλῶν, καὶ τὸς ἐκβήσῃ κακός.
 Si cum sapientibus conversaris, etiam ipse eris sapiens;
 Si cum malis conversaris, etiam ipse eris malus.
 Menand.

1. *Joh. III. 18.*

Ἀλλὰ δέκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
Χρῆμα δὲ συμμίξης μηδενὶ μηδοτιῆν.

Sed videaris quidem omnibus lingua amicus
esse, rem vero communices nemini ullam.

Theogn. v. 63.

Μὴ μ' ἔπessin μὲν σέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας
ἄλλη,

Ἐι με φιλεῖς, καὶ σοὶ πιστὸς ἔνεσι νόος.

Ne me verbis quidem cole, mentem autem
habe & præcordia alibi, si me amas, & tibi fi-
delis inest mens. id. v. 87.

Sir. VI. 10.

Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.

Ἐν δὲ σπερδαίῳ πράγματι παυρότεροι.

Multi sane potus & cibi sunt amici; in seria
autem re pauciores (sunt amici.) Theogn. 115.

Prov. XXII. 2.

Οὐδεὶς Κύρν' ἄτης καὶ κέ δεος αἴτιος αὐτός,

Ἀλλὰ Θεοὶ τέτων δώτορες ἀμφοτέρων.

Nemo, Cyrne, damni & lucri causa ipse est:
sed Dii horum datores amborum. Theogn. 133.

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω,

Ἀλλοτε μὲν πλετεῖν, ἄλλοτε δ' ἑδὲν ἔχειν.

Jupiter sane libram inclinat alias alii, interdum

quidem ditescere, interdum vero nihil habere
id. v. 157.

Prov. XXVIII. 6.

Βέλεο δ' εὐσεβέως ἐλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἡ πλαστεῖν ἀδίκως χρήματα πασπάμενος.

Fac, malis iuste paucis cum facultatibus vivere
quam dives esse, iniuste opes adeptus. Theogn.
v. 145.

Sir. XXXI.

Οἶνόν τοι πίνειν πελὺν, κακόν· ἦν δὲ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισαμένως, ἔ κακὸς, ὅλλ' ἀγαθός.

Vinum sane potare multum, malum est:
vero quis ipsum potarit prudenter, non i-
lum, sed bonum est. Theogn. v. 211. conf.
v. 509.

Job. XVII. 13.

Ὅταν θνοφεροῖς ὑπὸ κεῦθμασι γαίης
Βῆς, πολυκακύτεις εἰς αἰδοοο δόμεις.

Postquam tenebrosas sub latebras terræ ive-
luctuosas in Ditis domos. Theogn. v. 243.

Matth. X. 42. ποτήριον ψυχῆς scil. ὕδατος.

Ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνεσι τοκήες.

Frigidam mihi apud eam cari bibunt paren-
Theogn. v. 263.

Pf. XVIII. 26. 27.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτος.

Inter insanos maxime insanio, sed inter justos
omnium hominum sum justissimus. Theogn.
v. 313.

Sir. II. 5.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
Γινώσκουσ' ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον.

In igne quidem aurum & argentum periti viri
cognoscunt: viri autem vinum indicat men-
tem. Theogn. v. 499.

Act. V. 39. μήποτε καὶ Θεομάχοι εὐρεθῆτε.

Ὅυκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχεσάσθαι,

Ὅυδὲ δίκην εἰπεῖν· ἔθενι τῷτο θέμις.

Non licet mortalibus adversus immortales pu-
gnare, neque in jus vocare: nemini hoc fas
est. Theogn. v. 687.

Χρὴ δὲ πρὸς Θεὸν ἐκ ἐρίζειν.

Oportet contra Deum non contendere. Pind.

Cob. XI. 10.

conf. B. D. Geieri Comment. in h. l.

Ἀψα γὰρ, ὥς ἐ νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη,
Ὅυδ' ἵππων ἐρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη.

Statim enim, tanquam cogitatio, præterit splendida pubertas, neque equarum impetus est velocior. Theogn. v. 979.

ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ.

Brevis est (flos juventutis) velut somnium.
id. v. 1014.

Sir. III. 1.

Σοὶ δ' αὖ οἷά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
Ἐθλάει· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλλει.

Tibi vero veluti puero caro præcepta dabo ipse bona: tu vero animo & mentibus hæc immitte. Theogn. v. 1045.

Luc. II. 19.

σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλλει.

Sensibus hæc imis, (res est non parva,) reponas. Virg. Ecl. 3. v. 54.

Sir. I. 26.

Κύρνε, Θεὸς αἰδῶ καὶ δεΐδιθι· τῷτο γὰρ ἄνδρα
Ἐργεῖ μὴθ' ἔρδειν, μὴτε λέγειν ἀσεβῆ.

Cyrne, Deos reverere, & time, hoc enim virum cohibet neque facere, neque dicere impia. Theogn. v. 1181.

Rom. XII. 15.

Μὴ ποτε παρὰ κλάισι καθεζόμενοι γελάσωμεν.

Ne-

Neque unquam juxta lugentes (nos) sedentes
rideamus. Theogn. v. 1217.

Rom. II. 15.

Conscia mens ut cuique sua est ; ita concipit
intra

Pectora pro meritis spemque metumque
suis. Ov. L. I. Fast.

Pf. LXXII. 17.

Dum juga montis aper, fluvios dum piscis ama-
bit ;

Dumque thymo pascentur apes, dum rore ci-
cadae,

Semper honos, nomenque tuum, laudesque
manebunt. Virg. Ecl. 5.

Quem referunt Musæ, vivet, dum robora tellus,
Dum cœlum stellas, dum vehat amnis aquas.

Tib. I. 4.

In freta dum fluvii current, dum montibus
umbræ

Lustrabunt convexa ; polus dum sidera pascet,
Semper honos, nomenque tuum, laudesque
manebunt. Virg. Æn. I. 611.

Jes. XXX. 21.

Εἶμι παρὰ σωθὴν ὁρθὴν ὁδὸν, ἐδετέρωσε κλινόμενος.

Eo ad amussim rectam viam, neutram in par-
tem inclinans. Theogn. v. 939.

Jes. XXXIV. 13.

Dirarum nidis domus opportuna volucrum
Virg. Æn. VIII. 235.

1. Cor. VII. 31.

Utere quæsitis, se ne videaris abuti. Cato.

Pf. I. 4.

Tu levior foliis, tunc cum sine pondere succo
Mobilibus ventis arida facta volant. Ov.

Verba puellarum foliis leviora caducis,
Irritaque, ut visum est, ventus & aura f
runt. id.

Deut. XXXII. 39. Hos. VI. 1.

Una manus vobis vulnus opemque feret. C

Sir. VII. 39. (40.)

Vive memor lethi. Pers. Sat. 13.

Vive memor, quam sis ævi brevis. Hor. L.
Serm. Sat. 6.

- - μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις. Phocyl. se

1. Cor. XVI. 13.

Fortiaque adversis opponite pectora rebu
Hor.

Sir. XI. 30.

- - sed scilicet ultima semper

Expectanda dies homini est, dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.
Ov. Met. III.

Sir, II. 5.

Explorant adversa viros, perque aspera duro
Nititur ad laudem virtus interrita clivo. Sil.
L. IV.

Omnia purgat edax ignis, vitiumque metalli
Excoquit. Ovid. L. IV. Fast.

Scilicet ut fulvum spectatur in ignibus aurum,
Tempore sic duro est inspicienda fides. id.
Trist. I. 4.

Matth. IX. 12.

Si valeant homines, ars tua, Phœbe, jacet. Ov.
Trist. IV. 3.

Firma valent per se, nullumque Machaona qua-
runt,

Ad Medicam dubius confugit æger opem.
id. L. III. de Ponto.

ὡς κακῶς ἔχει

Ἄπας ἰατρὸς, ὃν κακῶς μηδεὶς ἔχει.

O quam male Medicus se habet, quum, ne-
minem male se habere, contigit. Philem. sent.
p. m. 323.

Pf.

Pf. CXIX. 120.

Obstupuere animi, gelidusque per ima cucur
Ossa tremor. Virg. L. II. Æn.

1. Cor. IX. 27.

Quæ culpæ soles, ea ne tu feceris ipse. Ca

Matth. XXII. 12.

Qui sic intrabas, hospes an hostis eras? C
Ep. 16. Her.

Job. X. 37. 38.

Non opus est verbis, credite rebus, ait. Ov

Tob. III. 23.

Χειμῶν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς εὐδίαν.

Tempestas facile mutatur in serenitatem.
Menand.

Nube solet pulsa candidus ire dies. Ov.
II. Trist.

Cum voluit, toto glomerantur nubila cœlo.

Cum voluit, puro fulget in orbe dies. i

Nil adeo fortuna gravis miserabile fecit,

Ut minuant nulla gaudia parte malum.

Nulla dies adeo est australibus humida nimbo

Non intermissis ut fluat imber aquis. id.

IV. de Ponto

1. Petr. V. 8.

Impastus stabula alta leo ceu sæpe peragrans

(S

(Suadet enim vefana fames,) &c. Virg. Æn.
L. X. v. 723.

Exod. XX. 10.

Luce sacra requiescat humus, requiescat arator,
Et grave suspenso vomere cesset opus.
Solvite vincla jugis, nunc ad præsepia debent
Plena coronato stare boves capite.
Omnia sunt operata Deo, non audeat ulla
Lanificam pensis imposuisse manum. Tib.
L. II. Eleg.

Jeb. I. 21. Cob. V. 14.

Haud ullas portabis opes Acherontis ad undas,
Nudus ad infernas stulte vehere rates. Prop.
L. III.

Ὅυκ ἐν' ἐς αἰδῆν ὀλβον ἔχειν, καὶ χρημάτων ἀγεῖν.
Non licet in inferno opes habere, vel pecu-
niam colligere. Phocyl. sent. p.m. 169.

Pf. LI. 18. Jesh. I. 11.

Non bove mactato cœlestia Numina gaudent,
Sed, quæ præstanda est & sine teste, fide. Ov.

Eph. IV. 26.

Sed nunquam dederis spatiosum tempus in
iram. Ov.

Jesh.

Jes. LX. 2.

Jam color unus inest rebus, tenebrisque teg-
tur omnia. *Ov. L. IV. Fast.*

Sir. XLI. 16.

Scinduntur vestes, gemmæ franguntur &
rum,
Carmina, quam tribuent, fama perennis
Ov.

Ebr. XIII. 5.

Ἀρκεῖσθαι παρῆσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.
Esto contentus præsentibus, & ab alienis al-
ne. *Phocyl. sent. v. 4.*

Fac, vivas contentus eo, quod tempora p-
bent. *Cato.*

1. Tim. VI. 10.

Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἀπάσης.
Avaritia mater est universæ malitiæ. *Pho-*
sent. v. 58.

- - quid non mortalia pectora cogis
Auri sacra fames? *Virg. Æn. III. 56.*

Πηγὴ καὶ ῥίζα τῆς καλοκαγαθίας τὸ νομίμη-
χεῖν παιδείας, fons & radix est omnis hone-
tis, legitimam consequi institutionem.
tarch. Pædagog. c. 7.

Matth. XIII. 22. ἡ ἀπάτη τῶ πλέτθ.

Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἀργυρος ἀνθρώποισι.

Aurum semper deceptio est & argentum hominibus. Phocyl. v. 39.

1. Tim. VI. 15. Rom. XVI. 27.

Εἷς Θεὸς ἐστὶ σοφὸς, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.

Unus Deus est sapiens, potens simul & maxime beatus. Phocyl. v. 49.

Deut. XXII. 6.

Μηδὲ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέσθω.

Neque quis aves e nido simul omnes auferat. Phocyl. v. 80.

Gen. III. 19. Sir. XVII. 1. 2.

Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν Ἀνόμενοι κόνις ἐσμέν.

Corpus ex terra habemus, & omnes in eam resoluti pulvis sumus. Phocyl. v. 102.

Rom. XII. 11. τῷ καιρῷ δελεούμενοι.

Καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπνέειν ἀνέμοις.

Tempori servias, nec repugnes ventis. Phocyl. sent. v. 113.

Hebr. IV. 12.

Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρε.

Ratio telum est homini penetrabilius ferro. Phocyl. v. 117.

2. Thess.

2. *Thess. III. 12.*

Ἔργάζεο, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσης.

Πᾶς γὰρ ἄεργος ἀνὴρ ζῶει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.

Labora, ut de proprio labore partis vivas:
Omnis enim piger homo de furtivis vivit ma-
nibus. Phocyl. v. 143.

Sir. XXV. 1. 2.

- - τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον,

Ἡ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέη φίλᾳ γήραος ἄχρει,

Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἀνδριχᾷ νεῖκος;

Quid enim suavius & præstantius, quam si viro
consentit cara uxor usque ad senectam, & ma-
ritus suæ uxori, neque inter eos incidit con-
tentio. Phocyl. v. 180.

Eph. V. 33. Col. III. 19.

Στέργε τὴν ἄλοχον, ama tuam conjugem.

Phocyl. sent. v. 180.

Eph. VI. 4. Col. III. 21.

Παισὶ δὲ μὴ χαλεπᾶνε τοῖς, ἀλλ' ἥπιος ἴθι.

Liberis tuis ne sis difficilis, sed placidus. Pho-
cyl. v. 191.

1. *Cor XI. 14.* ἀνὴρ ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ
ἐστίν.

Ἄρσεσιν ἐκ ἐπέοικε κόμη, *viris non congruit*
coma. Phocyl. v. 196.

Lev.

Lev. XIX. 32. 1. Tim. V. 1. 1. Job II. 13.

Ἀιδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἵκειν δὲ γέροντι
Ἐδρης καὶ γερόων πάντων· γενεῇ δ' αὐτάλαντον
Πρέσβυν ὁμήλικα Πατὴρς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.

Reverere canos circum tempora, cedeque senibus sede & honoribus omnibus, genere vero præstantem senem grandævum paribus cum Patre honoribus venerare. Phocyl. v. 202.

Magna fuit capitis quondam reverentia cani,
Inque suo pretio ruga senilis erat.

Verba quis auderet coram sene digna rubore
Dicere? censuram longa senectū dabat. Ov.
L. V. Fast.

1. Tim. IV. 15. Ταῦτα μελέτα, ἐν τέτοις ἴσθι.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα, τέτων χρηρῶν σε.

Hæc elabora, hæc meditare, hæc te amare decet. Pythag. sent. v. 45.

Sir. III. 9. Eph. VI. 2.

Τές τε γονεῖς τίμα, τές τ' ἀγχισ' ἐκγεγαῶτας.

Parentes honora, & qui genere tibi proximi sunt. Pythag. v. 4.

Prov. XVI. 32. ὁ κρατῶν ὀργῆς.

- κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,

Γαστὴρς μὲν πρῶτισται, καὶ ὕπνῳ, λαγνείης τε,

Καὶ θυμῷ.

Cæterum his superior esse assuesce: ventre
dem primum, & somno, & libidine, &
cundia. Pythag. v. 9.

Vince animos, iramque tuam, qui cætera
cis. Ov. Ep. 3. Heroid.

Ira furor brevis est, animum rege, qui
paret,

Imperat. Hor.

*Hebr. IX. 27. ἀπέκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ
ἀποθανεῖν. Sir. VIII. 8.*

- γινῶθι μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασιν.

Scias, quod omnibus fato decretum sit m
Pythag. v. 15

Βροτοῖς ἅπασιν κατθανεῖν ὀφείλεται. vid. div
Sent. p. m. 285

- Sed omnes una manet nox,
Et calcanda semel via lethi. Hor. I
Carm. Od. 28

Exod. XX. 5. Job. V. 4.

Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον, εἰ δὲ φύγῃ
Ἄυτοί, μηδὲ Θεῶν μοῖρ' ἐπιᾶσαι κίχην.

Ἦλυθε πάντως, αὐτίκ' ἀνάιτια ἔργα τίνεσιν
Οἱ παῖδες τέτων ἡγεμόνων ὀπίσω.

Verum hic quidem statim pœnas dat, ille
posterum. Et si effugisse videantur aliqui,

que fatum ipsos Deorum invaserit; omnino tandem venit, atque immeriti facinora luunt vel liberi primorum autorum. Solon. sent. v. 29.

Sir. XLI. 16.

Ὅυδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπώλλυται, εἰδ' ὄνομ' αὐτῆ,
Ἄλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος.

Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipsius: sed quamvis sub terra sit, manet immortalis. Tyrt. sent. p. m. 211.

Pf. CXLVIII. 12.

Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι, ἡδὲ γέροντες.

Hunc lugent pariter juvenes senesque. Tyrt. sent. p. m. 211.

Πᾶντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι, ἡδὲ παλαιοί.

Ipsium ex æquo omnes juvenes & senes colunt. id. p. m. 213.

1. Cor. VII. 34. 40.

Καλὸν μὲν, δέμας ἀγνὸν ἔχειν, ἀδμῆτά τε μίμνειν
Παρθενικὴν, καθαροῖσί τ' αἰεὶ μελεδήμασι χαίρειν.

Pulcrum sane est, corpus castum habere, intactamque manere virginem, & puris semper cogitationibus delectari. Naumach. sent. v. 1. 2.

Jer. VI. 14.

ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε

Ἡθαί, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἀπάσαιν ἔχει.

In pace vobis videmini sedere : sed bellum totam regionem infestat. Tyrt. sent. p. m. 213.

1. Cor. XV. 33.

Κεδνὰ κακοὶ φθείρῃσι γυναικῶν ἥθεα μῦθοι.

Castos mulierum mores pravi sermones corrumpunt. Naumach. sent. p. m. 227.

1. Tim. II. 9. 1. Petr. III. 3.

Μὴ σύ ποτε χρυσῷ περιμαίneo, μήτ' ἐπὶ δειρῆς
Πορφυρέην ὑόκινθον ἔχοις, ἢ χλωρόν ἰασπιν,
Τοῖς ἐπιφυσιόωσι δαλίφρονες, ἀλλὰ σὺ κόσμος
Παρθένε τῆυσίε μὴ δέυεο, μηδὲ κατόπλῳ
Χειρὶ διακρίνῃσα τεὴν ἀυγάζεο μορφήν.

Μηδὲ κόμης περίαλλα πολυχιδέας πλέκε σειράς.

Nec afficiaris nimis auri studio: neque in collo purpureum hyacinthum geras, viridemque jaspin, quibus stulti superbiunt. Tu vero ornatu, o virgo, inani non indigeas, neque in speculo manu discernens tuam contempleris formam: sed neque circa comas multiplices necte nodos. Naumach. sent. p. m. 227.

Πλοχμοὶ θ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.

Capilli, qui auroque & argento revincti erant.

Hom. Il. ε. 52.

Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, καὶ ἡ χρυσία.

Mulieri ornatus mores sunt, & non ornamenta aurea. vid. divers. sent. p. m. 277.

Sir.

Sir. XIV. 19.

Ἡμεῖς δ', οἷά τε φύλλα· φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' αἰψ' αὐγὴ αὖξεται ἡελίς.

Nos autem velut folia, (quæ) producit floridum tempus veris, cum subito splendor solis augetur. Mimnerm. sent. v. 1.

- - Σοί γε βροτῶν ἔνεκα πολεμίζω
Δειλῶν, οἱ φύλλοισιν εἰκότες, ἄλλοτε μὲν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρέρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι.

Tecum hominum gratia dimico miserorum, qui foliis similes interdum quidem florentes sunt, terræ fructum comedentes, aliquando autem rursus pereunt excordes. Hom. Il. φ. 463.

Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Simo-
nid. sent. v. 3. & Hom.

Ώς. III. 2. Πολλὰ γὰρ πλάνοιμεν ἅπαντες.
Ἦ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνοοι πελόμεθα
Ἄνθρωποι.

Omnes profecto erramus animis homines.
Rhian.

Luc. II. 19.

Παῦροί μιν θνητῶν ἔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο.

Hanc (sententiam) pauci homines perceptam
auribus pectore condunt. Simonid. sent. v. 4.

Jes. XXIV. 18.

‘Ο δ’ αὖ θάνατος ἐφῆκε τὸν φυγόμαχον.

Mors etiam bello elapsum comprehendit. Si-
monid. sent. p. m. 265.

Mors & fugacem persequitur virum :
Nec parcit imbellis juventæ
Poplitibus, timidoque tergo. Hor. L. III.
Carm. Od. 2.

Gen. XLVII. 9.

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς, vitæ quidem
tempus est breve. Simonid. sent. p. m. 265.

Luc. I. 37.

Ταῖς δὲ πάντας Θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον εἶδέν.

Linus.

Rom. XIII. 1. 4.

Εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἔμψυχος Θεῶ.

Imago Rex est animata Dei. vid. divers. Sent.
p. m. 271.

Phil. II. 16. ἐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, εἰς
κενὸν ἐκοπίασα.

*Ανὴρ ἄβελος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.

Vir inconsultus frustra laborat currens. vid.
divers. Sent. p. m. 273.

Prov.

Prov. XVIII. 22.

Γυναικῆς ἐθλῆς ἐπιτυχεῖν ὁ ῥάδιον.

Mulierem bonam nancisci non facile est. *ibid.*

p. 277.

Sir. XXV. 22.

Θηρῶν ἀπάντων ἀγριωτέρα κακὴ γυνή.

Feris omnibus immanior mala mulier.

Ἵος πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή. *Rom. 3, 13.*

Venenum est aspidis mala mulier.

Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβιῆν.

Cum leone vivere, quam cum muliere, præstat. *ib. p. m. 279.*

Sir. XXVIII. 3. 4. 5.

Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὢν.

Immortale odium ne serves, mortalis cum sis.

ib. p. 285.

Rom. I. 32. ἄξιοι θανάτου.

Ζῆν βελόμενος μὴ πράττε θανάτου ἄξια.

Vivere volens, ne facias morte digna. *ibid.*

Sir. XXX. 17.

Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἰρετώτερος.

Vita mala mors optabilior est. *ibid.*

Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ἔστω, ἢ ζῆν ἀθλίως.

Præstat non vivere, quam vivere misere. *p. 287.*

Prov. XV. 3. Sir. XXIII. 27. 28. Hebr. IV. 13.

Ὁξὺς Θεὸς δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πᾶνθ' ὁρᾷν.

Acer Dei est oculus ad omnia videndum. *ibid.*

p. m. 289.

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας.

Hes. ε. 265.

• Θεοὶ δὲ τε πάντα ἴσασιν.

Dii omnia sciunt. Hom. Od. δ.

Ψαλ. I. 19. Βραδὺς εἰς ὀργήν.

Γίγνε δ' ἐς ὀργήν μὴ ταχύς, ἀλλὰ βραδύς.

Sis ad iram non celer, sed tardus. *vid. divers.*

Sent. p. m. 297.

Prov. XVI. 32.

Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμὸς κρατῇς.

Θυμὸς κρατῆσαι καὶ πιθυμίας καλόν.

Vives vitam optimam, si animum cohibeas.

Animum comprimere & cupiditatem, optimum est. *ibid.*

Sir. XXV. 9. 10.

Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.

Beatus est, qui felix fuit in liberis. *ibid.*

1. Cor. V. 11.

Κακῶ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ἔδοιπόρει.

Cum improbo viro nullo pacto iter facias. p. 303.

Ψαλ.

Fac. III. 5.

Ἡ γλῶσσαι πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.

Lingua multorum causa est malorum. ib. p. 305.

Sir. VI. 10. Φίλος κοινωνὸς τραπεζῶν.

Πολλοὶ τραπέζης, ἐκ ἀληθείας φίλοι.

*Multi mensæ, non veritatis amici sunt. ibid.
p. m. 313.*

1. Cor. IV. 5.

Πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς Φῶς φέρει.

Omnia retegens tempus in lucem fert. p. 315.

Sir. XXIX. 2. 3.

Λαβὼν ἀπόδος ἄνθρωπε, καὶ λήψῃ πάλιν.

*Postquam accepisti, redde o homo, & acci-
pies rursus. ib. p. m. 317.*

1. Petr. III. 1. 5.

Ἀγαθῆς γυναικὸς ἐστὶν, ὡς Νικοστράτη,

Μὴ κρείττον' εἶναι τῶνδρὸς, ἀλλ' ὑπήκοον.

Γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα κακὸν ἐστὶν μέγα.

*Proba uxor, o Nicostrata, marito suo non de-
bet esse superior, sed obsequens. Nam grave
malum uxor est superans virum suum. Phi-
lem. Sent.*

Exod. XX. 17.

(Δεῖ τὸν ἄνδρα μὴ)

Τὰ μάλιστα βλέποντα, καὶ πιθυμῶντα
 Ἦτοι γυναικὸς πολυτελῆς, ἢ δώματος,
 Ἦ κτίσεως, παιδὸς τε, παιδίσκης θ' ἀπλῶς,
 Ἦ πῶν, βοῶν ἢ κτηνῶν.

Sed ut nec alius concupiscat conjugem, vel
 bona, vel ædes, servulum aut ancillam, equos,
 boves aut jumenta. id. p. m. 319.

Matth. VII. 27.

Οἶκος δὲ μεγάλῃ πλῶμα γίγνεται μέγα.
 Ingentis domus ruina ingens erit. Apollodor.

Matth. VI. 34.

Ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν· ἢ δ' ἡμέρας
 Αἰεὶ τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.
 Difficile est mœrorem effugere: dies enim sub-
 inde curas procreat novas. Posidipp.

Sir. X. 3. 2. Reg. XXI. 11. 12.

Quicquid delirant Reges, plectuntur Achivi.
 Hor. L. I. Ep. 2.

Πολλάκι καὶ ζύμπασα πόλις κακῷ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.
 Sæpe & universa civitas malum ob virum pu-
 nitur. Hes. ε. 238.

Sir. XLI. 16.

Οὐδέ ποτ' εἰδὲ θανόν ἀπολεῖς κλέος, εἰδὲ γε λήσεις
 Ἀφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα.

Nun-

Nunquam, ne mortuus quidem, amittes gloriam, neque latebis, immortale hominibus semper habens nomen. Theogn. sent. v. 245.

Jes. LVII. 1.

Ἐυσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, piorum virorum genus periit. id. v. 1137.

Sir. XXI. 28.

Ὀφθαλμοὶ, καὶ γλῶσσα, καὶ ἔατα, καὶ νόος
ἀνδρῶν

Ἐν μέσσω στήθων ἐν συνετοῖς φύεται.

Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum in medio pectorum in prudentibus sunt. id. v. 1165.

Jac. I. 20.

Οὐδὲν κύρν' ἐργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
Ποιμάνει, θυμῷ δειλῷ χαριζομένη.

Nihil ira iniustius est, quæ habentem lædit, animo mala gratificans. Theogn. v. 1221.

Joël. I. 10.

Aret ager: vitio moriens fitit aëris herba. Virg. Ecl. 7.

Sir. IV. 36. Act. XX. 35. Μακάριόν ἐστι διδόναι
μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.

Dedecus est semper sumere, nilque dare. Mart.

2. Reg.

2. Reg. II. 10.

Ah! nimium est, quod amice petis, modera-
tius opta,

Et voti quæso contrahe vela tui. Ov. L. I.
de Ponto.

Hebr. IV. 15.

Virg. Æn. I. 634. Dido Regina inquit:
Non ignara mali, miseris succurrere disco.

Sir. XXII. 33. c. XIX. 6.

Eximia est virtus, præstare silentia rebus:
At contra gravis est culpa tacenda loqui. Ov.

Est & fideli tuta silentio

Merces. Hor. L. III. Carm. Od. 2.

Matth. XV. 23.

Nec magis incepto vultum sermone movetur,
Quam si dura filex aut stet Marpesia cautes.
Virg. Æn. VI. 465.

Sap. XVII. 19.

Avia tum resonant avibus virgulta canoris.
Virg. Georg. II. 328.

Gen. XVIII. 1.

- - Medios cum sol accenderit æstus,
Cum sitiunt herbæ, & pecori jam gratior um-
bra est. Virg. Georg. IV. 401.

Jos.

Jos. IX. 8.

Sed vos qui tandem? quibus aut venistis ab
oris?

Quoque tenetis iter? Virg. L. I. *Æn.* v. 373.

Job. XVIII. 5. ἐγὼ ἐμὴ.

- Coram, quem quæritis, adsum. id. *Æn.* I. 599.

Me, me: adsum, qui feci: in me convertite
ferrum. id. *Æn.* IX. 427.

Job. II. 13.

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.

Virg. *Æn.* II. 1.

Jos. VI. 20.

Exoritur clamorque virum, clangorque tuba-
rum. id. L. II. *Æn.* v. 313.

Luc. X. 21.

- - Oculos ad sidera lætus

Extulit, & cœlo palmas cum voce tetendit. id.

L. II. *Æn.* 687.

Pf. XXXIV. 12.

Accipite ergo animis, atque hæc mea figite
dicta. Virg. L. III. & L. X. *Æn.*

Hebr. XII. 17.

Talia fundebat lacrymans, longosque ciebat
Incaſsum fletus. Virg. L. III. *Æn.* v. 344.

Act.

Æt. XXVII. 20.

Nam neque erant astrorum ignes, nec lucidus
æthra

Siderea polus : obscuro sed nubila cœlo,
Et lunam in nimbo nox intempesta tenebat.
Virg. L. III. Æn. 585.

Matth. XXI. 6.

Imperio læti parent, ac jussa faceffunt. id.
Æn. IV. 295.

Marc. XIV. 37.

- - potes hoc sub casu ducere somnos?
Virg. L. IV. Æn. 560.

ὦ γέρον, εἰ νύ τι σοί γε μέλει κακὸν, οἷόν ἐθ' εὐδεις
Ἀνδράσιν ἐν δῆϊοισιν;

O senex, non tibi curæ est malum, quomodo
adhuc dormis viros inter hostes? Hom.
Il. ω. 682.

1. Reg. XIX. 4.

Accipite hanc animam, meque his exsolve
curis. Virg. L. IV. Æn. 652.

Accipito hanc animam, meque his exsolvo
curis.

Luc. XXIV. 28. 29.

Quo tantum mihi dexter abis? huc dirige cur-
sum. Virg. L. V. Æn. 162.

Siste

Siste gradum, teque adspectu ne subtrahe nostro. id. L. IV. Æn. 460.

1. Cor. XIII. 1.

Non, mihi si linguæ centum sint, oraque centum. Virg. L. VI. Æn. 625.

Vatibus hic mos est, centum sibi poscere voces,

Centum ora, & linguas optare in carmina centum, Pers. Sat. 5.

Gen. IV. 15.

Nam quicumque tuum violavit vulnere corpus,
Morte luet merita. Virg. L. XI. Æn. 848.

Cant. II. 11. 12.

Solvitur acris hiems grata vice veris & Favoni.
Hor. L. I. Carm. Od. 4.

Diffugere nives: redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comæ. id. L. IV. Od. 7.

Luc. XII. 18. 20.

Sepulcri immemor struis domos. id. L. II.
Carm. Od. 18.

Pf. LXXII. 8. Pf. XLVIII. 11.

O, qua sol habitabiles
Illustrat oras, maxime Principum. Hor. L. IV.
Carm. Od. 14.

Τὲ δ' ἦτοι κλέος ἔσαι ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς.

Ilius

Illius profecto gloria erit, quantum spargitur
aurora. Hom. Il. η. 451.

Matth. VII. 6. 2. Petr. II. 22.

- Canis immundus vel amica luto fus. Hor.
L. I. Ep. 2.

Matth. VIII. 25.

Ut te ipsum serves, non expergisceris? id. ib.

Pf. I. 2.

- - Vos exemplaria græca
Nocturna versate manu, versate diurna. id. de
arte Poët.

Prov. II. 2. Pf. XLIX. 2. vid. fontes.

Præceptum auriculis hoc instillare memento.
Hor. L. I. Ep. 8.

Dan. IX. 18.

Quamvis est igitur meritis indebita nostris,
Magna tamen spes est in bonitate Dei. Ov.
L. I. de Ponto.

Pf. CXXXVII. 5.

Nominis ante mei venient oblivio nobis,
Pectore quam pietas sit tua pulsa meo.
Et prius hanc animam vacuas reddemus in auras,
Quam fiat meriti gratia vana tui. id. L. II.
de Ponto.

Thren.

Thren. III. 31. 32.

Crede mihi, miseris cœlestia Numina parcunt,
Nec semper læsos & sine fine premunt. Ov.

Dan. IV. 16.

Hostibus eveniat, quam sis violentus in armis,
sentire. Ov. L. IV. de Ponto.

Pf. LIX. 17. Pf. LXIII. 7.

His ego do toties cum thure precantia verba,
Eoo quoties surgit ab orbe dies. Ov.

Te veniente die, te decedente canebat. Virg.
L. IV. Georg.

2. Sam. I. 26.

Donec enim licuit, nec te mihi carior alter,
Nec tibi me tota junctior urbe fuit. Ov.
L. III. Trist.

Act. XV. 10.

Majus erat nostris viribus illud onus. Ovid.

Hebr. XII. 1. ἡ ἐυπερίστατος ἀμαρτία.

Tam me circumstat densorum turba malorum.
Ov. L. V. Trist.

1. Thess. V. 22.

Quod non es, ne videre, cave. Ovid.

Gal. III. 3.

Cœpisti melius, quam definis : ultima primis
Cedunt. Ovid.

Jer. XXXIII. 22. Sir. I. 2. Hebr. XI. 12.

Enumerem ? numero cedit arena meo. Ov.
Meque tot adversis cumulat, quot litus arenas,
Quotque fretum pisces, ovaque piscis habet.
id. L. IV. Trist.

Te maris & terræ, numeroque carentis arenæ
Menforem cohibent. Hor. L. I. Carm. Od. 28.

Jes. I. 16. Zach. VIII. 17.

Reddite depositum, pietas sua fœdera servet,
Fraus absit, vacuas cædis habete manus. Ov.

1. Sam. XIV. 12.

Ego præviis ibo,
Sit tibi cura sequi, me duce tutus eris. Ov.

Matth. XXVI. 52. Luc. XXII. 49. 51.

Ponite jam gladios hebetes. Ov.

Gen. III. 8.

Solis ad occasum ; cum frigidus aëra vesper
Temperat. Virg. L. III. Georg. v. 336.

Pf. V. 5. Sir. XV. 21.

Οὐ μὲν χέτλια ἔργα Θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,

Ἀλλὰ

Ἄλλὰ δίκην τίσι καὶ αἷσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.

Non quidem impia opera Dii beati amant, sed
jus colunt, & pia opera hominum. Hom. Od. ξ.

1. Petr. II. 11. Hebr. XI. 13. c. XIII. 14.

Πᾶντες γὰρ ξενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου,
Χώρα δ' ἔτι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισι.

Omnes experimur peregrinationem vagam :
terra enim non habet constantem locum homi-
nibus. Phocyl. Sent. v. 36. 37.

Sir. XXXVIII. 16. 18.

Ἄλλὰ χρηὶ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνησι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἡματι δακρυσάοντας.

Sed oportet eum quidem sepelire, quicumque
mortuus sit, patientem animum habentes, in
diem lacrymantes. Hom. Il. τ. 228.

Mors mea ne careat lacrymis. Cic. de Solone.

Matth. VI. 34.

Quid sit futurum cras, fuge quaerere. Hor.
L. I. Carm. Od. 9.

Isa. V. 8.

Ἀγεῖς γειτονέοντος ἀπόχρεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῆς.

Ab agro vicini abstine, neque transeas. Phocyl.
Sent. v. 32.

Deut. XXIV. 14. Jac. V. 4.

Μισθὸν μοχθήσαντι δίδε, μὴ θλίβε πένητα.

Mercedem laboranti da, nec afflige pauperem.
id. v. 1.

Matth. XXII. 12.

Σοὶ δὲ γάμος χεδὸν ἔστω, ἵνα χρηὴ καλὰ μὲν αὐτῷ

ἔννύθω, τὰ δὲ τοῖσι παραχεῖν, ἔκει σ' ἄγω.

Tibi vero nuptiæ instant, ubi oportet pulchram
ipsam induere (vestes,) alias vero illis præbere
qui te ducent. Hom. Od. ζ. 27.

Καλὰ scil. ἱμάτια. Matth. 11, 8. οἱ τὰ μακάρια
φορεῖντες.

Phil. IV. 1.

Hom. apud Suidam.

Ἄνδρες μὲν παῖδες Στέφανοι, πύργοι δὲ πολλοὶ

Tob. V. 16.

Nusquam abero, & tutum patrio te limine
stam. Virg. Æn. II. 620.

Matth. VIII. 3. Luc. XVII. 14.

Pulsa fugit macies, abeunt pallorque fitusque

Adjectoque cavæ supplentur corpore rupe

Ovid. Met. VII. 290. 291.

Job. I. 1. c. II. 3.

Non illo melior quisquam, nec amantior æqui
Vir fuit. Ov. Met. I. 322.

Rex erat Æneas nobis, quo justior alter
Nec pietate fuit major. Virg. Æn. I. 548.

Luc. VIII. 8.

Illa seges demum votis respondet avari
Agricolæ. Virg. Georg. I. 47.

Luc. XVIII. 42.

- - Cælumque tueri
Jussit, & erectos ad fidera tollere vultus. Ov.
Met. I. 85.

Job. XVIII. 36.

Temporibus non est apta corona meis. Ov.
Trist. I. 6.

Job. XIV. 19.

Nunc vivo, neque adhuc homines lucemque
relinquo. Virg. Æn. X. 855.

Act. IV. 12.

- - Te scilicet omnis in uno
Nostra salus posita est. Ov. Met. III. 647.

Luc. XVIII. 11.

Projicit ampullas & sesquipedalia verba. Hor.
de arte Poët.

Sir.

Sir. XXXII. 7.

Μολπή τ' ὀρχησὺς τε, (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα
δαιτός.)

Cantus saltatioque, (hæc enim sunt ornamento
convivii.) Hom. Od. α. 152.

Jes. III. 9.

Quis furor est, quæ nocte latent, in luce fati
Et quæ clam facias, facta referre palam?

Job. XXX. 23.

Serius aut citius sedem properamus ad una
Tendimus huc omnes: hæc est domus ultima
Ov. L. X. Metam.

Pf. LXXIV. 9.

Nec responsa potest consultus reddere vates
Virg. Georg. III. 491.

1. Cor. IX. 22.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσομαι
Parvus inter parvos, magnus inter magnos ero
Pind.

Hos. IV. 1.

Ὅου γὰρ ἀληθείης φυτὸν ἔστιν νῦν ἐπὶ γαίης.

Job. VI. 12.

Ὅρνυθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μὴδ' εἴκετε χάριμα
Ἀργείοις· ἐπεὶ ἔσφι λίθος χρώς, ἐδὲ σίῃηρος.
Ru

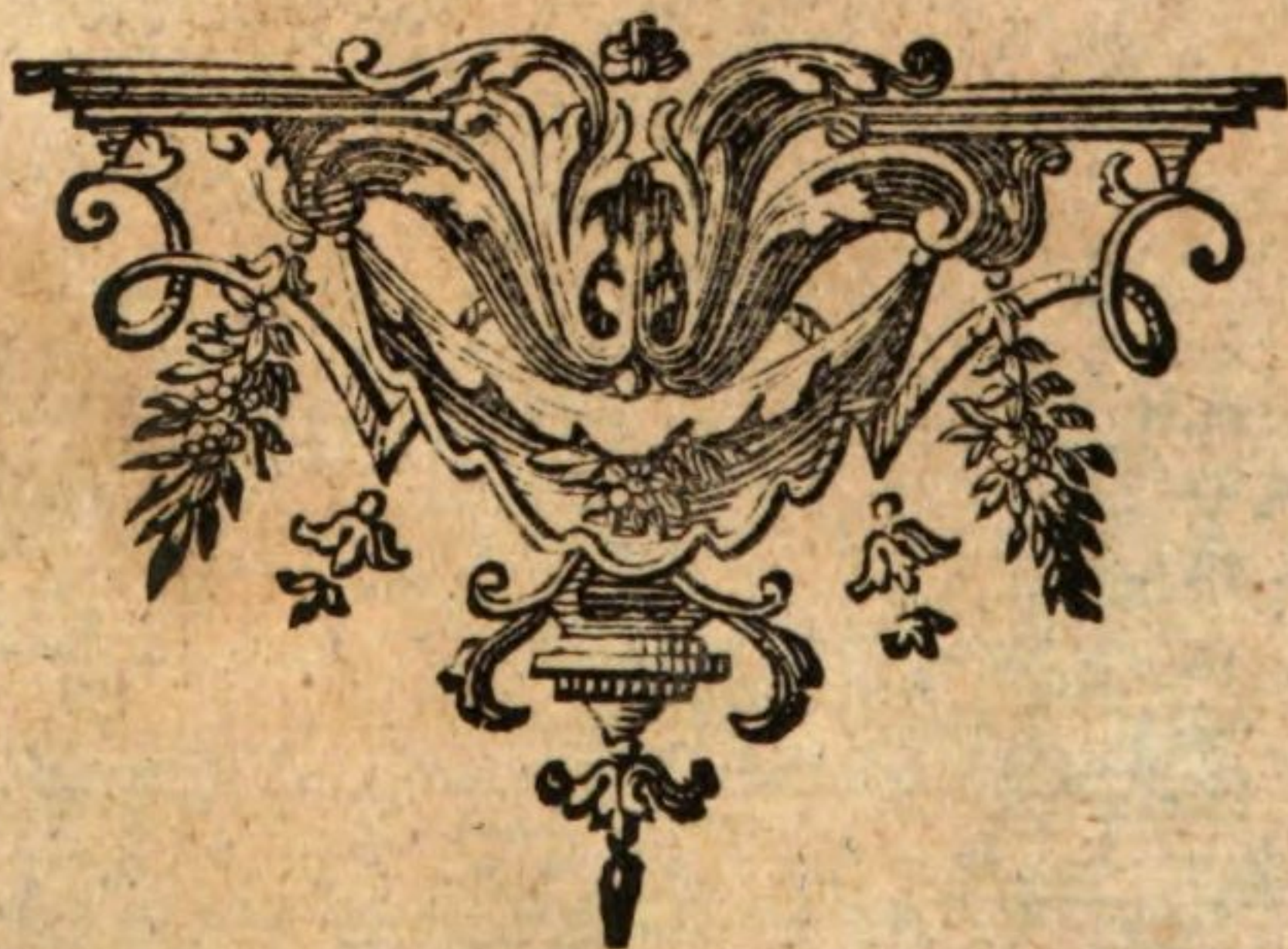
Ruite equites Trojani, neque cedit pugna
Argivis : quoniam non illis lapis est corpus ne-
que ferrum. Hom. Il. δ. v. 510.

Ἦν γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔστι παλαιφάτης, ἔδ' ἀπὸ πέτρης.
Non enim a quercu es antiqua, neque a petra.
id. Od. τ. 163.

Luc. XXIV. 19. δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ.
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Sermonumque elocutor ut esses, actorque ope-
rum. Hom. Il. ι. 442.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὃ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ.
Epigr.

Ὡς τόγε νῦν ἔργον πάντως τετελεσμένον ἐστίν,
Ἀθανάτῳ μένῳ δόξα γένοιτω Θεῷ.

THE

OF

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

Porschberger, Christian

Theocritus scripturam sacram illustrans

Dresden u.a. 1744

Exeg. 877

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10412359-8

VD18 14536919-001